

Vnější ekonomické prostředí

Distanční studijní text

Michal Tvrdoň

Karviná 2022

**SLEZSKÁ
UNIVERZITA**
OBCHODNĚ PODNIKATELSKÁ
FAKULTA V KARVINĚ

- Obor:** Ekonomie
- Klíčová slova:** Makroekonomie, hospodářský výkon, peníze, inflace, trh práce, nezaměstnanost, makroekonomická rovnováha, model AS-AD, fiskální politika, monetární politika, vzájemné ekonomické vztahy zemí, vnější obchodní politika, kurzová politika, ekonomická integrace, Evropská unie, hospodářská politika Evropské unie, právo Evropské unie,
- Anotace:** Distanční studijní opora je určena studentům bakalářské formy studia. Text zahrnuje osm kapitol a zahrnuje základní poznatky z oblasti makroekonomie, seznamuje se základními makroekonomickými kategoriemi, subjekty a vzájemnými vztahy mezi nimi. Důraz je kladen i na internacionální rozměr, tj. popis souvislostí v mezinárodním kontextu. Studijní opora se zaměřuje na teorii tvorby a rozdělování produktu. Objasňuje pojmy jako je peníze, peněžní agregáty, inflace, nezaměstnanost, ekonomický růst, hospodářský cyklus. Charakterizuje jednotlivé makroekonomické politiky, kam řadíme fiskální politiku, monetární politiku a vnější obchodní politiku, kde specifikuje jejich cíle nástroje a účinky jak v krátkém, tak i v dlouhém období. V neposlední řadě je, vzhledem k členství ČR v Evropské unii, věnován prostor problematice Evropské unie a její hospodářské politice. Kapitoly jsou doplněny grafy a tabulkami.

Autor: **Doc. Mgr. Ing. Michal Tvrdoň, Ph.D.**

Obsah

ÚVODEM.....	5
RYCHLÝ NÁHLED STUDIJNÍ OPORY.....	6
1 VYMEZENÍ MAKROEKONOMIE	7
1.1 Makroekonomické veličiny a jejich měření	12
1.1.1 Vymezení základních makroekonomických veličin	13
1.1.2 Měření makroekonomických veličin	14
1.2 Stabilizační hospodářská politika.....	17
2 HOSPODÁŘSKÝ VÝKON ZEMĚ.....	23
2.1 Hrubý domácí produkt (HDP).....	24
2.2 Ekonomická síla vs. ekonomická úroveň.....	28
2.3 Ekonomický růst a hospodářský cyklus	30
3 PENÍZE, CENY V TRŽNÍ EKONOMICE A INFLACE	38
3.1 Peníze a jejich role v ekonomice.....	39
3.1.1 Vývoj peněz	40
3.1.2 Peníze a jejich funkce	41
3.1.3 Peněžní agregáty	42
3.2 Trh peněz.....	42
3.2.1 Poptávka po penězích	43
3.2.2 Nabídka peněz.....	45
3.2.3 Rovnováha na trhu peněz.....	48
3.3 Inflace.....	49
4 TRH PRÁCE A NEZAMĚSTNANOST	58
4.1 Struktura trhu práce	59
4.2 Nezaměstnanost.....	60
4.2.1 Příčiny nezaměstnanosti.....	61
4.2.2 Důsledky nezaměstnanosti.....	63
4.2.3 Typy nezaměstnanosti.....	64
4.2.4 Měření nezaměstnanosti.....	65
4.2.5 Makroekonomické souvislosti nezaměstnanosti.....	66
5 MAKROEKONOMICKÝ MODEL AS-AD.....	70
5.1 Agregátní poptávka	71

5.2	Agregátní nabídka	76
5.3	Makroekonomická rovnováha a její změny	79
5.3.1	Přístupy k dosahování makroekonomické rovnováhy	82
6	ÚLOHA VLÁDNÍHO SEKTORU A CENTRÁLNÍ BANKY V EKONOMICE	86
6.1	Fiskální politika vládního sektoru	89
6.1.1	Struktura veřejných financí.....	90
6.1.2	Nástroje fiskální politiky.....	93
6.2	Monetární politika centrální banky	96
6.2.1	Nástroje monetární politiky	97
6.2.2	Cíle a typy monetární politiky	98
6.2.3	Přístupy k monetární politice	100
7	VZÁJEMNÉ EKONOMICKÉ VZTAHY ZEMÍ	106
7.1	Mezinárodní obchod a otevřenost ekonomik	107
7.2	Mezinárodní pohyb kapitálu.....	110
7.3	Vnější obchodní politika	112
7.4	Kurzová politika centrální banky	114
7.4.1	Měnový kurz	115
7.5	Platební bilance	118
8	EKONOMICKÁ INTEGRACE.....	123
8.1	Mezinárodní ekonomická integrace	124
8.2	Vymezení Evropské unie	128
8.2.1	Symboly Evropské unie	129
8.2.2	Ekonomický profil Evropské unie	130
8.2.3	Právo Evropské Unie	131
8.2.4	Institucionální rámec Evropské unie.....	135
8.3	Hospodářská politika Evropské unie.....	151
8.3.1	Společná obchodní politika.....	154
8.3.2	Společná měnová politika Evropské unie	155
8.3.3	Přijetí eura v české republice	159
8.4	Vybrané aspekty členství České republiky v Evropské unii	161
	LITERATURA	166

ÚVODEM

Předmět Vnější ekonomické prostředí je závazný předmět v rámci studijních plánů profesně zaměřených bakalářských studijních programů na Slezské univerzitě v Opavě, Obchodně podnikatelské fakultě v Karviné.

Distanční studijní text Vnější ekonomické prostředí je určen studentům prvního ročníku na Obchodně podnikatelské fakultě Slezské univerzity v Karviné a navazuje na předmět Ekonomie, který jste absolvovali v zimním semestru. Je tedy součástí výuky bloku zaměřeného na ekonomicko-manažerskou oblast a na který navazují další kurzy v následujících ročnících.

Cílem kurzu je seznámit studenty se základními teoretickými poznatky makroekonomických vztahů. Těžiště tohoto předmětu spočívá ve výuce podstaty základních makroekonomických souvislostí a problémů – makroekonomickému koloběhu a chování ekonomických subjektů, hospodářského výkonu země, fungování trhu peněz a trhu práce, ovlivňování ekonomiky státem v podobě fiskální politiky, monetární politiky a vnější ekonomické politiky, ekonomickou integraci na příkladu Evropské unie. Kurz objasňuje makroekonomické souvislosti a dotváří tak teoretický základ všech dalších ekonomických kurzů a základ profilace absolventa OPF.

Předložený distanční studijní text je speciálně zpracovaný tak, aby usnadnil v maximální míře samostatné studium v rámci kombinované formy studiu – kromě samotného výkladu makroekonomických souvislostí je text doplněn o distanční prvky, jež mají umožnit studentům stručný náhled do jednotlivých témat, dále seznámit studenty s cílem těchto kapitol a přiblížit jim, co se v jednotlivých kapitolách dozví a co budou umět. Každá kapitola je navíc doplněna o stručné shrnutí probrané látky.

RYCHLÝ NÁHLED STUDIJNÍ OPORY

Tento distanční studijní text si klade za cíl seznámit studenty profesně zaměřených studijních programů se základními makroekonomickými problémy. Text je strukturován do osmi kapitol, které pokrývají široké spektrum makroekonomických okruhů.

První kapitola se zaměřuje na vymezení makroekonomie, základních makroekonomických veličin a jejich měření, teoretických přístupů a úloze stabilizační hospodářské politiky.

Druhá kapitola se věnuje hospodářskému výkonu země, způsobům jeho měření, srovnání výkonnosti jednotlivých zemí, ekonomickému růstu a hospodářskému cyklu, kterým v periodicky se opakujících intervalech ekonomika prochází.

Třetí kapitola se zabývá vymezení peněžních jevů v makroekonomickém kontextu, tj. trhu peněz, funkcím peněz a konstrukci peněžních agregátů. Pozornost je věnována i jednomu makroekonomickému jevu – inflaci, často označované jako „makroekonomické zlo“.

Čtvrtá kapitola se zaměřuje na vymezení trhu práce z makroekonomického pohledu, tj. jeho struktury, nabídky a poptávky po práci, makroekonomickému jevu nezaměstnanosti, jejím příčinám, důsledkům, typům a způsobům měření nezaměstnanosti.

Pátá kapitola se věnuje výkladu utváření makroekonomické rovnováhy na příkladu modelu AS-AD čili modelu agregátní nabídky a agregátní poptávky.

V šesté kapitole je popsána úloha státu v ekonomice na příkladu dvou nejdůležitějších institucí, a to vládě a centrální bance. Přiblížena je tak fiskální politika vládního sektoru a monetární politika centrální banky.

Sedmá kapitola popisuje ekonomiku v mezinárodním kontextu, tj. vysvětluje vzájemné ekonomické vztahy zemí v rámci světové ekonomiky v podobě mezinárodního obchodu a mezinárodního pohybu kapitálu. Důraz je kladen rovněž na úlohu státu v těchto vztazích a možnostem jejich ovlivňování pomocí vnější obchodní politiky vlády a kurzové politiky centrální banky.

V poslední, osmé části je hlavní pozornost zaměřena na propojování ekonomik v rámci procesu ekonomické integrace a na příkladu Evropské unie je vysvětlen princip nadnárodního integračního uskupení a z toho plynoucí omezení a výhody pro zúčastněné státy.

1 VYMEZENÍ MAKROEKONOMIE

RYCHLÝ NÁHLED KAPITOLY

V této kapitole si nadefinujeme ekonomii jako společenskovední disciplínu a seznámíme se se základním členěním ekonomie na mikroekonomii a makroekonomii. Rovněž se zaměříme na základní makroekonomické teoretické přístupy, ekonomický koloběh v kontextu makroekonomie, makroekonomické subjekty, vztahy mezi subjekty v ekonomice, tok výrobních faktorů a tok statků, makroekonomické veličiny a jejich měření. V neposlední řadě nás bude zajímat i stabilizační funkce hospodářské politiky.

CÍLE KAPITOLY

Budete umět:

- Základní pojmy jako jsou ekonomie, mikroekonomie, makroekonomie, pozitivní a normativní povaha ekonomie, základní teoretické přístupy v ekonomii, ekonomické sektory, makroekonomický koloběh, tok výrobních faktorů a tok statků, makroekonomické veličiny, význam stabilizační funkce hospodářské politiky

Získáte:

- znalosti základního členění ekonomie,
- schopnosti vysvětlit ekonomický koloběh z pohledu makroekonomie,
- znalosti základních makroekonomických veličin a způsobů jejich měření,
- schopnosti objasnit důvody zásahu státu do ekonomiky za účelem její stabilizace.

Budete schopni:

- definovat ekonomii jako společenskovední disciplínu,
- rozlišit klasický a keynesiánský přístup k ekonomice,
- vysvětlit ekonomický koloběh z pohledu makroekonomie,
- popsat základní makroekonomické veličiny,
- objasnit důvody zásahu státu do ekonomiky za účelem její stabilizace.

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Ekonomie, mikroekonomie, makroekonomie, klasický přístup, keynesiánský přístup, ekonomické sektory, tok výrobních faktorů, tok statků, makroekonomické veličiny, hospodářská politika.

V předchozím kurzu Mikroekonomie jste se dozvěděli, že ekonomie jakožto společenskovední disciplína se zabývá tím, jak se lidé rozhodují v podmínkách vzácnosti. Ekonomie se zpravidla člení na dvě klíčové oblasti, a to mikroekonomii a makroekonomii. Jestliže mikroekonomie se zabývá dílčími trhy a jejich fungováním, makroekonomie si klade za cíl vysvětlit chování ekonomických subjektů na agregátní úrovni. Pro přiblížení bychom mohli použít jednoduchý příklad lidského těla. Mikroekonomický přístup by pak znamenal, že nás bude zajímat, jak fungují jednotlivé orgány, jakou jsou např. srdce, mozek nebo játra. Naopak makroekonomický přístup je založen na zkoumání lidského těla jako celku (za předpokladu znalosti, jak fungují jednotlivé části lidského těla), tj. bude nás zajímat, co se bude dít, když např. člověk dostane chřipku či angínu nebo jeho tělo bude vystaveno zvýšené fyzické aktivitě.

Pokud tedy vyjdeme z předpokladu, že v rámci předmětu Mikroekonomie jsme pochopili, co to jsou základní ekonomické subjekty (domácnosti, firmy a stát) a jaká je jejich role v ekonomice, jak fungují jednotlivé dílčí trhy (trhy výrobků a služeb, trh půdy, trh práce a trh kapitálu), jaké jsou tržní struktury, potom byly vytvořeny základy pro pochopení Makroekonomie.

DEFINICE

Makroekonomie zkoumá ekonomiku (hospodářství) jako celek a zabývá se agregátními ekonomickými jevy a vzájemnými vztahy mezi nimi.

Makroekonomie tedy zkoumá souhrnné ekonomické jevy, jako jsou výkonnost ekonomiky, nezaměstnanost, inflace, měnový kurz či relace domácí ekonomiky vůči zahraničí apod. Už nás tedy nebude zajímat, kolik vyrobí jedna firma, ale jaká je výkonnost celé ekonomiky. Dále nás bude zajímat, jak se vyvíjí agregátní cenová hladina v celé ekonomice, zatímco v mikroekonomii nás zajímalo, jak se vyvíjí cena jednoho výrobku. K práci již nebudeme přistupovat čistě jako k výrobnímu faktoru, který si může firma pronajmout, ale bude nás zajímat, kolik je např. nezaměstnaných, co je důvodem toho, že přišli o práci apod. A nesmíme ani zapomínat na zahraničí, kdy se budeme zajímat o to, kolik statků se z ekonomiky vyveze a kolik naopak doveze, co je příčinou zahraničního obchodu a jaké faktory jej mohou ovlivnit.

Z předchozího kurzu již známe tři základní ekonomické subjekty: domácnosti, firmy a stát. K těmto třem subjektům musíme v rámci makroekonomického přístupu přidat navíc zahraničí a jeho vliv na domácí ekonomické subjekty. A vzhledem k velkému počtu jednotlivých subjektů potom hovoříme o tzv. sektorech:

- Sektor domácností
- Podnikový sektor
- Sektor vlády a institucí veřejné správy
- Sektor zahraničí.

Domácnosti vystupují na trhu výrobních faktorů (např. trhu práce) jako součást nabídky práce, tj. nabízejí své „ruce a mozky“ potenciálním zaměstnavatelům, kteří tvoří poptávku po práci. Obdobně to platí i na trhu kapitálu, jen s tím rozdílem, že zprostředkujícím subjektem je bankovní sektor. Jak z práce, tak i z kapitálu nebo půdy plynou domácnostem důchody (ve formě mezd, platů, rent z vlastnictví půdy, úroku či nájemného), které následně používají k nákupu statků a služeb. Jinými slovy řečeno, tvoří významnou část agregátní poptávky.

Firmy vystupují na trhu statků a služeb jako součást agregátní nabídky, ale také jako součást agregátní poptávky, neboť také nakupují statky a služby, které potřebují k další produkci.

Stát nebo také veřejná správa má dvojí úlohu. Jednak vystupuje jako ten, kdo určuje pravidla hry, čili jako regulátor tržních a netržních vztahů, jednak jeho role spočívá v tom, že vystupuje jako součást poptávky na trhu výrobních faktorů (poptává pracovní sílu k řízení státu a také poptává kapitál pro svůj rozvoj) a na trhu statků a služeb jako součást nabídky i poptávky. Navíc domácnosti a firmy zdaňuje, čímž získává finanční prostředky na svůj provoz či redistribuci vytvořeného bohatství směrem od ekonomicky aktivních k ekonomicky neaktivním, resp. od příjmově bohatých k příjmově chudým.

Zahraničí představuje v našem výkladu nový subjekt, který má vliv na všechny tři uvedené subjekty, a to jak pozitivní, tak negativní. Pokud opět použijeme přirovnání národního hospodářství k lidskému tělu, tak i lidé se navzájem ovlivňují (např. na sebe mohou přenést chřipku, na druhé straně si mohou vzájemně pomoci, když budou spolupracovat), stejně jako dílčí ekonomiky. Na základě mezinárodní dělby práce mezi sebou jednotlivé země obchodují – některé výrobky či služby vyvážejí, některé zase dovážejí. Hlavním kritériem obchodní výměny jsou zpravidla výrobní náklady vynaložené na produkci těchto statků – země dovážejí to, co by samy vyráběly s vyššími náklady nebo vůbec (např. díky klimatickým podmínkám) a vyvážejí to, co vyrábějí s nižšími výrobními náklady než konkurenční země. V tomto kontextu pak hovoříme o konkurenceschopnosti národních ekonomik.

DEFINICE

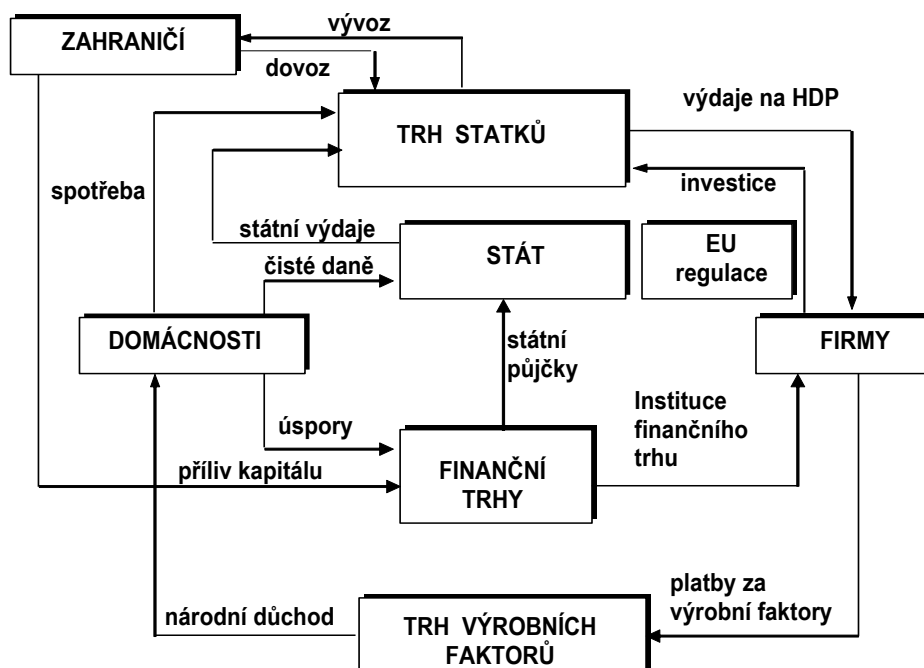
Konkurenceschopnost je schopnost podniků (zemí) prosadit se v určitém oboru v porovnání s ostatními podniky (zeměmi).

PŘÍPADOVÁ STUDIE

V dnešní době jsou ekonomiky otevřené, dochází mezi nimi k přesunu kapitálu, toku důchodů, pracovních sil a v neposlední řadě statků a služeb. Na příkladu české ekonomiky můžeme konstatovat, že vliv zahraniční na naše národní hospodářství je obrovský, což je umocněno členstvím České republiky v Evropské unii, což je mezinárodní organizace sdružující vybrané státy Evropy, které se rozhodly spolupracovat zejména v ekonomické oblasti. Dokonce se v některých oblastech, jako je obchodní politika, měnová unie či hospodářská soutěž, dohodly na tom, že na společné instituce přenesou plně rozhodovací pravomoci a v podstatě se tak vzdají v těchto oblastech své suverenity.

Schéma makroekonomického koloběhu, jež je ve srovnání se základním ekonomickým koloběhem složitější, zachycuje obrázek 1.

Obrázek 1: Makroekonomický koloběh

Dalším důležitým aspektem, jenž bude hrát v dalším výkladu důležitou roli, je pohled ekonomů na národní hospodářství, resp. jestli je samoregulovatelné či nikoliv. Proto rozlišujeme dva základní názorové proudy:

- Neoklasický
- Keynesiánský.

Neoklasický přístup předpokládá, že ekonomika má schopnost samoregulace, která vychází z předpokladu pružnosti cen jakožto nástroje utváření rovnováhy. Dále vychází z konceptu neviditelné ruky trhu (ta by se dala vysvětlit jako fenomén, kdy osobní ekonomické zájmy subjektů vedou k prospěchu celé společnosti – např. konkurenční prostředí přirozeně vede k tomu, že podniky se snaží uspět např. tím, že se oproti konkurenci snaží snížit výrobní náklady nebo inovovat výrobek a získat tak konkurenční výhodu, z čehož následně těží i spotřebitelé, protože si mohou koupit buď levnější výrobek, nebo za stejnou cenu kvalitnější výrobek). V neposlední řadě je nutné zmínit zásady liberalismu, tj. nezasahování do tržních vztahů.

Keynesiánský přístup naopak předpokládá, že ekonomika schopnost samoregulace nemá. Jinými slovy řečeno, pokud se ekonomika dostane do nerovnovážného stavu, sama o sobě nedisponuje nástroji, které by přirozeně obnovily rovnovážný stav. To je dáno zejména nepružností cen, a to směrem dolů (obzvlášť mzdy na trhu práce jsou nepružné směrem dolů a mzdová sazba tak neplní svou roli při vyčišťování trhu). Proto tento přístup obhajuje zásahy státu do ekonomiky za účelem obnovení rovnováhy. Na druhé straně to však neznamená, že by byly popřeny zásady tržní ekonomiky.

PŘÍPADOVÁ STUDIE

Pokud bychom opět použili přirovnání ekonomiky k lidskému tělu, které náhle onemocnělo chřipkou, a ekonomy těchto dvou proudů přirovnali k doktorům, potom si můžeme názorně objasnit zásadní rozdíl těchto dvou škol k navrhované léčbě. Zatímco neoklasikové by nemocné tělo neléčili léky, protože se domnívají, že je schopno se vyléčit samo pomocí obranných látek, které tělo samo vyprodukuje (jinými slovy řečeno, bude stačit několika-denní klid, čaj s citrónem a po několika dnech chřipka sama odezní), keynesiánci by navrhli léčbu pomocí nasazení léků, protože jsou toho názoru, že bez tohoto externího zásahu by se tělo z nemoci samo nedostalo a mohlo by i zkolabovat. Nutno ale dodat, že v současném ekonomickém prostředí, které je mnohem složitější, již neexistuje tak jasné názorové rozhraní a nelze říci, že by byl první či druhý názorový proud jediný správný. Spíše záleží na specifických okolnostech, které nerovnováhu způsobily. Navíc je třeba vzít v potaz, že oproti přírodním vědám pracuje ekonomie jako vědní disciplína s neustále se měnícími podmínkami, kterým se ekonomické subjekty neustále přizpůsobují, což dost často znamená to, že postup uplatněný při řešení dané nerovnováhy v minulosti nemusí být účinný při následující nerovnováze – zkrátka, ekonomické subjekty se přizpůsobily novým podmínkám a je třeba zvolit jiné nástroje, což je mnohdy dosti složité, i s ohledem na časová zpoždění účinků těchto opatření, se kterými musí makroekonomové počítat.

V předchozím kurzu Mikroekonomie jsme se snažili zjistit, jaké množství výstupu je s danými výrobními faktory firma schopna vyprodukovat. Dále jsme se zabývali dílčími trhy a zajímalo nás např. to, co se bude dít na trhu pomerančů, když bude nabízené množství větší než poptávané množství. V tomto případě zapůsobí jako nástroj obnovení rovnováhy

Vymezení makroekonomie

cena pomerančů, která bude klesat až do té doby, kdy se vyrovná poptávané a nabízené množství a na trhu bude realizováno rovnovážné množství za rovnovážnou cenu. Stejně tak bychom mohli postupovat i na příkladu trhu výrobních faktorů nebo trhu služeb. Jak jsme si již však objasnili v úvodu tohoto učebního textu, na agregátní úrovni jsou tyto vztahy mnohem složitější, a navíc musíme operovat s jinými veličinami než v případě dílčích trhů.

1.1 Makroekonomické veličiny a jejich měření

Jestliže nás v tomto kurzu zajímá ekonomika jako celek, potom nás pochopitelně bude napadat otázka, jak určíme výkonnost ekonomiky, čím je ovlivněna, jak fungují agregátní trhy, jaká je role státu apod. Také je třeba vzít v potaz rozhodování všech ekonomických subjektů, na které mají vliv i tzv. makroekonomické agregáty, pomocí jichž se dá určit nebo předvídat celkový ekonomický vývoj.

DEFINICE

Makroekonomické agregáty jsou souhrnné veličiny, pomocí kterých se měří rozsah národní hospodářské činnosti.

Tyto veličiny nejsou důležité jenom pro samotné makroekonomy, ale v podstatě pro všechny dříve uvedené ekonomické subjekty. Domácnosti např. bude zajímat, jestli se budou zvyšovat mzdy, jaká je jejich reálná kupní síla, jak se bude vyvíjet ekonomika nebo jestli je možné v brzké době očekávat ztrátu pracovního místa, což by s sebou neslo riziko nižšího důchodu a zhoršení životní úrovně. Firmy zase budou tyto makroekonomické agregáty sledovat proto, že potřebují vědět, zdali je dobré v danou chvíli investovat do dalšího rozvoje výroby nebo najímat další pracovníky. Také je bude zajímat, jak se vyvíjí měnový kurz, jenž může mít dopad na jejich konkurenceschopnost na zahraničních trzích a celkový export z dané země apod. Konečně i stát tyto veličiny sleduje za účelem realizace konkrétních opatření hospodářské politiky – vláda potřebuje vědět, jaké se dají odhadovat daňové příjmy, kolik bude nezaměstnaných. Centrální banka bedlivě sleduje, jak se vyvíjí ceny statků a služeb za účelem sledování cenové hladiny. No, a v neposlední řadě bude zajímat vývoj těchto proměnných i zahraničí, např. zahraniční firmy se rozhodují na základě znalosti těchto agregátů o tom, jestli má smysl do dané země přesunout kapitál za účelem jeho zhodnocení či jestli tam budou vyvážet své výrobky apod.

Abychom mohli postoupit dále, je proto nezbytné začít rozborem těchto agregátů, jejichž znalost je nutná pro pochopení širších makroekonomických souvislostí. Než se však zaměříme na samotné makroekonomické agregáty, je zapotřebí vysvětlit rozdíl mezi stavovými a tokovými veličinami.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Stavové veličiny měří určitý jev v daném časovém okamžiku, tj. např. množství peněz v oběhu k určitému datu nebo počet nezaměstnaných ke konci daného měsíce. **Tokové veličiny** měří určitý jev za jednotku času – příkladem může být hrubý domácí produkt, který se nejčastěji měří za jeden kalendářní rok.

1.1.1 VYMEZENÍ ZÁKLADNÍCH MAKROEKONOMICKÝCH VELIČIN

Mezi základní makroekonomické veličiny, které budou předmětem i našeho výkladu patří:

- produkt
- zaměstnanost, resp. nezaměstnanost
- všeobecná cenová hladina
- vnější ekonomická pozice

Produkt je makroekonomickou veličinou, pomocí které jsme schopni určit výkonnost dané ekonomiky. Zpravidla je vyjadřován pomocí *hrubého domácího produktu (HDP)*, který představuje součet peněžních hodnot finálních výrobků a služeb vyprodukovaných během daného časového období (čtvrtletí nebo rok) výrobními faktory alokovanými v dané zemi (např. Česká republika), a to bez ohledu, kdo je jejich vlastníkem (domácí nebo zahraniční subjekt). Na základě tohoto ukazatele jsme schopni určit aktuální výkonnost dané ekonomiky, její výkonnost v čase a jsme také schopni porovnávat jednotlivé země v rámci světové ekonomiky mezi sebou. Obdobně jako tomu je u sportovců, tak i ekonomika může mít aktuální výkonnost pod svými možnostmi nebo naopak může být její výkonnost tak vysoká, že se může začít i přehřívat, což s sebou následně zpravidla nese negativní dopady. V dalším výkladu nás bude mimo jiné zajímat i to, v jaké relaci k dlouhodobě udržitelné výkonnosti se aktuální výkonnost nachází, což bude klíčové i pro nastavení odpovídající hospodářské politiky státu (zejména fiskální a monetární politiky).

Zaměstnanost je další makroekonomickou veličinou. K tomu abychom mohli vytvářet produkt, je zapotřebí, aby národní ekonomika disponovala určitou zásobou výrobních faktorů, jako jsou přírodní zdroje, práce a kapitál. A právě práce jakožto primární výrobní faktor patří ke klíčovým faktorům výkonnosti ekonomiky (jak co do její kvantity, tak do její kvality). Zaměstnanost nám zpravidla ukazuje, kolik obyvatel v produktivním věku je zapojeno do pracovního procesu. Se zaměstnaností souvisí i opačný jev, a to je *nezaměstnanost*, která by se dala charakterizovat jako nesoulad mezi nabídkou a poptávkou, kdy je nabízené množství práce větší než to poptávané, což způsobuje problémy na trhu práce. Tento jev je převážně vnímán v negativní rovině a znamená, že určitá část obyvatel v pro-

Vymezení makroekonomie

duktivním věku nepracuje (buď z vlastního rozhodnutí, nebo jsou nezaměstnanými nedobrovolně – i když by chtěli pracovat, nikdo jejich ruce ani mozky nepoptává). A jestliže je trh práce pomyslným zrcadlem fungování ekonomiky, lze na základě vývoje míry nezaměstnanosti hodnotit aktuální vývoj ekonomiky. Nutno dodat, že pokud míra nezaměstnanost překročí určitou úroveň, může se stát palčivým ekonomickým, sociálním, ale i politickým problémem. Blíže se budeme těmto souvislostem věnovat ve speciální kapitole věnované trhu práce.

Cenová hladina představuje všeobecnou úroveň cen v ekonomice. Na rozdíl od mikroekonomie, kde nás zajímal vývoj cen jednotlivých výrobků (analyzovali jsme základní funkční vztah v ekonomii, a to vztah mezi cenou výrobku a poptávaným, resp. nabízeným množstvím výrobku), v makroekonomii se pohybujeme ne na dílčích trzích (např. banánů) ale na agregátních trzích, kde sledujeme všechny ceny statků a služeb, které se navíc v čase vyvíjejí. Cenová hladina se měří nejčastěji pomocí cenových indexů a podrobněji se budeme tomuto agregátu věnovat v samostatné kapitole. V tuto chvíli je pro nás klíčové vědět, že cenová hladina se v důsledku zdražování jednotlivých výrobků či služeb může zvyšovat, kdy v makroekonomii označujeme tento jev termínem *inflace* – čili trvalý vzestup všeobecné cenové hladiny. Inflace je sice peněžní jev, nicméně její dopad na ekonomiku může být zásadní, stejně tak jako v případě nezaměstnanosti.

Vnější ekonomická pozice vyjadřuje postavení dané ekonomiky ve světové ekonomice. Současné ekonomiky nejsou uzavřené a čile se zapojují do mezinárodního obchodu, který jim může přinést celou řadu jak pozitivních dopadů, tak i těch negativních. V rámci světové ekonomiky můžeme s různou intenzitou sledovat toky zboží, služeb, osob a kapitálu mezi zeměmi. Pro makroekonomy je tedy důležité zachytit postavení dané země vůči zbytku světa, což se nejčastěji stanovuje pomocí sledování účtů v rámci *platební bilance*, jež zjednodušeně řečeno vyjadřuje mezinárodní obchod s výrobky a službami a mezinárodní pohyb kapitálu do země a ze země. Důležité jsou nejen toky v absolutních číslech, ale rovněž i výsledná salda jednotlivých účtů čili jestli převažuje směr z ekonomiky nebo do ní. I této problematice se budeme později věnovat ve speciální kapitole v širších souvislostech.

1.1.2 MĚŘENÍ MAKROEKONOMICKÝCH VELIČIN

Pro vyjádření určité makroekonomické veličiny se velmi často používá index, což je poměrové číslo (ukazatel) vyjádřené v procentech. Vypočítává se jako podíl daných veličin, přičemž platí, že porovnávaný údaj je v čitateli a údaj, ke kterému porovnáváme, je ve jmenovateli. Indexy se používá ke dvěma základním porovnáním:

- časové porovnání čili porovnání dané veličiny nejméně ve dvou časových obdobích v jedné zemi (např. vývoj cenové hladiny v čase).
- prostorové porovnání čili porovnání dané veličiny minimálně ve dvou zemích za stejné časové období (např. hrubý domácí produkt na obyvatele v České republice vůči průměru Evropské unie).

Typy indexů rozlišujeme podle několika kritérií. **Podle druhu srovnávaných veličin** členíme indexy na:

- **jednoduchý index**, jenž vyjadřuje procentní změnu pouze jedné veličiny
- **složený index**, jenž vyjadřuje procentní změnu dvou a více veličin, přičemž jej dále můžeme členit na a) prostý, kdy mají všechny v něm zakomponované veličiny stejnou váhu a b) vážený, kdy váha každé složky v indexu má jinou váhu (zpravidla je to dáno důležitou jednotlivých složek v indexu či jejich dopadem na určitou exogenní veličinu)

Podle volby základního období dělíme indexy na:

- **bazický index** – pro celou řadu ukazatelů je jeden z nich zvolen jako základ a ten je pro všechny indexy stejný, přičemž jako základ se volí první nebo přibližně prostřední člen, který je pak ve jmenovateli a je pro všechny indexy stejný a porovnávaný údaj je v čitateli a ten je pro každý index jiný.
- **řetězový index** – pro každý řetězový index je předchozí údaj údajem základním a pro každý další index se mění základní (jmenovatel) i porovnávaný údaj (čítatel).

Pokud máme tedy nedefinované základní typy indexů, musí v dalším kroku nutně následovat postup, jak tyto indexy správně spočítat. Pokud tedy bude X_T představovat hodnotu veličiny v běžném období, X_{T-1} hodnota veličiny v předchozím období a X_Z hodnotu veličiny v základním období, potom:

jednoduchý řetězový index lze spočítat tímto způsobem:

$$RI_{T-1/T}^J = \frac{X_T}{X_{T-1}} * 100 \quad (1)$$

jednoduchý bazický index lze spočítat takto:

$$BI_{Z/T}^J = \frac{X_T}{X_Z} * 100 \quad (2)$$

Hodnotu řetězového, resp. bazického indexu jsme schopni určit, aniž bychom znali absolutní hodnoty sledovaného ukazatele, např. HDP, a to velice jednoduše pomocí vzorce přepočtem z bazického, resp. řetězového indexu:

$$RI_{T-1/T} = \frac{BI_{Z/T}}{BI_{Z/T-1}} * 100 \quad (3)$$

Při přepočtu řetězového indexu na bazický index nemůžeme použít jeden předpis jako v předcházejícím případě. Musíme rozlišit, jestli jsou jednotlivá období větší nebo menší

Vymezení makroekonomie

než základní období. Pokud jsou období větší než základní období, potom bazický index vypočítáme jako součin řetězových indexů od počátku řady:

$$BI_{Z/T} = \left(\frac{RI_{Z/Z+1}}{100} * \frac{RI_{Z+1/Z+2}}{100} * \dots * \frac{RI_{T-1/T}}{100} \right) * 100 \quad (4)$$

Pokud jsou však období menší než základní období, potom bazický index vypočítáme jako reciprokou hodnotu součinu řetězových indexů od počátku řady:

$$BI_{Z/T} = \frac{1}{\frac{RI_{Z-1/Z}}{100} * \frac{RI_{Z-2/Z-1}}{100} * \dots * \frac{RI_{T-1/T}}{100}} * 100 \quad (5)$$

Kromě řetězových a bazických indexů se v ekonomické praxi ještě často setkáváme s tzv. tempy růstu. Rozlišujeme dvě základní tempa růstu:

- tempo růstu mezi dvěma obdobími (např. meziroční tempo růstu), jež vyjadřuje, o kolik procent vzroste sledovaný údaj v běžném období oproti předchozímu období a dá se spočítat takto:

$$TR_{T-1/T} = \frac{X_T - X_{T-1}}{X_{T-1}} * 100 = RI_{T-1/T} - 100 \quad (6)$$

a

- průměrné tempo růstu, které vyjadřuje, o kolik procent vzroste sledovaný údaj za vymezené období a dá se spočítat takto:

$$PTR_{K/T} = \left(\sqrt[N]{\frac{X_T}{X_K}} - 1 \right) * 100 \quad (7)$$

kde N = T (konečné období) – K (počáteční období).

V další části se budeme zabírat tzv. souhrnnými indexy, díky nim lze vyjádřit jedním číslem změnu stavu souhrnné veličiny, která má složky různého typu a v různých měrných jednotkách. Mezi základní souhrnné indexy patří:

- **Laspeyresův cenový index (LCI)**, který vyjadřuje změnu ceny určitého koše komodit v běžném období oproti základnímu období, přičemž pomyslný koš komodit je stále stejný. Tento cenový index se nejčastěji používá pro vyjádření změn cenové

hladiny v ekonomice, a i my jej budeme v části, ve které se budeme zabírat inflací, využívat. Tento index se dá spočítat:

$$LCI = \frac{\sum_{i=1}^N P_{i,B} * Q_{i,Z}}{\sum_{i=1}^N P_{i,Z} * Q_{i,Z}} * 100 \quad (8)$$

- **Paascheho cenový index (PCI)**, jenž vyjadřuje změnu ceny koše komodit v běžném období oproti základnímu období, přičemž koš komodit je z běžného období a mění se pro každé další období. Jeho využití je např. u deflátoru hrubého domácího produktu, z nějž jsme rovněž schopni spočítat změnu cenové hladiny. Tento index se dá spočítat pomocí následujícího vzorce:

$$PCI = \frac{\sum_{i=1}^N P_{i,B} * Q_{i,B}}{\sum_{i=1}^N P_{i,Z} * Q_{i,B}} * 100 \quad (9)$$

U těchto souhrnných indexů nás v praxi ale mnohem častěji zajímá spíše jejich změna než jejich absolutní výše. Jinými slovy tempo změny na což můžeme využít propočet ze vzorce číslo 6, na který se budeme v dalším výkladu odkazovat.

1.2 Stabilizační hospodářská politika

V předchozí části jsme si vysvětlili podstatu makroekonomického koloběhu a představili základní makroekonomické veličiny, se kterými budeme operovat v dalším výkladu.

PŘÍPADOVÁ STUDIE

Obdobně jako lidské tělo, které potřebuje po většinu času pomyslnou stabilitu vyjádřenou teplotou 36,7 stupně Celsia, tak i ekonomika pro svůj optimální vývoj potřebuje stabilní prostředí, zejména v oblasti právního a politického prostředí. Stejně jako lidské tělo, které sem tam z této rovnováhy vychýlí z důvodu nemoci, kdy teplota stoupne např. na 39 stupňů Celsia, což je příliš vysoká teplota a dlouhodobě je pro člověka škodlivá. Na druhé straně je takto vysoká teplota ale zároveň znamením, že v těle započaly procesy k uzdravení, které však nemusí nastat, pokud se nenasadí léky. A i o tom je „věčný“ spor ekonomů – zasahovat do ekonomiky, pokud se vychýlí z rovnováhy? Jedni se domnívají, že bude lepší ji nechat se z této „nemoci“ dostat na základě vlastního přizpůsobovacího mechanismu, druzí zase požadují nasadit „léky“, protože jinak by se mohlo stát i to, že se nerovnováha bude ještě více prohlubovat a ekonomika sama o sobě nebude schopna obnovit rovnováhu.

Klíčovou otázkou je, jak tedy poznáme, že se ekonomika vychýlila z rovnovážného stavu. U dílčích trhů, které jsme analyzovali v rámci mikroekonomické části, to bylo vcelku jednoznačné – pokud je poptávané množství vyšší nebo nižší než nabízené, znamená to, že na trhu je buď příliš nízká, nebo naopak příliš vysoká tržní cena, a trh daného statku tak není v rovnováze. Ta bude obnovena pomocí tržního mechanismu, kdy se cena přizpůsobí danému stavu a současně bude fungovat jako tzv. „čistič trhu“, a to až do té doby, dokud se nebude rovnat poptávané množství tomu nabízenému. V tomto případě nastává rovnovážný stav, kdy je dosažena rovnovážná cena a rovnovážné množství daného statku. V případě makroekonomického pojetí rovnováhy je to však mnohem složitější, neboť se pohybujeme na úrovni celé ekonomiky, která čítá bezpočet dílčích trhů a ekonomických subjektů. Právě proto musíme využívat makroekonomické veličiny, kdy na základě jejich vývoje jsme schopni určit aktuální stav ekonomiky či jej dokonce do určité míry předvídat. Nutno dodat, že pro pochopení celé této problematiky je nezbytná znalost mikroekonomických souvislostí.

Jak tedy definovat makroekonomickou rovnováhu?

DEFINICE

Makroekonomická rovnováha je takový stav ekonomiky, který nesignalizuje potřebu změny, a námi definované makroekonomické veličiny nejsou pod tlakem na změnu jejich aktuálně dosažené úrovně.

Byť je ekonomika svým způsobem samostatně se vyvíjející organismus, je výrazně ovlivňována ze strany státu, a to ať už v pozitivním nebo negativním slova smyslu. Krátkodobá makroekonomická rovnováha však může být jak nad úrovní dlouhodobých produkčních možností ekonomiky, tak i pod její úrovní. Proto je důležitá makroekonomická stabilizační hospodářská politika státu.

DEFINICE

Stabilizační hospodářskou politiku chápeme jako aktivní opatření státu za účelem dosažení normativně vymezené úrovně nebo dynamiky vývoje makroekonomických veličin

Pokud vyjdeme z již známých makroekonomických veličin, zpravidla je cílem státu dosažení následující úrovně nebo dynamiky vývoje:

- produkt, vyjádřený reálným HDP by se měl v čase adekvátně růst, což jde zachytit pomocí tempa růstu reálného HDP (viz dále);

- trh práce by měl dosahovat určité úrovně zaměstnanosti, resp. nezaměstnanosti, vyjádřené ukazatelem míry nezaměstnanosti (zjednodušeně řečeno – čím nižší, tím lepší);
- cenová hladina by měla být stabilní, tj. její změny, kterým se dá jen těžko zabránit, je možné v rámci monetární politiky centrální banky spíše jen regulovat v určitých mantinelech, a to tak aby vyvolávaly nerovnováhy v ekonomice;
- v oblasti vnější ekonomické rovnováhy je sledována vyrovnaná platební bilance ve smyslu kompenzace deficitů na dílčích účtech přebytky na jiných účtech platební bilance (viz dále).

Jednotlivé makroekonomické veličiny v čase fluktuují, někdy na základě přirozeného vývoje ekonomiky, někdy na základě cíleného ovlivňování ze strany státu. Příliš vysoké hodnoty (nebo naopak příliš nízké hodnoty) těchto ukazatelů nám mohou indikovat, že ekonomika se aktuálně nachází ve stavu nerovnováhy a je nezbytné něco učinit, aby byla dosažena stabilita. Těmito opatřeními se zabývá hospodářská politika státu, která v sobě zahrnuje širokou paletu dílčích hospodářských politik. My se v rámci tohoto učebního textu budeme zabývat pouze vybranými dílčími hospodářskými politikami, nicméně pro pochopení podstaty tohoto problému je nezbytné uvést širší pojetí hospodářské politiky:

- Stabilizovat ekonomiku můžeme zejména pomocí **fiskální politiky** čili opatřeními financovanými z veřejných rozpočtů nebo opatřeními majícími za úkol regulovat příjmy a výdaje do a ze systému veřejných rozpočtů. Tuto politiku má ve své gesci vláda a parlament.
- S přerozdělováním (redistribucí) nashromážděných finančních prostředků v systému veřejných financí úzce souvisí **důchodová politika**, která si klade za cíl přerozdělovat získané zdroje, zpravidla směrem od bohatých k chudým, nebo také od ekonomicky aktivních k ekonomicky neaktivním skupinám obyvatel a přispět tak k rovnoměrnějšímu rozložení příjmů ve společnosti.
- Další důležitou dílčí hospodářskou politikou je **měnová (monetární) politika**, která se snaží ovlivňovat stabilitu cenové hladiny a stabilitu kurzu domácí měny a v konečném důsledku tak stabilizovat ekonomiku. Tato politika je ve většině tržních ekonomik v rukou centrální banky, která je při výkonu této politiky obvykle nezávislá na vládě, prezidentovi či parlamentu.
- Regulaci pohybu zboží, služeb a kapitálu nazýváme **vnější ekonomickou politikou**, která v sobě zahrnuje zejména obchodní politiku (regulaci toku zboží ze země a do země) a kurzovou politiku centrální banky.
- Důležitá je i role státu jako „strážce“ tržního prostředí a garance spravedlivé hospodářské soutěže v rámci **politiky ochrany hospodářské soutěže**. Podstatou této politiky je bránit vzniku kartelů, zneužívání dominantního postavení či vzniku monopolů, které by mohly poškozovat spotřebitele, konkurenci či odběratele nebo dodavatele.
- Tržní ekonomika má ale i celou řadu nedostatků a mnohdy se ekonomické subjekty mohou setkávat až s příliš velkou tvrdostí, proto je důležitou součástí stabilizační politiky i **politika sociální a politika zaměstnanosti**, které se soustředují zejména na

řešení negativních dopadů makroekonomických výkyvů (např. vysoká nezaměstnanost v průběhu ekonomické recese) či nerovného postavení některých skupin obyvatelstva, kterým je zapotřebí zajistit alespoň základní příjem, aby mohly důstojně existovat. Mimo to však tyto dílčí politiky míří i na „prevenci“ a např. pomocí aktivních opatření na trhu práce se snaží předcházet stavu nezaměstnanosti (např. re-kvalifikačními kurzy či podporou samo zaměstnávání).

- V čase se mění i struktura ekonomiky, kdy se některá dříve důležitá odvětví dostávají do útlumu, což s sebou nese celou řadu problémů, na které stát musí nějakým způsobem zareagovat (příkladem může být např. útlum těžby uhlí a výroby oceli, který se dostal v České republice do útlumu a na trhu práce tak hrozí, že v poměrně krátkém časovém úseku bude „zavalen“ armádou nezaměstnaných, pro které nebude odpovídající uplatnění) – např. rozložením tohoto utlumování do delšího časového období tak, aby měl trh práce čas přizpůsobit se nové situaci. Na tuto situaci se využívá nástrojů **strukturální politiky**, která může těmto problémovým odvětvím poskytnout čas na postupné, ne náhlé ukončení výroby tak, aby byl trh práce schopen postupně vstřebat tyto pracovníky. Nástroje strukturální politiky v sobě kombinují prvky regionální politiky, dotační politiky a politiky zaměstnanosti či sociální politiky.
- V ekonomice může nastat i taková situace, že se některé regiony nevyvíjejí tak, jako ostatní regiony a začnou za nimi zaostávat (dosahují nižší výkonnosti měřené např. HDP/ob., příjmy domácností v podobě mezd jsou ve srovnání se zbytkem ekonomiky nižší, panuje zde vyšší míra nezaměstnanosti, jež má navíc dlouhodobý charakter). Pro stabilizaci nebo lépe řečeno podporu rozvoje zaostalých regionů se využívá **regionální politika**, která má navíc na příkladu Evropské unie i svůj celoevropský rozměr v podobě společné strategie a finančních zdrojů (Evropské strukturální a investiční fondy).
- K dosažení odpovídajícího růstu produktu je nezbytné provádět taková opatření, která budou vytvářet podmínky pro dosahování ekonomického růstu. Zpravidla se jedná o opatření v rámci **prorůstové politiky**, která směřují zejména k lepšímu využívání výrobních faktorů a podporuje technologický rozvoj země pomocí investic do rozvoje lidského kapitálu, infrastruktury, vědy a výzkumu.

SHRNUTÍ KAPITOLY

Ekonomie je společenskovední disciplínou zkoumající, jak se lidé rozhodují v podmínkách vzácnosti. Její hlavní členění je na mikroekonomii, která se zabývá analýzou dílčích trhů, a makroekonomii, jež se věnuje analýze hospodářství (ekonomiky) jako celku.

V průběhu času se konstituovaly dva základní přístupy k řešení makroekonomických nerovnováh – klasický přístup s vírou autoregulačních schopností ekonomiky a preferující

nezasahování do tržních vztahů a keynesiánský přístup, jenž předpokládá inherentně nestabilní ekonomiku a v případě výskytu nerovnováh preferuje státní zásahy za účelem stabilizace ekonomiky.

Základními makroekonomickými subjekty jsou domácnosti (sektor domácností), firmy (podnikový sektor), stát (veřejný sektor) a zahraničí. Vztahy mezi těmito subjekty zachycuje makroekonomický koloběh.

Základními makroekonomickými agregáty jsou produkt (zpravidla vyjadřovaný pomocí HDP), zaměstnanost, resp. nezaměstnanost (vyjadřovaná pomocí míry nezaměstnanosti), cenová hladina (vyjádřená cenovým indexem) a vnější ekonomická pozice státu (zachycená v platební bilanci daného státu).

Makroekonomická stabilizační politika státu jsou aktivní opatření státu za účelem dosažení normativně vymezené úrovně nebo dynamiky vývoje makroekonomických veličin, které v čase fluktuují.

Mezi nejdůležitější dílčí hospodářské politiky patří fiskální politika, důchodová politika, měnová politika, politika ochrany hospodářské soutěže, sociální politika, politika zaměstnanosti, strukturální politika, regionální politika a prorůstová politika.

OTÁZKY

1. Makroekonomie se zabývá studiem:

- a) dílčích trhů
- b) utvářením rovnováhy na trzích výrobních faktorů
- c) chováním firmy v různých formách tržní konkurence
- d) ekonomiky jako celku.

2. Který z uvedených problémů je typický pro makroekonomii?

- a) utváření rovnováhy na trhu půdy
- b) srovnání efektivnosti dokonalé a nedokonalé konkurence
- c) využívání nástrojů hospodářské politiky za účelem dosahování ekonomického růstu
- d) nákladové optimum firmy.

3. Mezi základní makroekonomické agregáty patří:

- a) produkt, zaměstnanost, cenová hladina a vnější ekonomická pozice.
- b) efektivnost, výkonnost, export a import.
- c) všeobecná rovnováha, tržní selhání, dokonalá konkurence.
- d) optimum spotřebitele, nákladové optimum firmy, tržní rovnováha, rovnováha na trzích výrobních faktorů.

4. Produkt či výkonnost ekonomiky se zpravidla měří pomocí:

- a) míry nezaměstnanosti.
- b) hranice produkčních možností.
- c) hrubého domácího produktu.
- d) platební bilance.

5. Nedílná součást hospodářské politiky, která se snaží ovlivňovat stabilitu cenové hladiny a stabilitu kurzu domácí měny, se nazývá:

- a) fiskální politika.
 - b) důchodová politika.
 - c) regionální politika.
 - d) monetární politika.
-

ODPOVĚDI

1d, 2c, 3a, 4c, 5d

SAMOSTATNÝ ÚKOL

Zkuste si na volný papír zakreslit makroekonomické pojetí ekonomického koloběhu a pokusit se vysvětlit role jednotlivých ekonomických subjektů (sektorů).

2 HOSPODÁŘSKÝ VÝKON ZEMĚ

NÁHLED KAPITOLY

V rámci této kapitole se budeme zabírat hospodářským výkonem země, zejména pak tím, jak se dá změřit výkonnost dané ekonomiky. Jedním z možných ukazatelů makroekonomické výkonnosti je tzv. hrubý domácí produkt. Proto nás bude zajímat mimo jiné jeho definice, metody výpočtu, rozlišení nominálního a reálného hrubého domácího produktu, rozdíl mezi hrubým domácím produktem a hrubým národním produktem, podstata potenciálního produktu, rozdíl mezi ekonomickou silou země a ekonomickou úrovní, podstata a jednotlivé fáze hospodářského cyklu, ekonomický růst v pojetí krátkého a dlouhého období.

CÍLE KAPITOLY

Budete umět:

- definovat a spočítat hrubý domácí produkt,
- rozlišovat nominální a reálný hrubý domácí produkt,
- rozlišovat hrubý národní produkt a hrubý domácí produkt,
- příčiny hospodářského cyklu a jeho jednotlivé fáze.

Získáte:

- vědomosti o hospodářském výkonu země,
- vědomosti o příčinách a důsledcích cyklického vývoje ekonomiky.

Budete schopni:

- použít vybrané metody výpočtu hrubého domácího produktu,
- objasnit rozdíl mezi nominálním a reálným hrubým domácím produktem,
- objasnit rozdíl mezi hrubým domácím produktem a mezi hrubým národním produktem,
- určit ekonomickou sílu a ekonomickou úroveň dané země,
- popsat jednotlivé fáze hospodářského cyklu,
- objasnit rozdíl mezi krátkodobým a dlouhodobým pojetím ekonomického růstu.

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Hospodářská výkonnost země, hrubý domácí produkt, hrubý národní produkt, ekonomická síla země, ekonomická úroveň země, hospodářský cyklus, ekonomický růst.

V mikroekonomii nás zajímalo, jaké jsou produkční možnosti jednotlivých firem, které mění vstupy (práce a kapitál) ve výstupy (výrobky a služby). Nyní se budeme na tento problém dívat z makroekonomického pohledu, tj. bude nás zajímat výkonnost ekonomiky jako celku a jak se dá spočítat. Dále nás bude zajímat, která země má větší ekonomickou sílu v rámci světové ekonomiky a která země je vyspělejší než jiná země. Také svoji pozornost zaměříme na fakt, že v čase se výkonnost ekonomiky mění, a to na základě hospodářského cyklu. V neposlední řadě se budeme zabývat ekonomickým růstem jednak v krátkodobém, jednak dlouhodobém pojetí.

2.1 Hrubý domácí produkt (HDP)

Za účelem určení výkonnosti ekonomiky se nejčastěji používá ukazatel **hrubý domácí produkt (HDP)**.

DEFINICE

Hrubý domácí produkt lze definovat jako součet peněžních hodnot finálních výrobků a služeb vyprodukovaných během daného časového období (čtvrtletí nebo rok) výrobními faktory alokovanými v dané zemi (např. Česká republika), a to bez ohledu, kdo je jejich vlastníkem (domácí nebo zahraniční subjekt).

Pokud si tuto definici rozebereme podrobněji, tak je zřejmé, že se do HDP započítávají pouze finální produkty (ne meziprodukty, které jsou obsaženy ve výsledné ceně finálního produktu), důležité je také místo produkce, tj. prostor dané ekonomiky, ne kdo je vlastníkem výrobního faktoru. Jistým problémem je, že se do HDP nezapočítávají všechny aktivity ekonomických subjektů – typickým příkladem mohou být domácí práce – byť je např. posekání trávy u domku jeho vlastníkem jistý druh práce, jelikož však tato práce nebyla oceněna trhem, nemůže být součástí HDP – kdyby si ovšem majitel tohoto trávníku objednal firmu, která by mu vystavila fakturu za posekání trávníku, pak by se již o součást HDP jednalo (započítávala by se jako poskytnutá služba). Dalším problematickým aspektem, který zkresluje celkovou výkonnost ekonomiky, je existence tzv. stínové ekonomiky, což jsou sice legální aktivity ekonomických subjektů, ale zejména z daňových důvodů neprochází účetnictvím a nejsou tak oficiálně evidovány (jako příklad by mohl posloužit řemeslník, který nabídne zadavateli objednávky nižší cenu v případě, kdy nebude požadovat daňový doklad, který by pak musel

zavést do svého účetnictví, což by mu navýšilo daňový základ pro výpočet daně). Jestliže ve vyspělých tržních ekonomikách je podíl stínové ekonomiky odhadován mezi 10 až 15 % HDP a nepředstavuje tak zásadní problém, v rozvojových ekonomikách může dosahovat hodnot mezi 60 až 70 % HDP nebo i více a oficiální výkonnost země je tak podstatně zkreslená. Kromě samotného podhodnocení ekonomické výkonnosti, lze zmínit i další problémy, které souvisejí s financováním veřejné správy a dílčích hospodářských politik, na které nemají tyto státy dostatečný objem daňových výnosů, které díky vysokému podílu šedé ekonomiky (a mnohdy i tzv. černé, tedy nelegálních aktivit) jsou poměrně nízké a neumožňují tak odpovídající financování rozvoje ekonomiky (rozvoj infrastruktury, zdravotnictví či školství).

HDP se dá změřit třemi základními metodami:

- výdajovou
- důchodovou
- odvětvovou.

Výdajová metoda je založena na jednoduchém předpokladu, tj. že všechny statky a služby, které si koupíme a zaplatíme, musely být vyprodukovány. Je tedy zřejmé, že součet hodnot vyprodukovaných statků a služeb se bude rovnat součtu hodnot plateb, tj. výdajů. Statky a služby si ovšem nepořizujeme jen my, spotřebitelé (domácnosti), ale také ostatní účastníci uvnitř i vně našeho národního hospodářství. Hodnotu HDP dle této metody tak představuje součet výdajů všech subjektů v ekonomice, tj. sektoru domácností, sektoru firem, sektoru vlády a veřejné správy a zahraničí.

$$HDP = C + I + G + NX \quad (1)$$

Přičemž jednotlivé výdaje jsou definovány následovně:

- **C** představuje **výdaje domácností na spotřebu** – jedná se především o nákupy statků krátkodobé spotřeby (např. potraviny) a dlouhodobé spotřeby (např. auto) a služeb. Ze všech uvedených výdajů je spotřeba (C) zpravidla nejvyšší, a proto je také velmi důležitá pro udržení určité výkonnosti ekonomiky.
- **I** představuje **hrubé soukromé výdaje na investiční statky**, kam můžeme řadit investiční výdaje firem a částečně i domácností – pod pojmem investiční statky budeme mít na mysli statky doplňující a rozšiřující fyzický kapitál včetně s nimi spojeného nehmotného příslušenství (software). V této souvislosti je třeba zmínit, že význam slova „investiční“ neznamena investování ve smyslu produktů finančního trhu (cenné papíry a různé bankovní deriváty). Zpravidla se investice dělí na: a) investice do fixního kapitálu, tj. budovy, stroje a zařízení nebo b) investice do zásob.
- **G** představuje **vládní výdaje na nákup statků a služeb**, které je možno rozdělit na vládní investiční výdaje a vládní výdaje na spotřební statky. Do těchto výdajů však nelze zařadit transferové platby (jednostranné výdaje ze státního rozpočtu směřující

k jiným subjektům – např. výplaty starobních důchodů, invalidních důchodů, podpory v nezaměstnanosti), které nejsou kryty protihodnotou.

- **NX** představuje **čistý export**, jenž se dá zjistit odečtením importu (IM) od exportu (EX). Pokud bude hodnota NX kladná, bude to znamenat, že export převyšuje import čili jinými slovy řečeno, že země se vyvezlo více zboží, než kolik se ho dovezlo. Hodnota NX však může vyjít i záporně (a často se i tak děje).

Důchodová metoda počítá HDP jako součet příjmů (důchodů) všech, kteří se podílejí na jeho tvorbě ať už přímo nebo nepřímo. Jedná se o: zaměstnané, firmy, poskytovatele kapitálu či půdy. Takto vypočtený důchod ovšem ještě sám o sobě nepředstavuje HDP. Toho dosáhneme tím, že k hodnotám jednotlivých důchodů je nutno přičíst hodnotu opotřebení (amortizace) a nepřímé daně (Tn). HDP využitím této metody jde spočítat následovně:

$$HDP = w + s + z + i + n + a + Tn \quad (10)$$

Přičemž jednotlivé toky důchodů jsou:

- **w** představuje **mzdy a platy, včetně ostatních odvodů zaměstnavatelů na pracovní sílu** (převážně do systému zdravotního a sociálního pojištění).
- **s** představuje **příjmy ze samozaměstnávání (např. živnostníci)** z nichž se nedá rozložit složka pracovního důchodu a důchodu z podnikání.
- **z** představuje **nerozdělené zisky podnikového sektoru**, tj. před rozdělením akcionářům či podílníkům.
- **i** představuje **čisté úroky**, tj. rozdíl mezi přijatými a vyplácenými úroky.
- **n** představuje **renty**, tj. důchod plynoucí z vlastnictví půdy a nemovitostí.
- **a** představuje **amortizace**, tj. opotřebení kapitálu.
- **Tn** představuje **nepřímé daně**, tj. spotřební daně nebo daň z přidané hodnoty.

Odvětvová metoda počítá HDP jako součet přidaných hodnot vytvořených v odvětvích ekonomiky. Nejedná se o součty celkové produkce, ale o součty hodnot, které jednotliví producenti postupně v průběhu výrobního procesu přidávají svým úsilím k hodnotě nakoupených vstupů. Pokud tedy sečteme tyto přidané hodnoty, přesněji řečeno hrubé přidané hodnoty (HPH), jednotlivých odvětví, získáme HPH celé země. Pro zjednodušení můžeme říci, že primární odvětví je tvořeno zemědělstvím a těžbou, sekundární sektor je tvořen oblastí průmyslu, výrobou a rozvodem energií, stavebnictvím a terciární sektor je tvořen odvětvími služeb. Hodnoty HPH jsou sledovány bez daní, přičemž pro hospodářsky vyspělé ekonomiky platí, že největší podíl na HPH má sektor služeb.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že HDP se dá vyjádřit jako součin množství jednotlivých statků a služeb a jejich cen. Pokud bychom chtěli porovnat výkonnost ekonomiky v čase, jeví

se jako logické porovnat HDP ve výchozím roce s HDP vytvořeným v následujícím roce. Pokud by byl tento HDP vyšší oproti HDP ve výchozím roce, mohlo by nás to vést k závěru, že výkonnost ekonomiky vzrostla. Což může být pravda, ale vzhledem k tomu, že se v čase mění ceny výrobků a tím i cenová hladina v ekonomice, mohli bychom dojít prostým porovnáním k mylnému závěru. Proto si představme situaci, kdy se ve dvou porovnávaných obdobích vyrobí naprosto totožné množství statků a služeb s tím rozdílem, že v novějším období došlo k růstu cen statků a služeb a tím pádem i cenové hladiny. Pokud vyjdeme z definice HDP, potom je zcela zřejmé, že vyšší HDP byl dosažen pouhým cenovým zkrácením. Proto je nezbytné odlišit růst množství vyprodukovaných statků a služeb od pouhého růstu jejich cen čili rozlišovat tzv. nominální a reálný HDP.

Nominální HDP je vypočítáván v běžných cenách, tj. v cenách roku, pro který se produkt vypočítává. Tento způsob výpočtu není vhodný pro mezičasová srovnání (cenová hladina se v čase mění a může tak dojít ke špatné interpretaci, kdy je růst produktu zaměňován za růst cenové hladiny).

Reálný HDP je vypočítáván ve stálých cenách, tzv. v cenách, jež jsou očištěny od změn cenové hladiny. Stálými cenami pak rozumíme ceny toho období, jež stanovíme jako základní nebo také výchozí období. Tento způsob výpočtu umožňuje mezičasová srovnání, tj. jsme schopni zjistit, zdali v čase roste ekonomická výkonnost dané země (např. pokud si stanovíme jako základní cenové období rok 2010 a těmito cenami budeme násobit množství vyrobených statků a služeb v následujících letech, jsme schopni posoudit, jestli výkonnost ekonomiky rostla, stagnovala nebo se snižovala). Reálný HDP je tak základním makroekonomickým ukazatelem pro sledování ekonomické výkonnosti jednotlivých zemí světové ekonomiky v čase.

Důležité je také rozlišovat mezi **hrubým domácím produktem (HDP)** a **hrubým národním produktem (HNP)** – zatímco v případě HDP je důležité, kde jsou výrobní faktory umístěny bez ohledu na to, kdo je vlastní, u HNP je naopak důležité, kdo tyto výrobní faktory vlastní, bez ohledu na to, kde jsou umístěny. Hrubý národní produkt je tedy tržní hodnota všech finálních statků a služeb vyrobených výrobními faktory ve vlastnictví rezidentů dané země za dané časové období (zpravidla 1 rok). Jinými slovy řečeno, zatímco HDP je ohraničen územím daného státu, tak pro výpočet HNP je důležitá státní příslušnost toho, kdo výrobní faktor vlastní (práce, kapitál či půda).

PŘÍPADOVÁ STUDIE

Tento rozdíl si můžeme demonstrovat na příkladu České republiky – produkce firmy Hyundai v Nošovicích může být započtena jak do HDP, tak i HNP. Důležité však bude zmínit, o jaké státy se jedná. Jelikož je vlastníkem pobočky této automobilky firma z Jižní Koreje čili vlastníkem výrobního faktoru je zahraniční subjekt, bude produkce této automobilky součástí HNP Jižní Koreje. Zároveň však můžeme tuto produkci započítat i do

HDP České republiky, neboť tyto finální statky byly vyprodukovány na území České republiky, byť je vlastníkem tohoto výrobního závodu firma z Jižní Koreje.

K ZAPAMATOVÁNÍ

U hospodářsky nejvyspělejších zemí zpravidla platí, že výše HDP dosahuje podobných hodnot jako HNP – je to dáno tím, že tyto země jsou jednak velkými poskytovateli investic v zahraničí, tj. investují přebytečný kapitál v zahraničí, který následně generuje produkci, jež se dá započítat do HNP země, odkud investor pochází. Na straně druhé jsou i velkými příjemci investic ze zahraničí, kdy se naopak následná produkce započítává do HNP země, odkud investice přišla. V případě České republiky a ostatních zemí střední a východní Evropy je však HNP nižší ve srovnání s HDP, což je dáno tím, že tyto země jsou spíše příjemci zahraničních investic než jejich poskytovateli, což s sebou nese fakt, že poměrně velká část ekonomiky je v rukou zahraničních subjektů a tato produkce, resp. důchody z ní plynoucí se pak započítávají do HNP jejich zemí.

2.2 Ekonomická síla vs. ekonomická úroveň

Tak jak můžeme porovnávat tržní sílu jednotlivých firem, můžeme porovnávat i výkonnost jednotlivých zemí v rámci světové ekonomiky. V předchozí části textu jsme si vysvětlili podstatu HDP, který je klíčovým ukazatelem pro určení jak ekonomické síly, tak ekonomické vyspělosti dané země.

Ekonomickou sílu jsme schopni určit pomocí porovnání celkového HDP, jenž byl v dané zemi vytvořen, s HDP vytvořeným ve srovnávané zemi. Nutno dodat, že je zapotřebí HDP upravit tak, aby se daly dvě země porovnat:

- vypočtený HDP v národních měnách musíme přepočítat na srovnatelnou měnu (zpravidla euro nebo americký dolar);
- mnohdy je zapotřebí rovněž zohlednit rozdílné cenové hladiny ve srovnávaných zemích a kupní sílu domácí měny, a proto se musí HDP počítat dle tzv. parity kupní síly, která zohledňuje výše uvedené.

Pokud tedy podnikneme tyto kroky, jsme následně schopni porovnat dvě země a určit, která má větší **ekonomickou sílu**. Čím bude daná země větší (co do počtu obyvatel), tím bude i větší pravděpodobnost, že bude mít větší ekonomickou sílu. Jelikož však počet obyvatel není hlavním determinantem HDP, byť velmi důležitým, může nastat situace, že země s více obyvateli než druhá země, může mít nižší ekonomickou sílu čili její dosažený HDP je menší. Čím je to dáno? Zásadními faktory, které mají vliv na celkovou výši vytvořeného

HDP, je pracovní síla, resp. její vzdělanostní úroveň, množství kapitálu, struktura ekonomiky apod. Země, která má dostatek kapitálu, vzdělanou pracovní sílu může vyrábět výrobky a služby s vyšší přidanou hodnotou a je tak výkonnější - její HDP může být vyšší i přes fakt, že disponuje menším počtem obyvatel (typickým příkladem může být např. Indie s bezmála jednou miliardou obyvatel a USA, kde žije okolo 300 milionů obyvatel – i přesto je ekonomická síla USA výrazně vyšší než Indie, což je dáno zejména vzdělanější pracovní silou a množstvím kapitálu, nezbytného na další rozvoj výroby).

Pokud však při našem porovnávání mimo výše uvedené determinanty zohledníme i počet obyvatel, potom jsme schopni zjistit **ekonomickou úroveň** dané země. Jinými slovy řečeno, pokud vydělíme vytvořený HDP počtem obyvatel (získáme tak ukazatel hrubý domácí produkt na obyvatele), potom určíme, která ze dvou porovnávaných zemí je vyspělejší a vytváří tak lepší základnu pro blahobyt společnosti. Jako příklad si můžeme vzít Čínu a Norsko – ekonomická síla Číny je z důvodu velkého počtu obyvatel několikanásobně vyšší než v případě Norska, pokud ale vydělíme dosažený HDP počtem obyvatel, zjistíme, že Norsko patří mezi nejvyspělejší země světa, naopak Čína se propadne v pomyslném žebříčku výrazně níže.

K ZAPAMATOVÁNÍ

HDP je sice důležitým ukazatelem ekonomické vyspělosti země, ale někdy může podat zkreslený pohled na danou zemi (jako příklad bychom mohli použít např. Rovnickovou Guineu, která dosahuje HDP na obyvatele srovnatelného s tím, který je dosahován v České republice, a na první pohled by se tak mohlo zdát, že se jedná o ekonomicky vyspělou zemi - pokud se podíváme na další ukazatele, jako jsou např. rozložení pracovní síly do jednotlivých sektorů, očekávaná délka dožití, úroveň vzdělanosti obyvatel, kvalita dopravní infrastruktury, zjistíme, že se jedná o rozvojovou ekonomiku, která generuje relativně vysoký HDP na obyvatele díky jednomu sektoru – těžbě ropy, kdy toto bohatství náleží pouze omezenému okruhu obyvatel).

Proto se při snaze porovnávat země používají alternativní ukazatele, jako je např. **Index lidského rozvoje**, který se snaží vyjádřit kvalitu života zohledněním vícero ukazatelů než jen čistě HDP nebo HNP a obsahuje tyto základní indexy:

- **index očekávané délky života** – tento index zohledňuje očekávanou délku života při narození – čím vyšší je, tím pravděpodobnější je vyšší kvalita života (např. v některých afrických zemích je očekávaná délka dožití jen 50 let, zatímco např. v Japonsku činí přes 80 let).
- **index vzdělání** – se snaží zachytit rozvoj lidského kapitálu pomocí ukazatelů jako je očekávaná délka vzdělávání, který nám ukazuje de facto, na jaké úrovni je vzdělávací systém v dané zemi – čím delší je tato délka, tím má dosažené vzdělání vyšší hodnotu (např. v chudých rozvojových zemích většina obyvatel disponuje pouze se základním vzděláním, zatímco v nejvyspělejších zemích světa disponuje naprostá většina populace

minimálně středoškolským vzděláním (sekundární vzdělávání) a poměrně velká část dokonce vysokoškolským vzděláním (terciární vzdělávání). Přírozeně je tak očekávaná délka vzdělávání delší, což je třeba vnímat jako projev vyšší vyspělosti dané ekonomiky, ne že by byli studenti méně nadaní a potřebovali tak ke studiu více času.

- **index hrubého národního produktu** – obsahuje námi dobře známý ukazatel HNP přepočtený na jednoho obyvatele a americké dolary se zohledněním parity kupní síly, který vyjadřuje ekonomickou výkonnost dané země.

2.3 Ekonomický růst a hospodářský cyklus

Doposud jsme se zabývali vymezením výkonu ekonomiky, který jsme ztotožnili s hrubým domácím produktem a podívali jsme se na způsoby, jak se dá změřit. Pro srovnání v čase musíme zohlednit pohyby cenové hladiny čili očistit nominální hrubý domácí produkt o inflaci a získat tak reálný hrubý domácí produkt. Pokud se nám bude v čase reálný hrubý domácí produkt zvyšovat, potom můžeme hovořit, že daná země dosahuje krátkodobého ekonomického růstu.

DEFINICE

Krátkodobý ekonomický růst je dosahován tehdy, pokud dochází ke zvyšování reálného hrubého domácího produktu v čase.

Aby mohla ekonomika dosahovat ekonomického růstu, musí disponovat určitou zásobu výrobních faktorů a efektivněji je vyžívat. Proto mezi zdroje růstu patří zejména výrobní faktory a jejich množství a kvalita. Již z mikroekonomie známe, že mezi základní výrobní faktory patří práce, půda a kapitál. V pojetí makroekonomie je toto dělení o něco složitější a zpravidla členíme zdroje umožňující dosahování ekonomického růstu na:

- **lidské zdroje**, kam patří zejména množství práce, resp. jeho kvalita, kterou nazýváme jako lidský kapitál, tj. vzdělanostní úroveň pracovní síly.
- **přírodní zdroje**, kam kromě půdy řadíme i nerostné bohatství dané země nebo i klimatické podmínky v dané zemi (umožňující např. cestovní ruch, viz příklady alpských zemí nebo pro přímořskou turistiku případ Řecka) a rovněž je důležitá kvalita těchto zdrojů.
- **kapitálové zdroje**, kam můžeme zařadit kapitálové statky v podobě budov, strojů, zařízení a také jejich technologická úroveň určující v podstatě možnosti výroby

Na základě toho, jestli se zvýší pouze množství zdrojů nebo naopak jejich kvalita, rozlišujeme tyto typy růstu:

- **kvantitativně** založený ekonomický růst, který je zpravidla dán tím, že se intenzivněji využívají dostupné výrobní faktory (do výrobního procesu je zapojeno větší množství pracovní síly, nerostného bohatství či kapitálu).
- **kvalitativně** založený ekonomický růst, který je vyvolán vyšší kvalitou vstupů (do výrobního procesu se může zapojit větší množství pracovní síly s vysokoškolským vzděláním, nebo jsou používány inovované výrobní linky s vyšší produktivitou, případně jsou nalezeny nová naleziště určité nerostné suroviny, jež má vyšší kvalitu, než tomu bylo doposud). V tomto případě se v podstatě posouvají produkční možnosti dané ekonomiky, tak jak již bylo vysvětleno v mikroekonomii na základě hranice produkčních možností.

Z dlouhodobého pohledu produkční možnosti ekonomiky neustále rostou (zkusme porovnat např. 19. století, ve kterém většina obyvatel pracovala v zemědělství a počátek 21. století, kdy je většina pracovní síly zaměstnána v sektoru služeb, případně můžeme zkusit porovnat kvalitu života, používané technologie apod.). Na základě vynálezů a inovací doprovázené růstem počtu obyvatelstva a jejich čím dál vyšší vzdělaností se tyto produkční možnosti neustále zvyšují (viz vývoj tlustší čáry v obrázku č. 2) což není nic jiného než **dlouhodobý ekonomický růst**.

DEFINICE

Dlouhodobý ekonomický růst je zpravidla definován jako dlouhodobý trend spojený obvykle s víceméně plynulým zvyšováním produkčních možností ekonomiky.

Produkční možnosti ekonomiky (v mikroekonomii jsme na to používali hranici produkčních možností pomocí křivky PPF) se dají v makroekonomii vyjádřit pomocí **potenciálního produktu**.

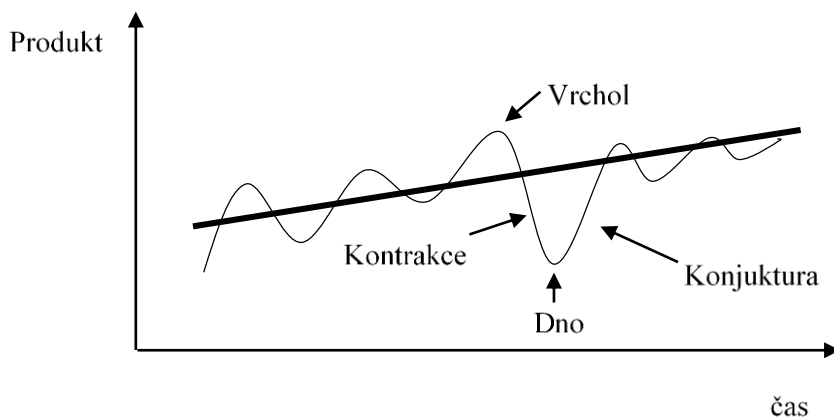
DEFINICE

Potenciální produkt lze definovat jako **nejvyšší udržitelný výkon ekonomiky za podmínek daného množství a kvality vstupů** a de facto odpovídá optimálnímu (plnému) využití disponibilních zdrojů. Jinými slovy řečeno, jedná se o produkt při plné míře zaměstnanosti (resp. přirozené míře nezaměstnanosti, což je taková míra nezaměstnanosti, která je slučitelná s dlouhodobou rovnováhou ekonomiky).

Ideálním stavem by bylo, kdyby se reálný produkt rovnal potenciálnímu, čili krátkodobá výkonnost by se rovnala té dlouhodobé, kdy jsou plně využité výrobní faktory. V reálném světě však není možné takové výkonnosti dosahovat stále a jsou období, kdy se ekonomice

„nedaří“, tedy reálný produkt buď stagnuje (či se dokonce sníží) nebo se ekonomice daří natolik, že se již začne tzv. „přehřívat“, tj. stav kdy je skutečný (reálný) produkt krátkodobě vyšší než potenciální produkt, což je ale dlouhodobě neudržitelné.

Obrázek 2: Hospodářský cyklus

Toto kolísání skutečného (reálného) produktu okolo potenciálního produktu čili produkčních možností ekonomiky nazýváme jako **hospodářský cyklus**.

DEFINICE

Hospodářský cyklus představuje sled pravidelně se opakujících fází vzestupu, poklesu nebo stagnace makroekonomické aktivity, kdy skutečný produkt (reálný hrubý domácí produkt) osciluje okolo potenciálního produktu.

Průběh hospodářského cyklu zachycuje obrázek č. 2, ve kterém tenčí čára představuje vývoj reálného (skutečného) produktu a tlustější čára vyjadřuje dlouhodobý trend vývoje ekonomiky neboli potenciálního produktu. Hospodářský cyklus se člení na tyto fáze:

- **expanze** nebo také **konjunktura** je fáze, ve které domácnosti začnou v určitém okamžiku zase důvěřovat ekonomice a začnou více poptávat spotřební statky a služby, což vede k růstu objemu výroby (firmy také najímají více práce a kapitálu, mzdy ale zatím nerostou a pouze je odpracováno více hodin). V této fázi dochází k růstu reálného produktu (který však stále nedosahuje úrovně potenciálního produktu), což generuje růst agregátní poptávky, větší využití výrobních faktorů a v neposlední řadě to vede i ke snížení míry nezaměstnanosti (trh práce je třeba vnímat jako mírně opožděné zrcadlo toho, jak se daří ekonomice). V ekonomice začne převládat optimistická nálada, zvyšují se příjmy domácností a z toho plynoucí zvýšené spotřební výdaje domácností. Rovněž firmám se zvyšují tržby a tím pádem i zisky, začnou zvyšovat skrze bankovní úvěry investice do výroby a vznikají nové firmy. Současně se však začíná zvyšovat cenová hladina – zejména vlivem růstu mezd a platů a také

velmi často k tomu přispívá i růst cen nemovitostí (lidé díky vyšším příjmům dosáhnou na hypotéky a významně se zvýší zájem o vlastní bydlení, což „šroubuje“ ceny směrem nahoru).

- **vrchol** – expanze zpravidla končí dosažením vrcholu, tedy v situaci, kdy se již vyčerpávají výrobní faktory, kterých je v ekonomice nedostatek (proto musí např. firmy ve snaze udržet nebo přilákat nové zaměstnance je přeplácat) a konzumní aktivity domácností jsou na svém maximu. Ve vztahu k potenciálnímu produktu je to často situace, kdy je reálný produkt dokonce vyšší, než kolik činí potenciální produkt, dlouhodobě je to však neudržitelná situace, protože výrobní faktory se využívají s přílišnou intenzitou a ekonomika se ve své podstatě začne přehřívat.
- **kontrakce** nebo také recese – v této fázi hospodářského cyklu dochází k poklesu ekonomických aktivit, jenž se projeví v propadu reálného produktu. Zpravidla je vyvolána nějakým šokem (např. krize na finančních trzích, krach burzy, prudké zdražení významné suroviny, zejména ropy, prasknutí bubliny na realitním trhu nebo pandemickou situací jako je šíření COVID-19). Přemíra optimismu velmi rychle vyprchává a začíná převládat pesimistická nálada. Dochází k poklesu produkce statků a služeb, snižování důchodů ekonomických subjektů, růstu míry nezaměstnanosti, firmy dosahují nižších zisků či dokonce se dostávají do ztrát, klesají tak jejich investice a všechny tyto faktory vyvolávají nepřiměřené snižování agregátní poptávky. Pokud není dostatečná agregátní poptávka, firmám se začínají hromadit na skladech zásoby a firmy proto začnou omezovat výrobu a hledat úspory, nejčastěji omezením investic a nákladových položek, nejčastěji mezd – začnou propouštět zaměstnance. Pokud se reálný produkt propadne obzvlášť hluboko, potom se pro tento typ kontrakce používá pojem krize (např. Velká krize ve 30. letech 20. století nebo ekonomická krize vyvolaná finanční krizí v letech 2008 až 2009).
- **dno** – v této fázi cyklu je reálný produkt nejnižší vůči potenciálnímu produktu. V ekonomice panuje nejnižší úroveň hospodářské aktivity, malé nebo nulové zisky firem, nízká úroveň spotřebitelské poptávky (lidé spotřebu odkládají na lepší časy a nakupují jen to nejnnutnější). To se následně projevuje ve vysoké nezaměstnanosti, realitní trh stagnuje, banky neúvěřují podnikový sektor. Neefektivní výroby krachují, cenová hladina je v podstatě neměnná až existují obavy z deflace (poklesu cenové hladiny), která by ještě problémy prohloubila. Kontrakci a její dno však nelze vnímat pouze v negativním slova smyslu – jedná se ve své podstatě o pomyslnou ozdravnou kúru, kdy se vyčišťuje trh a zpravidla přežívají ti výrobci, kteří byli schopni zareagovat na nastalou situaci a byli schopni snížit náklady nebo inovovat své produkty, aby byli následně připraveni na rostoucí agregátní poptávku, jež se dřív nebo později tak jak tak dostaví. Hlavním problémem této fáze ekonomického cyklu tak zůstává sociální oblast – lidé ztrácejí zaměstnání, stávající se nezaměstnanými a snižují se tak jejich příjmy a z toho plynoucí životní úroveň. Nesmíme však zapomínat i na třetí důležitý sektor, a to vládní sektor, jenž se zase potýká se sníženými příjmy do veřejných rozpočtů (ekonomické subjekty odvádění nižší daně), což

vyvolává nejrůznější škrty ve výdajích státu (nákupy statků a služeb, investiční výdaje státu a omezené prostředky jsou i na poskytování veřejných statků jako je vzdělávání či zdravotnictví).

Délka jednotlivých fází je proměnlivá, záleží na mnoha vedlejších okolnostech a historie ukázala, že např. příčiny a následný průběh recese jsou velmi často neopakovatelným jevem. Je to dáno zejména tím, že se ekonomika a tržní vztahy neustále vyvíjí a ekonomické subjekty se neustále přizpůsobují novým tržním podmínkám a technologiím. Nicméně průvodní jevy (např. snížená ekonomická aktivita či zvýšená míra nezaměstnanosti) jsou společné pro všechny kontrakce. Samotný rozbor příčin hospodářského cyklu neboli proměnlivosti ekonomické výkonnosti je velmi složitý a mnohdy vede k nejednoznačným závěrům. Některé teorie vidí příčinu ekonomického cyklu v kolísání množství peněz v ekonomice, další v zásazích státu do tržního mechanismu a nabídkové teorie pak v oblasti výrobních faktorů. Zpravidla jsou prvotní příčinou vzniku cyklu faktory externí, ale jakmile ekonomika dostane tento prvotní impuls, začnou procyklicky působit i faktory interní.

Mezi externí faktory způsobující propad ekonomické výkonnosti můžeme řadit:

- nedostatečné informace ekonomických subjektů,
- nerovnoměrné tempo využívání nových vynálezů a objevů,
- změny cen základních surovin na světových trzích,
- měnové krize, problémy na mezinárodních kapitálových trzích,
- vládní regulace ekonomiky nástroji fiskální a monetární politiky,
- změny vládní politiky (volební období),
- politické příčiny (vátky, revoluce).

Mezi interní faktory způsobující propad ekonomické výkonnosti můžeme řadit:

- příčiny kolísání agregátní nabídky a poptávky;
- snaha firem maximalizovat zisk úsporami mzdových nákladů, což vede k tomu, že úspory mezd vyvolávají zaostávání poptávky za nabídkou;
- nestabilita investičních výdajů;
- bohatí nebo šetrní lidé získávají příliš velké příjmy v relaci k možným investicím ve společnosti apod.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Jak ve fázi konjunktury, tak i v kontrakci se reálný produkt mění. Aby se zvyšovala životní úroveň obyvatel daného státu, je nezbytné, aby ekonomika dosahovala ekonomického růstu, který můžeme vnímat z dlouhodobého hlediska (růst produkčních možností ekonomiky) nebo z krátkodobého hlediska (zvýšení reálného produktu). Krátkodobé vnímání

ekonomického růstu s sebou nese fakt, že každý růst je následován propadem, což jsme si vysvětlili v předchozí části textu.

Dosavadní praxe a výzkum v této oblasti vysledoval určité periody, ve kterých dochází k opakování cyklů a na základě těchto poznatků byly definovány tyto tři základní cykly:

- **Kitchinovy cykly** – krátkodobé, trvající 36-40 měsíců, jež jsou způsobeny výkyvy v zásobách a rozpracované výrobě, označují se i jako sezónní cykly.
- **Juglarovy cykly** – střednědobé, trvající 7-10 let, které jsou způsobeny investicemi do strojů a zařízení, jsou označovány i jako podnikatelské cykly.
- **Kondratěvovy cykly** – dlouhodobé, trvající 30-60 let, jež jsou způsobeny změnami ve výrobních technologiích, monetárními a politickými jevy, klimatickými změnami, inovacemi vyšších řádů apod.

K ZAPAMATOVÁNÍ

S ekonomickým růstem bývá někdy ztotožňován **ekonomický rozvoj**, který by ale měl být vnímán v širším slova smyslu a zahrnuje kromě ekonomického růstu i další aspekty rozvoje společnosti, jako jsou strukturální změny v ekonomice (např. přechod k terciárnímu sektoru či digitalizace výroby), zlepšení životního prostředí nebo vzdělanější obyvatelstvo.

SHRNUTÍ KAPITOLY

Hrubý domácí produkt je ukazatelem makroekonomické výkonnosti dané země a představuje součet peněžních hodnot finálních výrobků a služeb vyprodukovaných během daného časového období výrobními faktory alokovanými v dané zemi, a to bez ohledu, kdo je jejich vlastníkem. Vypočítat se dá pomocí výdajové, důchodové a odvětvové metody.

Hrubý domácí produkt se rozlišuje na nominální (počítaný v běžných cenách) a reálný (počítaný ve stálých cenách). Pro mezičasová srovnání se využívá reálný HDP.

Hrubý národní produkt se od HDP odlišuje tím, že rozlišuje při svém výpočtu vlastníky výrobních faktorů.

Ekonomická síla nám ukazuje pozici dané země ve světové ekonomice a dá se zjistit dle absolutní výše HDP přepočteného na mezinárodní měnu. Naopak ekonomická úroveň nám ukazuje, o jak vyspělou zemi se jedná a dá se určit dle HDP přepočteného na jednoho obyvatele a mezinárodní měnu se zohledněním parity kupní síly. K vyjádření dosaženého rozvoje země se využívají alternativní ukazatele, jako je např. Index lidského rozvoje, který

kromě HNP/ob. v sobě zahrnuje i očekávanou délku dožití a rozvoj lidského kapitálu v podobě očekávané délky studia.

Potenciální výkonnost ekonomiky se v čase mění, z dlouhodobého pohledu roste. Zdroje ekonomického růstu členíme na kvantitativní a kvalitativní. Krátkodobě se ale může skutečný produkt od tohoto dlouhodobého trendu vychýlit, což zachycuje hospodářský cyklus, jenž se neustále v nepravidelných intervalech opakuje a který má několik fází – konjunktura, vrchol, kontrakce, sedlo.

Hospodářské cykly členíme podle jejich délky na Kitchinovy, Juglarovy a Kondratěvovy cykly.

OTÁZKY

- 1. Nominální hrubý domácí produkt se odlišuje od hrubého národního produktu tím, že:**
 - a) nebere v potaz vlastnictví výrobních faktorů, rozhodující je území daného státu.
 - b) se počítá ve stálých cenách.
 - c) se počítá v běžných cenách.
 - d) v něm nejsou započítány úspory domácností.
- 2. Která z uvedených proměnných není součástí výpočtu HDP dle výdajové metody?**
 - a) spotřební výdaje domácností.
 - b) úspory domácností.
 - c) investiční výdaje firem.
 - d) vládní výdaje na nákup statků a služeb.
- 3. Fáze hospodářského cyklu, ve které zpravidla klesá ekonomická aktivita a roste nezaměstnanost, se nazývá:**
 - a) konjunktura.
 - b) konvergence.
 - c) koherence.
 - d) kontrakce.
- 4. Mezi kvalitativní determinanty ekonomického růstu lze řadit:**
 - a) větší množství pracovní síly.
 - b) větší zásoba kapitálu.
 - c) větší množství nerostných surovin.
 - d) pracovní síla s vyšší úrovní dosaženého vzdělání.

5. Střednědobé hospodářské cykly, jež trvají 7 – 10 let, se nazývají:

- a) Juglarovy cykly.
 - b) Foglarovy cykly.
 - c) Kondratěvovy cykly.
 - d) Kitchinovy cykly.
-

ODPOVĚDI

1a, 2b, 3d, 4d, 5a

SAMOSTATNÝ ÚKOL

Navštivte webovou stránku Českého statistického úřadu (<https://www.czso.cz>) a v sekci Časové řady a podsekci „Česká ekonomika od roku 1989 v číslech“ si stáhněte časovou řadu zachycující vývoj reálného hrubého domácího produktu v podobě růstu reálného HDP. Z této časové řady se pokuste identifikovat v čase jednotlivé fáze hospodářského cyklu.

3 PENÍZE, CENY V TRŽNÍ EKONOMICE A INFLACE

NÁHLED KAPITOLY

V této kapitole se zaměříme na peněžní aspekty fungování ekonomiky. Naše pozornost se tak zaměří na samotné peníze, vývoj peněz, formy peněz, funkce peněz, peněžní agregáty. Dále nás bude zajímat trh peněz, jak se utváří poptávka po penězích, nabídka peněz, rovnováha na trhu peněz a co bude znamenat změna rovnováhy na trhu peněz. V neposlední řadě se zaměříme také na nejvyšší měnovou autoritu, kterou zpravidla představuje národní centrální banka (v našem případě Česká národní banka). Kromě toho si i vysvětlíme podstatu bankovního systému, který je tvořen kromě centrální banky celou řadou komerčních bank. Bude nás zajímat také tzv. multiplikovaná tvorba bankovních depozit. Ve zbývající části této kapitoly se zaměříme na problematiku trvalého zvyšování cenové hladiny neboli inflace. Rovněž si vymežíme pojmy jako jsou např. míra inflace, deflace a dezinflace, index spotřebitelských cen. Poté se bude zabývat metodami měření inflace, příčinami inflace, důsledky inflace a také relací dvou základních cílů hospodářské politiky – nízké míry inflace a nízké míry nezaměstnanosti.

CÍLE KAPITOLY

Budete umět:

- Základní pojmy jako jsou peníze, komoditní peníze, papírové peníze, peněžní zásoba, peněžní agregáty, likvidita, komerční banky, centrální banka, míra povinných minimálních rezerv, multiplikátor depozitních peněz, poptávka po penězích, nabídka peněz, rovnováha na trhu peněz, inflace, míra inflace, způsoby měření inflace, typy inflace, poptávková inflace, nákladová inflace, stagflace, inflační spirála, NAIRU, protiinflační politika.

Získáte:

- vědomosti o fungování trhu peněz včetně jeho subjektů,
- znalosti o inflaci, jejích příčinách a dopadech na ekonomické subjekty a jejich chování.

Budete schopni:

- definovat peníze, jejich funkce a historické formy peněz,
- charakterizovat základní peněžní agregáty a možnosti jejich využití,
- popsat bankovní systém a roli centrální banky a komerčních bank,
- aplikovat způsoby měření inflace a vypočítat míru inflace,

- popsat jednotlivé typy inflace a jejich dopad na funkce peněz a na rozhodování ekonomických subjektů,
- interpretovat poptávkovou a nákladovou inflaci a vysvětlit dopady na makroekonomickou rovnováhu.

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Peníze, komoditní peníze, papírové peníze, peněžní zásoba, peněžní agregáty, likvidita, centrální banka, komerční banky, povinné minimální rezervy, multiplikátor depozitních peněz, poptávka po penězích, nabídka peněz, rovnováha na trhu peněz, inflace, deflace, dezinflace, index spotřebitelských cen, indexy cen výrobců, deflátor HDP, poptávková inflace, nákladová inflace, stagflace, inflační spirála, inflace mírná, pádivá, hyperinflace.

V rámci této kapitoly se zaměříme na velmi důležité makroekonomické jevy jako jsou peníze, ceny a inflace. Bude nás zajímat, proč vznikly peníze, jaké jsou jejich formy, jaká je struktura bankovního systému, jaká je role centrální banky a komerčních bank, co vyvolává růst cenové hladiny (inflace) a jaký to má dopad na ekonomické sektory a jejich rozhodování.

3.1 Peníze a jejich role v ekonomice

V současné době jsou peníze velmi důležitou součástí moderní tržní ekonomiky. Na jedné straně jsou potřebné a umožnily zjednodušení obchodních transakcí, na straně druhé je třeba vnímat peníze jako možný zdroj problémů ekonomiky, o kterých se budeme bavit v dalším výkladu.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Je tedy důležité rozlišovat mezi tzv. **reálnou ekonomikou**, která je charakteristická používáním výrobních faktorů (přírodní zdroje, práce a kapitál) ve statky a služby a tzv. **peněžní ekonomikou**, která je charakterizována penězi ve všech podobách a z velké části není hmatatelná, tak jako je tomu v případě reálné ekonomiky. Co je však důležité dodat, je fakt, že obě podoby ekonomiky jsou vzájemně propojené a navzájem se ovlivňují, ať už v pozitivním nebo negativním slova smyslu.

Než se však dostaneme k problémům současné ekonomiky, podívejme se nejprve na stručný vývoj peněz.

3.1.1 VÝVOJ PENĚZ

Obchodování je vlastnost typická pro člověka. Již od pradávna mají lidé tendenci sdružovat ve skupinách, ve kterých se jejich členové specializují na jednotlivé pracovní úkoly, což může být v konečném důsledku výhodné pro všechny zainteresované osoby. S rozvojem lidské společnosti doprovázené vznikem zemědělství, zpracováním kovů, jež se daly využívat pro výrobu pracovních nástrojů, rostla i potřeba vzájemné výměny (např. zemědělec vypěstoval plodiny, které mohl následně směnit za nějaký pracovní nástroj). Taková výměna zboží za zboží se nazývá **barterový obchod**. Jeho hlavní nevýhodou bylo určení směnné hodnoty (použijeme stejný příklad zemědělce, který chce směnit bochník chleba za jeden rýč, který vyrobil řemeslník – na první pohled je logické, že hodnota rýče bude vyšší než bochníku chleba. Otázkou ale je, kolik kusů bochníků chleba odpovídá hodnotě jednoho rýče – hodnota zboží se v raných fázích vývoje ekonomie jako vědy vyjadřovala zpravidla pomocí množství práce potřebné k výrobě daného statku. Pokud bychom tedy vyšli z předpokladu, že 10 bochníků chleba se rovná hodnotě jednoho rýče, potom by výměna mohla proběhnout v tomto směnném poměru. Má to však nevýhodu v tom, že řemeslník by potřeboval třeba jenom 3 bochníky a zbylých 7 bochníků by mu bylo k ničemu. Z toho plyne zásadní komplikace – pokud chceme směnit zboží za zboží, musíme najít v určitém čase obchodního partnera, který bude poptávat náš výrobek, a navíc i v daném směnném poměru, což se ukázalo býti v praxi dosti problematické).

Proto lidé začali uvažovat o nějaké komoditě, která by mohla plnit roli tzv. **prostředku směny** neboli aktivum, které by bylo všeobecně přijímáno jako platidlo. V tomto případě by zmizel výše uvedený problém s hledáním vhodného obchodního partnera, který by potřeboval náš výrobek, a navíc v daném směnném poměru. Nejprve se začaly využívat tzv. **komoditní peníze**, které měly zpravidla formu něčeho, co bylo považováno za relativně vzácné a v dané komunitě všeobecně akceptovatelné jako platidlo – nejprve se jednalo o komodity typu jantaru, perlí, kožešin a drahých kovů. Postupem času se začaly čím dál víc prosazovat komoditní peníze ve formě drahých kovů (např. hřivny stříbra). Vznik komoditních peněz tak výrazně usnadnil obchod, který přispěl k rozvoji společnosti. Časem se změnila i forma drahých kovů jakožto platidla – čím dál více se začaly razit stříbrné mince (pro běžné obchodní transakce) a zlato ve větší váze (např. zlaté pruty) pro větší obchody. Tím, jak se začala v 17. a 18. století rozvíjet výroba v podobě manufaktur, která byla díky dělbě práce mnohem rychlejší a efektivnější, rostla i potřeba modernějších forem platidel – postupně začaly vznikat peníze v papírové podobě, které byly nejprve ve formě dlužných úpisů vydávaných komerčními ústavami, které byly směnitelné za zlato, a proto byly rovněž zlatem kryté.

Současně vznikla také jiná forma papírových peněz – **státovky**, jež vznikaly z rozhodnutí panovníka a sloužily zpravidla k financování mimořádných výdajů (např. válečných), nebyly ovšem nijak kryty. Velmi často jejich nadměrná emise vedla k jejich zneplatnění. Poté existoval poměrně dlouho systém zlatého standardu (směnitelnost peněz za zlato), který

existoval v různých modifikacích až do počátku 70. let 20. století, kdy už za zlato byla směnitelná pouze jedna měna, a to americký dolar. V současnosti již nejsou peníze kryty zlatem a jedná se tedy o peníze s nuceným oběhem. Hotovostní peníze ve formě mincí a bankovek (v papírovém nebo umělohmotném provedení) jsou emitovány centrálními bankami.

V posledních 30-ti letech se s rozvojem internetu dynamicky zrychlil obchod a dnes známe peníze nejen v hotovostní formě, ale i v podobě bezhotovostní, tj. v podobě platebních karet k běžnému účtu, kreditních karet nebo v elektronické podobě, kdy existují předplacené karty, pomocí nichž můžeme platit např. jízdenku v autobuse nebo platíme skrze mobilní telefon.

3.1.2 PENÍZE A JEJICH FUNKCE

DEFINICE

Peníze jsou zpravidla definovány jako statek, který v určité společnosti slouží jako všeobecně přijímaný prostředek směny (platidlo).

Z pohledu práva se používá termín zákonné platidlo, tj. měna daného státu (např. v ČR to je zatím česká koruna, v eurozóně euro).

Existují tři základní funkce peněz:

- **prostředek směny** – peníze zprostředkovávají koupi a prodej zboží a služeb, přinesly tak zjednodušení obchodu ve srovnání s barterovou směnou;
- **účtovací jednotka** – peníze vyjadřují ceny statků, hmotná a nehmotná aktiva (tzv. oceňování) – jsou důležité v rámci podnikových kalkulací při odhadování nákladů výroby;
- **uchovatel hodnoty** – pomocí peněz lze uchovat hodnotu pro budoucí spotřebu a na základě současné odložené spotřeby akumulovat peníze a vytvářet budoucí bohatství.

Kromě těchto základních funkcí jsou pro peníze charakteristické i určité vlastnosti:

- **dělitelnost** – toto je hlavní výhoda peněz, lze je totiž rozložit na menší jednotky (např. koruna na haléře vs. problematické, ba dokonce nemožné další dělení mušlí, v případě že by se jednalo o platidlo);
- **zaměnitelnost** – účastníkům směny je de facto jedno, v jaké formě či složení peníze vydají/přijmou, dokud platí, že dohromady dají smlouvenou cenu (10x100 Kč= 1x 1000 Kč);

- **přenositelnost** – oproti drahým kovům jsou výrazně lehčí a představují nižší transakční náklady, což je ještě umocněno vznikem platebních karet;
- **trvalost a relativní trvanlivost** – není navržena žádná expirace, peníze v současné podobě mají i delší životnost.

3.1.3 PENĚŽNÍ AGREGÁTY

Jak bylo zmíněno v předchozím textu, postupně se začaly jako prostředník prosazovat peníze v podobě, jak je známe dnes, tj. v podobě bankovek a mincí – penězům v této fyzické podobě říkáme **hotovostní peníze**. V dnešní ekonomice, která má silně rozvinuté finanční produkty, se však nejedná o jedinou formu peněz. Existují rovněž peníze v **bezhotovostní podobě**, což jsou převážně vklady (deposita) na našich účtech u finančních institucí, nejčastěji bank. V anglosaském bankovním světě jsou poměrně obvyklé šeky, jejichž prostřednictvím je možné provádět platební transakce (za předpokladu dostatečného zůstatku na běžném účtu), které jsou však postupně nahrazovány modernější formou v podobě platebních karet. Tím však rozmanitost forem peněz nekončí, některé vklady mají dlouhodobější charakter např. v podobě víceletých termínovaných vkladů nebo cenných papírů. Dnešní vnímání peněz je tak mnohem širší, než by se mohlo na první pohled zdát. Proto se zaměříme v našem výkladu na vymezení peněz v užším a širším slova smyslu. K tomu nám pomohou tzv. **peněžní agregáty**, které se od sebe liší stupněm likvidity, kterou lze vnímat jako stupeň připravenosti aktiv k platbám. Toto rozlišování je různé, neboť jednotlivé peněžní agregáty mají jiný vliv na makroekonomický vývoj dané země.

Pro naše potřeby využijeme členění peněžních agregátů dle České národní banky:

- **M1** představuje nejlikvidnější aktiva, tj. hotovostní oběživo (bankovky a mince v oběhu) a netermínované vklady v domácí měně, tj. vklady na běžných účtech (skrze platební karty s nimi hradíme běžné nákupy);
- **M2** představují peníze v širším slova smyslu, tj. agregát M1+ termínované vklady (možnost jejich použití je omezená např. výpovědní lhůtou do 3 měsíců či splatností do 2 let);
- **M3** je peněžní agregát, který rozšiřuje agregát M2 o obchodovatelné nástroje emitované sektorem měnových finančních institucí (akcie/podílové listy fondů peněžního trhu a papíry peněžního trhu, a repo operace).

3.2 Trh peněz

Trh peněz je trhem svého druhu, pro nějž však platí některé zákonitosti jako u jakéhokoliv jiného trhu. Peníze si musíme představit jako zboží, se kterým se na trhu obchoduje – některé subjekty peníze poptávají, některé zase nabízejí. Můžeme tedy použít i standardní definici trhu, tj. že se jedná o místo, kde se střetává nabídka s poptávkou, byť je toto místo často virtuální. Pokud tedy peníze chápeme jako zboží, musí existovat i jeho cena, která se však vyjadřuje jako úroková míra, jež se vytváří na trhu vzájemným působením nabídky a

poptávky. Než se však dostaneme k popisu fungování trhu peněz, musíme si nejprve definovat poptávku po penězích a také nabídku peněz.

3.2.1 POPTÁVKA PO PENĚZÍCH

Poptávku po penězích je zapotřebí vnímat v kontextu přání ekonomických subjektů (domácnosti, firmy, stát, ale i zahraničí) držet peníze jako prostředek směny či uchovatele hodnoty. Samotnou poptávku po penězích můžeme definovat obdobně jako standardní poptávku.

DEFINICE

Poptávka po penězích je množství poptávaných peněz při určité úrokové míře. Množství poptávaných peněz si můžeme tedy představit jako jakousi zásobu peněžních zůstatků, která může být nominálního charakteru (nezohledňujeme měnící se ceny statků a služeb) nebo reálného charakteru.

Klíčovou otázkou je, co vede ekonomické subjekty k držbě peněz, ať už v hotovosti nebo na běžných účtech, resp. jaká je jejich motivace k držbě těchto peněz sice v nejlikvidnější podobě, avšak nesoucí nižší úrok, než kdyby disponovaly s penězi v méně likvidní podobě, ale nesoucí vyšší úrok. Proto musíme rozlišovat několik druhů motivů k držbě peněz:

- **transakční motiv** je založen na funkci peněz jako prostředku směny. Ekonomické subjekty drží určitou peněžní zásobu, kterou potřebují k realizaci každodenních nákupů. Při popisu tohoto motivu je zapotřebí vzít v potaz také časový nesoulad (například domácnosti potřebují nakupovat potraviny několikrát týdně, ale výplatu dostávají 1x za měsíc a z tohoto důvodu potřebují držet určité množství peněz).
- **opatrnostní motiv** již není spojen s každodenními výdaji, ale s výjimečnými výdaji, které nejsou tedy časté, nicméně jsou nutné – jako příklad bychom mohli použít situaci, kdy se v domácnosti porouchá automatická pračka a je zapotřebí koupit novou – jedná se o nenadálou situaci, kterou je zapotřebí řešit a k tomu je zapotřebí disponovat určitou úsporou nad rámec běžných výdajů. Zcela lidově bychom ji mohli označit jako „finanční rezervu pro strýčka Příhodu“.
- **spekulativní motiv** – jeho podstata spočívá v chápání peněz jako uchovateli hodnoty, tj. pokud držíme dostatek peněžních zůstatků, které nám pokryjí předchozí dva motivy, můžeme začít přemýšlet o penězích jakožto uchovateli hodnoty či dokonce navyšovateli hodnoty – peníze držíme za účelem investice do cenných papírů či nemovitostí, které nám mohou lépe udržet či dokonce zhodnotit stávající bohatství.

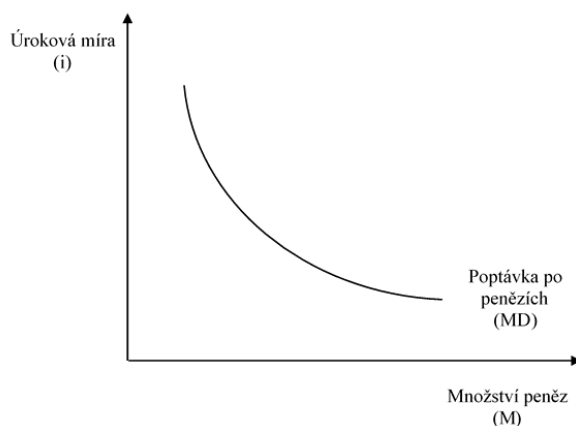
V další části se budeme věnovat vymezení křivce tržní poptávky po penězích čili jaký je její tvar a jaké determinanty budou ovlivňovat její polohu. Obrázek č. 3 znázorňuje tvar

tržní poptávky po penězích. Jako závislá veličina zde vystupuje množství peněz, které budou poptávat ekonomické subjekty (znázorněna na ose x jako M), jako nezávislá veličina bude na ose Y zachycena úroková míra (i), jež představuje cenu peněz. Stejně jako jiné poptávkové křivky, jejichž zkoumání bylo předmět kurzu Obecná ekonomie I, je klesající – s klesající úrokovou mírou bude růst poptávané množství peněz. Jinými slovy řečeno to znamená, že poptávka po penězích je klesající funkcí úrokové míry. Zásadní je tedy si položit otázku, proč ekonomické subjekty poptávají větší množství peněz při nižší úrokové míře? Pro zodpovězení této otázky je důležité myslet na skutečnost, že ekonomické subjekty potřebují držet určitou sumu peněžních prostředků za účelem běžných transakcí. Na druhé straně na základě spekulativního motivu mohou peníze nést i úrok, což však zpravidla vyžaduje převedení do méně likvidních forem peněz. A právě pokud je nízká úroková míra, ekonomické subjekty budou poptávat větší množství peněz v nejlikvidnější formě, protože úrok plynoucí z více likvidních forem peněz je nízký. Naopak, při vysoké úrokové míře bude poptávané množství peněz nižší, neboť ekonomické subjekty budou přesunovat svá aktiva do méně likvidních forem peněz, které přinášejí oproti držbě likvidních forem peněz vysoký úrok.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Velmi důležité je si zapamatovat, že **změny úrokové míry způsobují pouze posun po křivce**, zatímco posuny celé křivky jsou vyvolávány jinými příčinami.

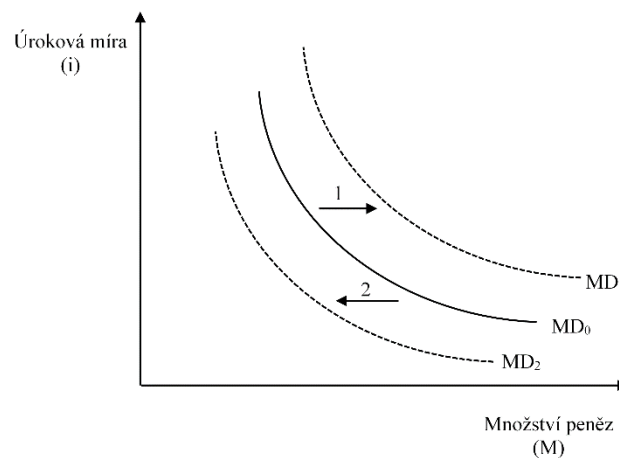

Obrázek 3: Křivka poptávky po penězích

Jestliže tedy změny úrokové míry vyvolávají pouze posun po křivce tržní poptávky po penězích, je otázkou, jaké vlivy způsobí posun celé křivky. Opět si můžeme vzpomenout na mikroekonomické souvislosti, kdy posun např. poptávkové křivky po Coca Cole způsobil tzv. substituční efekt – pokud se zvýšila cena Pepsi Coly, lidé začali při nezměněné ceně Coca Coly poptávat větší množství právě tohoto nápoje (naopak na trhu Pepsi Coly došlo

k tzv. důchodovému efektu, kdy právě změna ceny směrem nahoru vyvolala snížení poptávaného množství po tomto nápoji). Obdobné to bude i v případě tržní křivky poptávky po penězích – existují dva základní faktory, které způsobí posun celé křivky směrem doprava (zvýšení poptávky po penězích) nebo doleva (snížení poptávky po penězích):

- **změna úrovně reálných důchodů** – vzrostou-li příjmy ekonomických subjektů, roste jejich bohatství a jejich výdaje na nákup např. spotřebních statků rostou, na což však potřebují větší množství peněz (zpravidla k tomu dochází při ekonomickém růstu, kdy se zvyšuje reálný HDP, rostou reálné mzdy, zisky firem, což vyvolává růst spotřebních a investičních výdajů), což vyvolá posun křivky poptávky směrem doprava (viz posun 1 na obrázku č. 4). Naopak v případě poklesu příjmů ekonomických subjektů, nejčastěji vlivem ekonomické recese, se křivka poptávky po penězích posune směrem doleva (viz posun 2 na obrázku č. 4).
- **změna cenové hladiny** – při růstu cenové hladiny budou ekonomické subjekty poptávat větší množství peněz na to, aby si koupily stejné množství statků a služeb, jejichž ceny vzrostly (např. stejný nákupní košík v supermarketu je oproti minulému období zkrátka dražší, na což budeme potřebovat větší množství hotovosti), což vyvolá posun křivky poptávky doprava (viz posun 1 na obrázku č. 30). Naopak snížení cenové hladiny vyvolá posun křivky po penězích směrem doleva (viz posun 2 na obrázku č. 4).

Obrázek 4: Posuny křivky poptávky po penězích

3.2.2 NABÍDKA PENĚŽ

Obdobně jako tomu bylo u poptávky, představuje nabídka peněz vztah mezi množstvím peněz, tentokrát však nabízeným, a úrokovou mírou. Vzhledem k tomu, že definice peněz je široká, nabídku peněz budeme chápat v užším slova smyslu, tj. celkové nabízené množství hotovostního oběživa a vkladů na běžných účtech (jedná se o peněžní agregát M1).

Jestliže poptávku po penězích tvoří všechny ekonomické subjekty, nabídku peněz tvoří bankovní sektor, který se skládá z centrální banky a mnoha komerčních bank.

Centrální banka by se dala označit jako „banka bank“, což znamená, že je to nejvyšší monetární autorita, zodpovědná za regulaci bankovního systému a dohled nad jeho fungováním. V současných rozvinutých tržních ekonomikách se funkce centrálních bank příliš neliší a jde je rozlišit do dvou hlavních oblastí:

- **mikroekonomická** – představuje regulaci a dohled bankovního systému, postavení centrální emisní banky jako banky bank a banky státu, ale také její vystupování vůči veřejnosti a zahraničí jako reprezentant státu v měnové oblasti;
- **makroekonomická** – je založena především na provádění monetární politiky, emise hotovostních peněz a operace s devizovými prostředky a devizovou činností.

Konkrétní náplň činnosti např. České národní banky (ČNB) obsahuje:

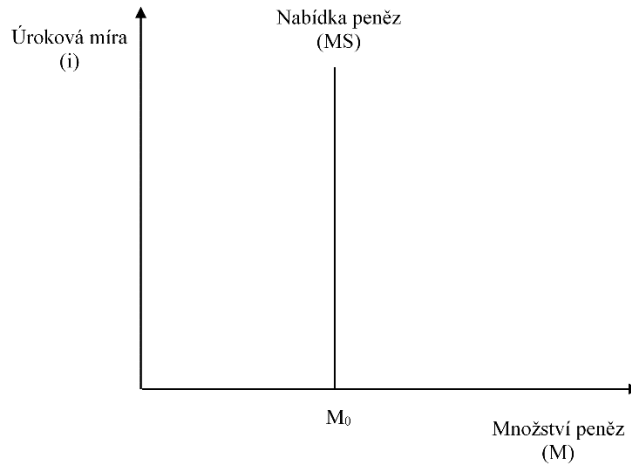
- určuje měnovou politiku,
- vydává bankovky a mince,
- řídí a dohlíží na peněžní oběh, platební styk a zúčtování bank,
- vykonává dohled nad bankovním sektorem, kapitálovým trhem, pojišťovnictvím, penzijním připojištěním, družstevními záložnami, institucemi elektronických peněz a směnárny
- jako ústřední banka poskytuje ČNB bankovní služby státu a veřejnému sektoru
- vede účty organizacím a osobám napojeným na státní rozpočet
- na základě dohody s Ministerstvem financí provádí v souladu s rozpočtovými pravidly operace spojené s emisemi státních dluhopisů a investicemi na finančních trzích.

Druhým důležitým subjektem jsou komerční banky, jež vznikají na základě poskytnuté bankovní licence od centrální banky. Její získání je podmíněno splněním všeobecně stanovených předpokladů. Komerční banky v zásadě vykonávají tyto základní operace:

- **pasivní operace**, tj. přijímají vklady – v tomto případě se dostávají do role dlužníka a vznikají jim závazky vůči klientům. Aby banky motivovaly ekonomické subjekty k vkladům, platí jim za poskytnutí vkladu úroky.
- **aktivní operace**, tj. poskytují úvěry – v tomto případě se banky dostávají do role věřitele a vznikají jim pohledávky. K těmto operacím jsou využívány vklady z pasivních operací a v tomto případě platí úroky dlužníci. A tyto úroky jsou vyšší než úroky poskytované u vkladů, což je základní princip fungování bankovního sektoru.
- **zprostředkovatelské a poradenské operace**, tj. poskytují služby klientům – od platebního styku, přes směnárenskou činnost, expertní činnost pro firmy a veřejný sektor (např. pokud chce firma či obec vydat obligace) atd.

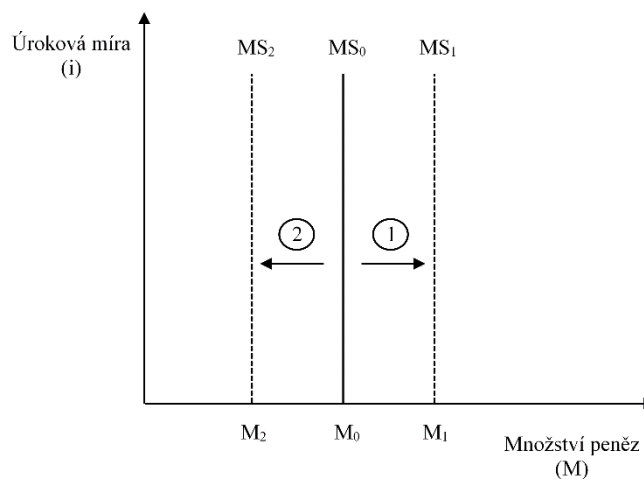
Nyní se vraťme zpět k tržní nabídce peněz, resp. její křivce. Jak již bylo uvedeno výše, nabídku peněz tvoří centrální banka a bankovní systém. Množství nabízených peněz je na rozdíl od poptávaných považováno za exogenní makroekonomickou veličinu, jejíž vývoj

plně kontroluje centrální banka a nabízené množství tak *nereaguje* na změny úrokové míry. Tuto skutečnost vystihuje vertikální tvar křivky nabídky peněz MS, kdy je nabízeno množství peněz odpovídající úrovni M_0 (viz obrázek č. 5) a změna úrokové míry nevede ke změně nabízeného množství peněz.

Obrázek 5: Křivka nabídky peněz

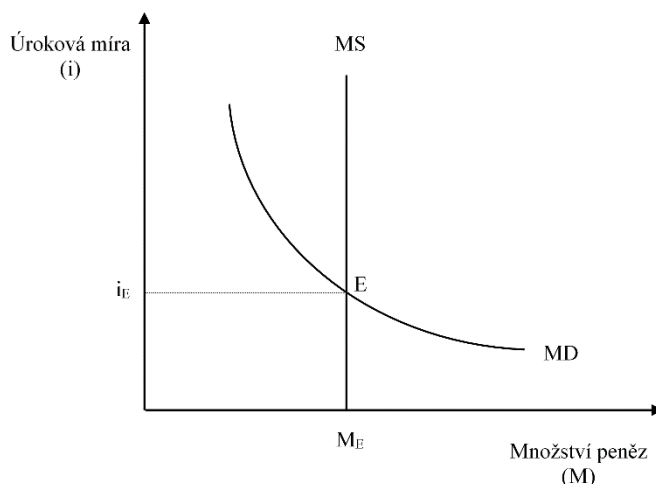
Změny nabídky peněz jsou důsledkem měnové politiky centrální banky. Pokud se centrální banka rozhodne zvýšit nabídku peněz v ekonomice, potom dojde k posunu křivky MS směrem doprava (jedná se o tzv. expanzivní monetární politiku, kterou se budeme zabírat v samostatné kapitole v další části tohoto učebního textu) – viz pohyb 1 na obrázku č. 6. Pokud se centrální banka rozhodne nabídku peněz snížit, potom se křivka MS posune směrem doleva (jedná se o tzv. restriktivní monetární politiku) - viz pohyb 2 na obrázku č. 6.

Obrázek 6: Změny nabídky peněz

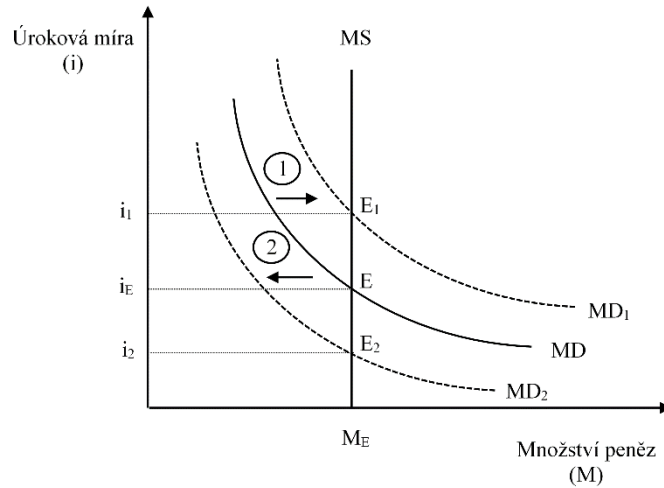
3.2.3 ROVNOVÁHA NA TRHU PENĚŽ

Jestliže jsme si v předchozích částech objasnili nabídku peněz a poptávku po penězích, nyní se zaměříme na jejich vzájemné působení. Křivka MD představuje poptávku po penězích při dané velikosti produkce a dané úrovni cenové hladiny. Křivka MS vyjadřuje nabídku peněz, jež je závislá na politice centrální banky a úvěrovém chování komerčních bank. Rovnovážný bod E je průsečíkem obou křivek, tedy bodem, kde se střetává nabídka a poptávka a kde je poptávané množství peněz rovno tomu nabízenému (viz bod E v obrázku č. 7). Za tohoto stavu je dosažena rovnovážná úroková míra (i_E) a rovnovážné množství peněz (M_E). Při jakékoliv jiné úrovni úrokové míry by byl trh peněz v nerovnováze – při vyšší úrokové míře, než kolik činí rovnovážná, by bylo větší nabízené množství než poptávané (ekonomické subjekty při vyšší úrokové míře začnou upravovat své finanční portfolio a přesouvat peníze z nejlíkvidnějších forem do méně likvidních, které nesou vyšší úrok). Kdyby byla naopak dosažená úroková míra nižší než rovnovážná, ekonomické subjekty by jednaly v opačném gardu.

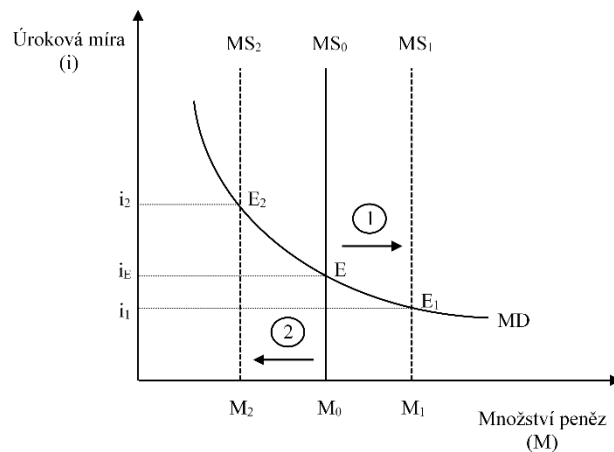
Obrázek 7: Rovnováha na trhu peněz

Co se však bude dít na trhu peněz, když se budou posouvat křivky nabídky a poptávky? To nám pomohou vysvětlit následující obrázky. Nejprve se podívejme na situaci, kdy se vlivem nám již známých faktorů (změna cenové hladiny nebo reálných důchodů) posune směrem doprava nebo doleva křivka poptávky po penězích MD. Pokud dojde k posunu křivky MD směrem doprava (pohyb 1 v obrázku č. 8), čili došlo ke zvýšení poptávky po penězích, potom, jak je ostatně patrné z obrázku, se v zájmu zachování rovnovážného stavu zvýší také úroková míra z hodnoty i_E na i_1 . Ke snížení úrokové míry by došlo v případě snížení poptávky po penězích (viz pohyb 2 v obrázku č. 8).

Obrázek 8: Změny poptávky po penězích na trhu peněz

Měnit se bude rovnovážná úroková sazba i v případě posunu nabídky peněz. Pokud se zvýší nabídka peněz z úrovně M_0 na úroveň M_1 (křivka MS se posune směrem doprava, viz pohyb 1 v obrázku č. 9), potom se sníží úroková míra z i_E na úroveň i_1 . V případě snížení nabídky peněz (viz posun 2 v obrázku č. 9 - úroková míra by se zvýšila na úroveň i_2).

Obrázek 9: Změny nabídky peněz na trhu peněz

3.3 Inlace

V této části si představíme inflaci jako makroekonomický jev. Často o ní a dalším makroekonomickým jevu – nezaměstnaností – můžeme slyšet jako o dvou „zlech“ ekonomiky. Jedná se však o jevy, které se v tržních ekonomikách běžně vyskytují, a dokonce jsou přirozené ba dokonce žádoucí (pokud se pohybují na přijatelných úrovních, což si osvětlíme v dalších částech textu).

DEFINICE

Inflace je nejčastěji definována jako trvalý růst všeobecné cenové hladiny.

Inflaci vnímáme jako pokles kupní síly peněz, kterou by představovala situace, kdy si za stokorunu letos koupíme méně než minulý nebo předminulý rok (nebo také tak, že bychom si mohli koupit stejný výrobek jako loni, budeme potřebovat větší sumu peněz). Mimo snížení kupní síly peněz inflace znehodnocuje úspory, úroky věřitelů, vede k vyšším nominálním úrokovým sazbám apod.

S tématem inflace se ještě pojí další pojmy, se kterými se můžete setkat v médiích a které se někdy zaměňují. Jedná se o:

- **deflaci**, která představuje opak inflace, kdy dochází k poklesu cenové hladiny v zemi;
- **dezinflaci** – v tomto případě se jedná o snižování míry inflace, tj. snižuje se tempo jejího růstu (např. z 8 % na 6 %);
- **stagflace** – znamená stagnaci ekonomiky doprovázenou růstem cenové hladiny,
- **slumpflace** – znamená pokles reálného produktu spojeného s růstem cenové hladiny.

Jestliže inflace je jev, potom nás bude zajímat, nakolik závažným jevem v danou chvíli je. Za tímto účelem bude zapotřebí změřit, jak rychle se cenová hladina zvyšuje, což vyjadřuje **tempo růstu cenové hladiny**, které se vyjadřuje pomocí **míry inflace**.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Oproti mikroekonomii, kde nás zajímalo, jak se vyvíjely ceny jednotlivých výrobků, v makroekonomii sledujeme vývoj cenové úrovně mezi dvěma obdobími. Ke zjištění cenové hladiny se používají tzv. **cenové indexy**.

Nejprve se podíváme na ten, který nás jako spotřebitele zajímá nejvíce – **index spotřebitelských cen (CPI)**, jenž je někdy označován také jako index životních nákladů. Princip zjišťování cenové hladiny bychom zjednodušeně mohli popsat takto: představme si nákupní vozík, který obsahuje statky a služby v množství, které běžně nakupujeme. Dále už jen zjišťujeme, jak se ceny zboží a služeb v tomto nákupním košíku mění v průběhu času. Náš pomyslný nákupní vozík je pro potřeby zjišťování cenové hladiny pochopitelně mnohem složitější - odborně je označován jako **spotřební koš**. Spotřební koš sloužící pro výpočet indexu spotřebitelských cen obsahuje přes 700 statků a služeb s rozdílnými vahami

(např. potraviny, odívání, náklady spojené s bydlením, zdravotnictvím či vzděláváním). Index spotřebitelských cen se vypočítává na základě tzv. **Laspeyrova indexu**, který jsme si definovali v první části tohoto učebního textu.

$$CPI = \frac{\sum Q_0 \times P_1}{\sum Q_0 \times P_0} * 100 \quad (11)$$

kde Q_0 =spotřební koš základního období; P_0 ceny statků spotřebního koše v základním období; P_1 ceny statků v běžném roce – v tomto měříme vývoj cenové hladiny.

Pro sledování pohybu cenových hladin nebo také k předvídání těchto změn se využívání také **indexy cen výrobců**, které bývají specifikovány pro různá odvětví a obory jako index cen průmyslových, zemědělských výrobců, stavebních prací apod. Koše obsahují příslušné výrobky a služby. **Index cen průmyslových výrobců** reprezentativním způsobem měří v časovém vývoji relativní změny cen, kterými výrobci oceňují vyrobenou produkci realizovanou na domácím trhu. Index se vztahuje na zboží, které je vyrobeno a předáno k odbytu v tuzemsku a nezahrnuje cenový vývoj výrobků pro vývoz.

Pro ekonomické subjekty není ani tak důležitá cenová hladina jako taková, případně její změna, jako spíše její tempo růstu, což je jinými slovy **míra inflace**, jež vyjadřuje, jak rychle se zvyšovala cenová hladina, vztahující se k období t , ve srovnání s cenovou hladinou, vztahující se k období $t-1$. Pro určení míry inflace proto potřebujeme nejprve zjistit cenové hladiny, k čemuž nám pomohou nám již dobře známé cenové indexy (nejčastěji index spotřebitelských cen, CPI). Jenom pro připomenutí uvádíme, že cenový index měří částku (mezi 2 obdobími), kterou je nutné vynaložit na nákup určitého koše statků a služeb v běžném období ve srovnání s částkou, kterou bylo nutno vynaložit v období základním. Vzorec pro výpočet míry inflace, jenž se udává v procentech, vypadá následovně:

$$\text{míra inflace} = \frac{\text{cenová hladina } (t) - \text{cenová hladina } (t - 1)}{\text{cenová hladina } (t - 1)} * 100 \quad (12)$$

Pokud využijeme indexů spotřebitelských cen za roky 2017 a 2016, potom pro zjištění míry inflace, tj. tempa růstu cenové hladiny mezi roky 2016 a 2017 upravíme předchozí vzorec takto:

$$\text{míra inflace v roce 2017} = \frac{CPI_{2017} - CPI_{2016}}{CPI_{2016}} * 100 \quad (13)$$

Míra inflace se dá rovněž spočítat pomocí implicitního cenového deflátoru (IPD), jenž je založen na Paascheho indexu, který jsme si definovali v první kapitole:

$$IPD = \frac{\sum Q_1 \times P_1}{\sum Q_1 \times P_0} * 100 \quad (14)$$

nebo jej lze zapsat také následovnou rovnicí, kdy v čitateli najdeme HDP měřený v cenách běžného období čili nominální HDP a ve jmenovateli HDP měřený v cenách základního období čili reálný HDP:

$$IPF = \frac{HDP \times P_1}{HDP \times P_0} = \frac{\text{Nominální HDP}}{\text{Reálný HDP}} \quad (15)$$

Jak je patrné ze vzorců, tato metoda zahrnuje všechny vyráběné statky a služby v zemi, zatímco měření inflace pomocí CPI, zahrnuje jen vybraný spotřební koš, ovšem včetně dovážených výrobků. Navíc se tento spotřební koš v čase mění zřídka, zatímco v deflátoru se rok od roku mění, byť je tam určitá setrvačnost.

Míru inflace pomocí IPD potom zjistíme dle následujícího vzorce:

$$\text{míra inflace v roce 2017} = \frac{IPD_{2017} - IPD_{2016}}{IPD_{2016}} * 100 \quad (16)$$

Pokud se podíváme na možnosti zjišťování míry inflace pomocí srovnání indexu spotřebitelských cen (CPI) v čase, potom lze míru inflace interpretovat těmito odlišnými způsoby:

- **Míra inflace vyjádřená přírůstkem průměrného ročního CPI** – vyjadřuje % změnu průměrné cenové hladiny za 12 posledních měsíců proti průměru 12 předchozích měsíců – tento způsob je vhodný pro sledování průměrných veličin (např. reálné mzdy);
- **Míra inflace vyjádřená přírůstkem CPI ke stejnému měsíci předchozího roku** – vyjadřuje % změnu cenové hladiny ve vykazovaném měsíci daného roku proti stejnému měsíci předchozího roku (vyklučuje tedy sezónní vlivy) – tento způsob je vhodný pro stavové veličiny: příkladem může být sledování vývoje míry inflace v měsíci lednu v jednotlivých letech.
- **Míra inflace vyjádřená přírůstkem CPI k předchozímu měsíci** - vyjadřuje % změnu cenové hladiny sledovaného měsíce proti předchozímu měsíci (např. únor oproti lednu).
- **Bazické indexy** – v tomto případě se míra inflace vyjadřuje přírůstkem CPI k základnímu období (např. rok 2005=100) a znamená tak změnu cenové hladiny sledovaného měsíce příslušného roku proti roku 2005 (např. v roce 2009 může být hodnota rovna 117, což znamená, že došlo k nárůstu cenové hladiny) – tento způsob je vhodný pro dlouhodobé trendy.

Ve statistické praxi se míra inflace měří třemi základními způsoby:

- **průměrná míra inflace**, která vyjadřuje změnu průměrné cenové hladiny od počátku kalendářního roku ve srovnání s průměrnou cenovou hladinou za stejné období minulého roku;

- **průměrná roční míra inflace**, jež porovnává změnu průměrné cenové hladiny za 12 posledních měsíců s průměrem cen za 12 předchozích měsíců;
- **meziroční míra inflace**, která vyjadřuje dosaženou úroveň cenové hladiny ve sledovaném měsíci daného roku ve vztahu k stejnému měsíci předcházejícího roku, tj. za posledních 12 měsíců.

Na základě toho, jakých hodnot míra inflace dosahuje, jsme schopni rozlišit tři základní typy inflace:

- **mírná inflace**, někdy nazývaná jako plíživá inflace, která se pohybuje v jednotkách procent a nemá na ekonomiku zásadní negativní dopady. Lze však současně dodat, že v případě vyspělých ekonomik může představovat problém i relativně nízká míra inflace, která by u rozvojových ekonomik byla považována za úspěch, což je spjato s tím, že ekonomické subjekty mají mnohem více informací než v rozvojových zemích a svá chování přizpůsobují rychle, což vytváří i tlak na centrální banku při rozhodování o volbě nástrojů monetární politiky a jejich účinnosti, resp. neúčinnosti při boji s inflací. Důležité je rovněž v této souvislosti zmínit dopad tohoto typu inflace na funkce peněz – v případě mírné inflace lze konstatovat, že v podstatě nemá dopad ani na jednu funkci peněz, které jsme definovali v předchozí části.
- **pádívá inflace**, jež se pohybuje řádově v desítkách procent a v případě vyspělých tržních ekonomik by již představovala vážný makroekonomický problém, kdy je v podstatě ohrožována kupní síla ekonomických subjektů. Pokud se podíváme na potenciální vliv této formy inflace na funkce peněz, je výrazně narušena funkce peněz jako uchovatele hodnoty a ekonomické subjekty hledají jiná aktiva, která by jim pomohla zachovat hodnotu jejich bohatství (lidé buď nakupují jinou relativně stabilní měnu, drahé kovy či skupují nemovitosti).
- **hyperinflace** představuje míru inflace, která se pohybuje od tisíc procent až skoro po astronomické hodnoty v řádu milionu procent. V praxi to znamená doslova rozklad ekonomiky, kdy ceny rostou tak rychle, že mnohdy lidé musí vyrazit na nákup běžných potravin s igelitkami plných peněz, které by např. před rokem stačily k nákupu dražšího spotřebního statku (automobilu), v danou chvíli však díky obrovskému pohybu cenové hladiny stačí pouze na běžný nákup (jako poslední známý praktický příklad může posloužit situace v Zimbabwe). Peníze v tomto případě ztrácejí všechny své funkce a v extrémních případech mohou lidé přecházet k barterovému obchodu čili směňovat zboží za zboží.

Inflace se dá členit i dle způsobu prosazování:

- **Otevřená inflace**, jež se plně projevuje v růstu cenové hladiny a je zachycena v cenových indexech, které tvoří základ pro výpočet míry inflace.
- **Skrytá inflace**, jež je zvláštní tím, že se zvyšování cen nepromítá do cenových indexů, což může být způsobeno např. chybně sestaveným košem, který nebere v potaz měnicí se nákupní zvyklosti ekonomických subjektů, zejména pak domácností a

nereflektuje tak skutečný pohyb cenové hladiny. Dalším projevem může být zhoršení kvality výrobků beze změny ceny směrem dolů.

- **Potlačená inflace** nastává tehdy, když je růst cen administrativně brzděn – např. formou zmrazení cen, což zpravidla mívá jen dočasný charakter, po kterém ceny „vyletí“ raketově nahoru nebo se začne rozvíjet šedá nebo dokonce černá ekonomika – tento typ inflace byl typický pro centrálně plánované ekonomiky (např. Československo v letech 1948 až 1989).

Inflace je sice peněžní jev, nicméně prvotní impulsy jsou dosti rozličné – na začátku inflačního procesu může stát např. rychlejší růst mezd než výkonnosti ekonomiky (zejména ve smyslu růstu produktivity práce), zdražení cen vstupů (např. ropa), devalvace či depreciace domácí měny, příliš vysoký příliv spekulativního zahraničního kapitálu, ale i vyšší náklady spojené s inovacemi stávajících výrobků či služeb. Mnohdy dochází i ke kombinaci uvedených faktorů, ovšem je zapotřebí dodat, že vždy záleží na tom, jak zareaguje na tyto impulsy monetární systém, samy o sobě vést k inflaci vždy nemusí.

Příčiny inflace můžeme rozlišovat i podle toho, jestli jsou spíše poptávkového charakteru nebo nabídkového. Potom hovoříme o tzv. inflaci tažené poptávkou a inflaci tažené nabídkou:

- **inflace tažená poptávkou** znamená, že příčinou je pozitivní poptávkový šok (např. expanzivní fiskální politika vlády (prostřednictvím zvýšených vládních výdajů), expanzivní monetární politika centrální banky (prostřednictvím zvýšení nabídky peněz), růst investic firem, růst spotřeby domácností, masivní příliv zahraničních investic atd.). Křivka agregátní poptávky AD se posouvá vpravo nahoru, roste produkt Y, ale současně roste i průměrná cenová hladina P. Důležité je zmínit, že se krátkodobá makroekonomická rovnováha dostává za dlouhodobě udržitelnou rovnováhu (reálný produkt je vyšší než potenciální produkt) a ekonomika se zpravidla začne přehřívat a dostávat do tzv. inflační mezery, které se budeme věnovat v dalším výkladu).
- **inflace tažená nabídkou** znamená, že její příčinou je negativní nabídkový šok (např. růst světové ceny ropy, zemního plynu, elektřiny, růst mezd apod.). Křivka SRAS se posouvá vlevo nahoru, klesá reálný produkt Y, ale současně roste i průměrná cenová hladina P. Tento typ inflace bývá spojován i s tzv. inflační spirálou, tj. cenový růst se přenáší z nižšího stupně zpracování na vyšší (zvýšení ceny výrobků vyvolá tlak na růst mezd, což zase zvyšuje náklady a tlačí na růst cen).

Důsledky inflace jsou různorodé a velmi záleží i na celé řadě dalších okolností. Dopady jednotlivých typů jsme si vysvětlili v předchozí části. Pokud se však podíváme na obecné důsledky inflace, v první řadě klesá reálná hodnota aktiv (hotovosti či depozit na běžném účtu). Důsledkem je snaha o diverzifikaci struktury aktiv do méně likvidních forem aktiv – např. do podílových fondů, termínovaných účtů či nemovitostí (pozemky, budovy apod.), které si v čase udržují lépe svoji reálnou hodnotu, nebo jiných měn (např. americký dolar či euro). Vliv inflace na ekonomickou aktivitu je vnímán negativně rovněž proto, že vytváří

nejisté prostředí, ztěžuje nákladovou kalkulaci, přináší nejistotu pro investování, roste riziko či narůstají spekulace na finančních trzích. Všeobecně platí, že během inflace věřitelé ztrácejí, dlužníci získávají.

Na druhé straně je však zapotřebí dodat, že ani opak inflace čili *deflace*, neznamena pro ekonomiku pozitivní jev, ba naopak. Pokud deflace trvá krátce, pro ekonomiku nepředstavuje zásadní problém – během deflace spotřebitelé za zboží a služby platí méně, avšak pro výrobce a prodejce se jedná o nevýhodnou pozici, protože podstatně méně inkasují za poskytované výrobky a služby. Zdraží se dovážené zboží, ale vyvážené výrobky lze nabízet za nižší ceny, což v otevřené ekonomice může způsobit oživení. Pokud deflace trvá příliš dlouho, může se rozvinout až v deflační spirálu či deflační past. Průběh je pak následující: pokles cen vede ke snížení tržeb a případně zisků podnikatelské sféry, která tak musí snižovat náklady. Ovšem snížení nákladů vede k růstu nezaměstnanosti nebo ke snížení mezd zaměstnanců. Oba tyto faktory pak sníží poptávku domácností po zboží a službách, což tlačí na trhu opět ke snižování cen ve spirále ve stále rychlejším tempu. Deflační past v reálné ekonomice navyšuje nejistotu při ekonomickém rozhodování a přímo ovlivňuje alokaci dalšího kapitálu (zejména investic). Postupně dochází k narušení distribučních a logistických procesů, ekonomický potenciál je vyšší než využívaná část a řada výrobních kapacit se stává nadbytečnými. V peněžní ekonomice pak klesají ceny aktiv s prudkým dopadem na akciové trhy. Nevytváří se peněžní zásoba a úvěrová emise bank je velmi nízká.

SHRNUTÍ KAPITOLY

Peníze jsou statkem, který v určité společnosti slouží jako všeobecně přijímaný prostředek směny. Peníze mají funkci prostředku směny, zúčtovací jednotky a uchovatele hodnoty.

V průběhu času měly peníze rozmanité formy. Na počátku lidské společnosti se uplatňoval barterový obchod čili směna zboží za zboží. Poté se začaly používat pro ulehčení obchodních transakcí komoditní peníze (např. jantar, perly či drahé kovy), ze kterých se později nejvíce prosadily drahé kovy (zlato a stříbro), což časem vedlo ke zlatému standardu (směnitelnost peněz za zlato, přičemž v poslední fázi už byl směnitelný pouze americký dolar) až k dnešní podobě nekrytých peněz v nuceném oběhu.

Současné formy peněz jsou hotovostní (mince a bankovky) a bezhotovostní (nejvýznamnější jsou depozitní peníze na účtech v bankách). Podle stupně likvidity rozlišujeme tři základní peněžní agregáty M1, M2 a M3, které využívá centrální banka k řízení své monetární politiky.

Poptávka po penězích představuje množství poptávaných peněz při určité úrokové míře (ceně peněz). Ekonomické subjekty drží peníze z důvodů transakčního, opatrnostního a spekulativního. Zatímco posuny po křivce poptávky po penězích jsou způsobeny změnami

úrokové míry, posun celé křivky způsobují buď změna cenové hladiny, nebo změna reálných důchodů ekonomických subjektů.

Nabídku peněz tvoří centrální banka a komerční banky. Centrální banka reguluje subjekty finančního trhu (určuje pravidla hry), emituje hotovostní peníze a vykonává monetární politiku zpravidla s cílem cenové stability. Komerční banky provádějí pasivní operace (přijímají vklady) a aktivní operace (poskytují úvěry). Depozitní peníze jsou tvořeny v procesu multiplikované expanze bankovních depozit (okrajový význam má rozšiřování oběživa). Tato tvorba závisí na výši jednoduchého multiplikátoru depozitních peněz a na změně rezerv komerčních bank. Rovnováha na trhu peněz nastává tehdy, pokud se rovná nabízené množství peněz tomu poptávanému, kdy je dosažena rovnovážná úroková míra.

Inflace znamená růst všeobecné cenové hladiny. Cenová hladina je průměrnou úrovní cen určitého souboru statků a služeb. Cenová hladina se nejčastěji měří pomocí indexu spotřebitelských cen (CPI), různých indexů cen výrobců nebo deflátorem HDP. Míra inflace vyjadřuje tempo růstu cenové hladiny. Podle intenzity dopadů (stupně závažnosti) inflace na funkce peněz je možno inflaci rozdělit na mírnou, pádivou a hyperinflaci.

Inflace může být vyvolána (tlačena) faktory na straně nabídky, tj. nabídkovými šoky (zpravidla růstem cen vstupů jako jsou růst mezd, ropné šoky, znehodnocení kursu domácí měny) nebo může být vyvolána faktory na straně poptávky, tj. poptávkovými šoky (expanzivní fiskální politika vlády, expanzivní monetární politika centrální banky, růst investic firem, růst spotřeby domácností, masivní příliv zahraničních investic).

Nevyrovnaná a neočekávaná inflace vede často k přerozdělení reálných důchodů (mezd, penzí, úroků apod.). Pokles reálné úrokové sazby povede navíc k přerozdělení reálné hodnoty bohatství. Inflace též společnosti přináší dodatečné náklady. Inflace přináší nejisté prostředí, odrazuje od ekonomické aktivity.

OTÁZKY

- 1. Pokud držíme peníze za účelem investice do cenných papírů či nemovitostí, které nám mohou lépe udržet či dokonce zhodnotit stávající bohatství, potom se jedná o motiv:**
 - a) transakční.
 - b) spekulativní.
 - c) opatrnostní.
 - d) investiční.

2. Růst cenové hladiny způsobí:

- a) posun po křivce poptávky po penězích směrem dolů.
- b) posun po křivce poptávky po penězích směrem nahoru.
- c) posun křivky poptávky po penězích směrem doleva.
- d) posun křivky poptávky po penězích směrem doprava.

3. Pokud dochází ke snižování míry inflace, tj. snižuje se tempo jejího růstu, pak hovoříme o:

- a) deflaci.
- b) dezinflaci.
- c) stagflaci.
- d) slumflaci.

4. Typ inflace, kde je výrazně narušena funkce peněz jako uchovatele hodnoty a ekonomické subjekty hledají jiná aktiva, která by jim pomohla zachovat hodnotu jejich bohatství, se nazývá:

- a) pádivá inflace.
- b) hyperinflace.
- c) turboinflace.
- d) mírná inflace.

5. Inflace tažená poptávkou může být vyvolána:

- a) růstem světových cen ropy.
- b) růstem cen energií.
- c) růstem mezd.
- d) zvýšením vládních výdajů na nákup statků a služeb.

ODPOVĚDI

1b, 2d, 3b, 4a, 5d

SAMOSTATNÝ ÚKOL

Navštivte webovou stránku Českého statistického úřadu (<https://www.czso.cz>) a v sekci Časové řady a podsekci „Česká ekonomika od roku 1989 v číslech“ si stáhněte časovou řadu zachycující vývoj míry inflace. Z této časové řady se pokuste identifikovat v čase jednotlivé typy inflace a v kontextu vývoje reálného HDP z předchozího úkolu rovněž určit její faktory. Měla výše inflace v jednotlivých letech nějaký vliv na funkce peněz?

4 TRH PRÁCE A NEZAMĚŠTNANOST

NÁHLED KAPITOLY

Tato kapitola se zaměřuje na vymezení trhu práce v makroekonomickém pojetí, tj. na úrovni celé ekonomiky. Bude nás proto zajímat skladba obyvatelstva neboli jeho rozložení na ekonomicky aktivní obyvatelstvo a ekonomicky neaktivní obyvatelstvo. Dále nás bude zajímat, jak se utváří rovnováha na trhu práce, kdy využijeme poznatků z mikroekonomie o nabídce práce či o poptávce po práci. Rovněž si objasníme hlavní dva teoretické přístupy k fungování trhu práce. V další části této kapitoly se budeme věnovat stavu, kdy existuje převis nabízeného množství práce nad poptávaným množstvím, což je jinými slovy jev, který nazýváme nezaměstnanost. Tu si nejprve vymežíme a poté se vysvětlíme způsoby měření nezaměstnanosti, typy nezaměstnanosti, příčiny nezaměstnanosti, důsledky nezaměstnanosti a další makroekonomické souvislosti – např. fakt, že trh práce je v podstatě zrcadlem fungování ekonomiky.

CÍLE KAPITOLY

Budete umět:

- základní pojmy, kterými lze charakterizovat strukturu trhu práce - ekonomicky aktivní a neaktivní obyvatelstvo, poptávku po práci, nabídku práce, nezaměstnanost jako projev nesouladu na trhu práce, míra nezaměstnanosti, přirozená míra nezaměstnanosti, dobrovolná a nedobrovolná nezaměstnanost.

Získáte:

- znalosti fungování trhu práce,
- schopnosti vysvětlit příčiny a dopady nezaměstnanosti,
- znalosti hlavních typů nezaměstnanosti,
- schopnosti objasnit důvody zásahu státu na trhu práce.

Budete schopni:

- definovat strukturu trhu práce a jeho hlavní elementy,
- rozlišit typy nezaměstnanosti,
- aplikovat dopady hospodářského cyklu na trh práce,
- objasnit důvody zásahu státu na trhu práce.

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Ekonomicky aktivní obyvatelstvo, ekonomicky neaktivní obyvatelstvo, míra nezaměstnanosti, frikční nezaměstnanost, strukturální nezaměstnanost, cyklická nezaměstnanost, sezónní nezaměstnanost, poptávka po práci, nabídka práce, rovnováha na trhu práce, plná zaměstnanost, přirozená míra nezaměstnanosti.

Druhým „zlem“, se kterým se musí ekonomika vyrovnávat, je nezaměstnanost. Představuje tak makroekonomický problém, který má své ekonomické, ale i sociální dopady. Příímý dopad má na sektor domácností, který na trhu práce představuje nabídku práce, kdežto firemní a státní sektor tvoří poptávku po práci.

DEFINICE

Práce je zpravidla definována jako jakákoliv manuální či duševní činnost potřebná k produkci statků a služeb, kterou vynakládá pracovní síla za účelem získání příjmu.

Z tohoto úhlu pohledu je práce vnímána jako nejdůležitější výrobní faktor. Situace na trhu práce je zpravidla zrcadlem vývoje ekonomiky – pokud se ekonomice daří, potom je velká část pracovní síly zaměstnaná, naopak pokud se ekonomice nedaří, firmy se potýkají se sníženou poptávkou po svých výrobcích a službách, a tím pádem poptávají menší množství práce, což na trhu práce způsobuje to, že část pracovní síly, byť by chtěla pracovat, tak práci nemá a tuto část pracovní síly označujeme jako nezaměstnané.

4.1 Struktura trhu práce

Definici trhu práce lze přirozeně odvodit od definice standardních trhů, tj. že se jedná o místo, kde se střetává nabídka s poptávkou. Nabídku práce představuje pracovní síla čili sektor domácností, kdežto poptávku po práci tvoří firemní a veřejný sektor, který poptává pracovní sílu k pronajmutí. Oproti standardním trhům je však postavení domácností, firem a veřejné správy odlišné, což vychází z obecných charakteristik trhů výrobních faktorů. V dalším výkladu budeme vnímat trh práce z makroekonomického pohledu čili jako jeden trh, v praxi je však trh práce značně segmentován (rozdělen) do stovek dílčích trhů, zpravidla dle typu profese nebo regionu. Kromě toho je trh práce mnohem více regulován ze strany státu, což je důsledek toho, že nositelem tohoto výrobního faktoru je člověk, který má svá omezení (potřeba každodenního spánku, pravidelného odpočinku či občerstvení během pracovní činnosti) a postavení zaměstnance je vůči zaměstnavateli nerovné (zejména v kontextu mzdového vyjednávání) a z toho plyne potřeba větší ochrany zaměstnanců (hlavně v legislativní rovině při jejich propouštění nebo zajišťování bezpečnosti práce).

Jakž již bylo zmíněno výše, nabídku práce tvoří domácnosti, které na trhu práce nabízejí zjednodušeně řečeno své „ruce“ a „mozky“, jež si pronajímají jako výrobní faktor firmy nebo veřejný sektor. Cenou práce je pak mzdová sazba. Celková měsíční odměna se nazývá v případě firemního sektoru jako mzda, v případě veřejného sektoru se jedná o plat (v praxi se však mnohdy tyto dva rozdílné sektory nerozlišují a mzda se často používá pro oba sektory).

Pokud se budeme v následujícím výkladu zabývat mimo jiné fungováním trhu práce, kdy nabídku práce tvoří domácnosti, tak je na místě si položit otázku, jakou část z celkového počtu obyvatel můžeme považovat za pracovní sílu čili to obyvatelstvo, které může být najímáno potencionálními zaměstnavateli. V rámci obyvatelstva si proto můžeme vylíčit dvě podmnožiny:

- **ekonomicky aktivní obyvatelstvo** neboli pracovní síla, jež je tvořeno zaměstnanými a nezaměstnanými. Mezi **zaměstnané** řadíme ty osoby v produktivním věku (15 až 64 let), jež mají placené zaměstnání nebo osoby zaměstnané ve vlastním podniku a také profesionální příslušníky armády a osoby na mateřské dovolené, pokud před tím pracovaly (ne však na rodičovské dovolené). Přitom není rozhodující, o jakou formu pracovního vztahu se jedná (trvalý, dočasný, sezónní či příležitostný). Mezi **nezaměstnané** řadíme zase ty osoby v produktivním věku, tj. starší 15 let a mladší 65 let, které si aktivně hledají práci a v případě nabídky pracovního místa jsou schopni do 14 dnů nastoupit do práce.
- **ekonomicky neaktivní obyvatelstvo**, které nevstupuje aktivně na trh práce, což je dáno tím, že práci z nejrůznějších důvodů nehledají. Patří sem obyvatelstvo mladší 15 let (děti) nebo studenti připravující se na budoucí povolání, lidé v domácnosti, zdravotně hendikepovaní nebo starobní důchodci (zpravidla starší 65 let).

Jak je patrné z textu výše, ne každý obyvatel může být součástí nabídky práce, což je dáno zejména věkem, zdravotním stavem nebo legislativním omezením, a tím pádem se i nezaměstnanost netýká všech obyvatel v zemi (týká se pouze obyvatelstva v produktivním věku, které je zpravidla definováno jako obyvatelstvo v rozmezí věku 15 až 65 let).

4.2 Nezaměstnanost

DEFINICE

Nezaměstnanost se zpravidla definuje jako nerealizovaná, resp. neuspokojená část nabídky práce, kdy je nabízené množství práce větší než to poptávané.

Je to tedy situace, kdy na trhu práce existuje převis nabídky. Jinými slovy řečeno existuje určitá část pracovní síly, která nemá zaměstnání. Otázkou pak je, proč tito lidé práci nemají

(např. tržní mzdová sazba může být příliš nízká, tj. nemotivující domácnosti nabízet práci, dále může existovat nedostatek volných pracovních míst v daném regionu či tito lidé nedisponují adekvátní odbornou praxí, kterou vyžadují zaměstnavatelé). Příčin nezaměstnanosti je mnoho a v následující části se jim budeme věnovat.

4.2.1 PŘÍČINY NEZAMĚSTNANOSTI

Nezaměstnanost představuje pro ekonomiku relativně závažný problém a příčiny jejího vzniku jsou různorodé:

- hospodářský cyklus
- probíhající strukturální změny v ekonomice
- realizovaný vědeckotechnický pokrok
- rozsah státních zásahů do ekonomiky
- integrační tendence
- přesun kapitálu ve světové ekonomice
- institucionální nastavení fungování trhu práce.

Nejčastěji nezaměstnanost vzniká tehdy, když se ekonomika dostane do recese, případně krize. V tomto případě je tedy příčinou toho, že lidé se stávají nezaměstnanými, *hospodářský cyklus, resp. proměnlivost ekonomické výkonnosti země*. Je to dáno zejména tím, že firmy se potýkají s nedostatečnou poptávkou po jejich výrobcích nebo službách a utlumují výrobu, na kterou již nepotřebují tolik pracovníků a začnou propouštět. Jak již bylo zmíněno v části, ve které jsme se zabývali hospodářským cyklem, tato fáze netrvá celou věčnost a časem recese (krize) odezní a firmy začnou opět nabírat pracovníky a počet nezaměstnaných osob se začne snižovat.

Dalším významným faktorem mající vliv na celkový počet nezaměstnaných jsou *strukturální změny v ekonomice*. Jedná se zejména o situace, kdy se určité odvětví dostane do útlumu (např. vlivem levnější zahraniční konkurence nebo rozmachem jiného odvětví) a výrobci jsou nuceni hromadně propouštět. Na trhu práce se tak v poměrně krátkém časovém okamžiku objeví velké množství nezaměstnaných, kteří sice disponují určitými dovednostmi a znalostmi, ty však trh práce (poptávka po práci neboli zaměstnavatelé) nepoptává. Jinými slovy řečeno, trh práce není schopen všechny tyto nezaměstnané v daném časovém okamžiku absorbovat a tito nezaměstnaní zůstávají v tomto statusu dlouhodobě, což představuje pro hospodářsko-politické činitele (zejména vládu) dvojnásobný problém, obzvlášť tehdy, pokud je zpravidla tato nezaměstnanost regionálního charakteru (viz příklad Moravskoslezského nebo Ústeckého kraje, jež se dlouhodobě potýkají s nezaměstnaností vyvolanou útlumem těžby uhlí a výroby oceli).

Na nezaměstnanost může mít vliv i realizovaný *vědeckotechnický pokrok*. Z dlouhodobého pohledu je zcela zřejmé, že díky inovacím a vynálezům nemusí člověk pracovat sedm dní v týdnu, mnohé manuální činnosti nyní vykonávají stroje a člověk se tak může věnovat spíše duševní práci. Na druhé straně z krátkodobého pohledu může např. zavádění nových výrobních linek způsobovat propouštění stávajících zaměstnanců. Jako příklad může posloužit situace,

kde se firma rozhodne investovat a nahradit zastaralou výrobní linku novější, která vyrobí denně více výrobků a k obsluze vyžaduje menší počet zaměstnanců a část pracovní síly se na jednu stává nadbytečnou a firma je zkrátka propustí, protože pro ně nemá využití.

Na nezaměstnanost má vliv rovněž rozsah **státních zásahů do ekonomiky**, kam můžeme řadit celou paletu nejrůznějších opatření. V první řadě je zapotřebí si uvědomit, že veřejná správa je poměrně důležitým zaměstnavatelem a pokud se např. z důvodu nedostatku financí rozhodne redukovat počty zaměstnanců, může ovlivnit celkový počet nezaměstnaných (byť v praxi se zpravidla děje opačný jev a počet zaměstnanců veřejné správy se neustále zvyšuje). Zároveň je nutné vnímat veřejnou správu (stát) jako výrazného investora, takže pokud se např. z důvodu krize rozhodne stát pozastavit své investiční výdaje (např. budování dálnic nebo výstavba nebo oprava budov veřejné správy), potom to bude mít negativní dopad i na soukromé firmy, které v důsledku nižšího počtu veřejných zakázek (a tím pádem nižších příjmů) mohou v kombinaci s nedostatečnou spotřebitelskou poptávkou začít propouštět, čímž se logicky zvyšuje počet nezaměstnaných.

S předchozím faktorem souvisí nepřímě i další, a to **pohyb kapitálu**. V moderní době se v rámci světového kapitálového trhu masivně přesouvá finanční kapitál z jedné země do druhé. V tomto ohledu je důležitý přesun kapitálu za účelem výroby, který nazýváme jako přímé zahraniční investice. A právě stát může v tomto procesu sehrát významnou roli, pokud se rozhodne tyto investice podpořit v podobě investičních pobídek - např. formou daňových úlev (takto investující firma nemusí např. 10 let hradit daň z příjmu právnických osob) nebo poskytnutím pozemků již vybavených inženýrskými sítěmi (voda, elektřina, kanalizace či plyn). A jakou to má souvislost s nezaměstnaností? Vezměme si jako příklad situaci, kdy v jednom regionu bude dlouhodobě vyšší počet nezaměstnaných a vláda se rozhodne tento nepříznivý vývoj řešit. Jako možné řešení může posloužit právě získání přímé zahraniční investice – nově vzniklá firma (zpravidla pobočka zahraniční firmy) bude potřebovat zaměstnance a nezaměstnanost v tomto regionu se tak sníží. Navíc, pokud se bude jednat o velkou firmu, potom může dokonce nastat tzv. synergický efekt, kdy tato prvotní investice na sebe naváže další (z logistických důvodů se může rozhodnout o investici i významný dodavatel této firmy) a celkový efekt tak bude větší, než předpokládala prvotní investice.

Kromě pohybu kapitálu je pro současnou světovou ekonomiku typická i tzv. **ekonomická integrace**, což je proces, kdy se z národních ekonomik stávají větší ekonomické celky. Nutno dodat, že státy jako takové nezanikají, vlády se zpravidla pouze dohodnou na hlubší ekonomické spolupráci - např. v podobě celní unie či společného trhu. Pokud bychom se zaměřili na první zmíněnou formu ekonomické integrace, tj. celní unii, tak jak již vyplývá z názvu, zúčastněné státy si zliberalizují (uvolní) vzájemný obchod (zruší cla a množstevní omezení) a vůči třetím státům, které se této integrace neúčastní, zavádějí společnou obchodní politiku, jejímž nástrojem je společný celní sazebník. Vzniká tak mnohem větší trh, který je zároveň příležitostí pro konkurenceschopné firmy, jež mohou vyvážet do členských zemí bez celních omezení, což může vést k růstu výroby a v konečném důsledku i k růstu zaměstnanosti.

PŘÍPADOVÁ STUDIE

Mějme v zemi A firmu vyrábějící určitý výrobek za 80 korun. V zemi B bude jiná firma vyrábět ten samý výrobek za 60 korun. Potom je přirozeně levnější výrobek zahraniční firmy a spotřebitelé v zemi A by vzhledem k ceně měli tendenci kupovat levnější zahraniční výrobek. Pokud chtěla vláda ochránit domácího výrobce (a udržet tak pracovní sílu v zaměstnání), mohla před zavedením celní unie uvalit na dovoz zahraničního výrobku clo. Dejme tomu, že by uvalila clo ve výši 40 korun. Výsledná cena zahraničního výrobku by tak činila celkem 100 korun a výrobek by tak byl na trhu v zemi A nekonkurenceschopný a spotřebitelé by nakupovali výrobek domácí firmy. V případě, kdy jsou ale obě země součástí celní unie, již toto opatření není možné a firmy se musejí se zahraniční konkurencí vyrovnat jinými nástroji, např. snižováním nákladů. Pokud se však domácí firmě nepodaří zareagovat, nebo zkrátka již nemá kde snižovat náklady, potom může zahraniční konkurence vyvolat útlum domácí výroby (domácí spotřebitelé budou nakupovat levnější zahraniční výrobek, který už nemůže být znevýhodněn clem) či dokonce zastavení výroby, které jsou doprovázené propouštěním pracovníků a růstem nezaměstnanosti. Naopak, ve stejné pozici jako je nyní zahraniční firma může být jiná firma ze země A a zrušením cel může za předpokladu konkurenceschopného výrobku získat přístup na nové trhy, což by znamenalo rozšíření výroby, najímání nových pracovníků a v konečném důsledku i snižování nezaměstnanosti.

Na nezaměstnanost má vliv i **celkové nastavení fungování trhu práce** neboli institucionálního rámce, kam patří např. legislativní ukotvení pracovněprávních vztahů (přísnost, resp. volnost při najímání a propouštění pracovní síly), zdanění práce, způsob stanovování mezd v ekonomice či nastavení systému sociálních benefitů v době nezaměstnanosti. Pokud je např. velmi přísně nastaveno propouštění pracovníků, potom může nastat situace, že i když se firmám relativně daří, zdráhají se najímat nové pracovníky (nezaměstnanost se tak výrazně nesnižuje), protože ví, že v případě, kdy se ekonomika dostane do recese, bude velmi složité optimalizovat mzdové náklady pomocí propouštění díky přísně nastavené legislativní ochraně zaměstnanců.

4.2.2 DŮSLEDKY NEZAMĚSTNANOSTI

Dopadů nezaměstnanosti na ekonomiku je hned několik. Nejdůležitější dopad je na státní rozpočet (veřejné finance) – pokud je v ekonomice hodně nezaměstnaných, znamená to, že jejich příjmy jsou výrazně nižší, než kdyby byli zaměstnaní, což vede zpravidla k tomu, že mají nižší disponibilní důchod a jejich spotřební výdaje jsou nižší. Pokud je nižší spotřeba domácností, jsou v ekonomice vybírány nižší přímé i nepřímé daně, což s sebou nese tlaky na státní rozpočet, kterému klesají daňové příjmy. Na druhé straně rostou výdaje na politiku zaměstnanosti a sociální politiku (zvýšená finanční podpora nezaměstnaných v podobě podpory v nezaměstnanosti či sociálních dávek). Dopad je však mnohostranný – rovněž firmy se potýkají se sníženou spotřebou domácností a vzhledem k nedostatečné agregátní poptávce produkují

menší množství statků a služeb a tím pádem mají nižší příjmy, což se opět projevuje na daňových příjmech státního rozpočtu, ale i na ochotě firem investovat. Navíc platí, že jestliže k zlepšování na trhu práce (snižování počtu nezaměstnaných) dochází velmi pozvolna, k jejímu zhoršení dochází často velmi rychle a nečekaně, což jen umocňuje problémy státního rozpočtu, který se může propadnout do hlubokého deficitu (viz např. situace spojená se šířením viru COVID-19).

Velmi důležité jsou i sociální dopady – domácnosti, ve kterých je jeden z rodičů či dokonce oba dva nezaměstnaným, mají nižší příjmy a nemohou si tak dovolit spotřebu (nakupovat statky a služby) jako domácnosti, kdy jsou oba dva rodiče zaměstnáni. Může se tak snížit jejich sebevědomí, často je evidován negativní dopad na děti, které nemohou např. navštěvovat všechny kroužky, o které mají zájem nebo si nemohou koupit oblečení dle nejnovějších trendů a ve školách jsou někdy vystaveny dokonce i šikaně. Situace je o to složitější, když o práci přijdou všichni ekonomicky aktivní členové rodiny. I když existuje v rozvinutých tržních ekonomikách sociální systém, který umožňuje takto postiženým domácnostem přestat toto těžké období, může se v extrémních případech stát i to, že domácnost není schopna hradit všechny své závazky a může se dostat do vážných existenčních problémů. Častým jevem je i např. výskyt kriminality v tzv. sociálně vyloučených lokalitách, jež jsou obydleny zejména osobami bez zaměstnání.

4.2.3 TYPY NEZAMĚSTNANOSTI

Základní dělení nezaměstnanosti je na:

- **dobrovolnou nezaměstnanost** – jež zpravidla vzniká rozhodnutím pracovní síly neakceptovat danou úroveň mzdové sazby (ta se jim jeví jako nedostatečně motivační), nebo hledáním jiného pracovního místa (lépe placeného nebo s lepší možností tvořit kariéru);
- **nedobrovolnou nezaměstnanost** – ta vzniká tehdy, pokud na trhu práce existuje část pracovní síly, která by byla ochotna za danou mzdovou sazbu pracovat, ta je však vyšší než rovnovážná čili pro zaměstnavatele příliš vysoká a ti poptávají menší množství práce. Tito nezaměstnaní jsou tak nedobrovolně nezaměstnaní a tento typ nezaměstnanosti představuje ve srovnání s dobrovolnou nezaměstnaností mnohem větší problém.

Nezaměstnanost můžeme rozlišovat i dle časového hlediska na:

- **krátkodobou nezaměstnanost**, jež trvá v týdnech nebo měsících (do jednoho roku) a nepředstavuje pro ekonomiku vážný problém.
- **dlouhodobou nezaměstnanost**, jež bývá zpravidla delší než 12 měsíců čili jeden rok. Oproti krátkodobé nezaměstnanosti představuje pro ekonomiku a její subjekty větší problém (dlouhodobě nezaměstnaní nejsou atraktivní pro potenciální zaměstnavatele, samotní dlouhodobě nezaměstnaní se mohou začít přestat považovat za součást pracovní síly, státnímu rozpočtu vznikají dodatečné sociální náklady, do státního rozpočtu proudí

menší příjmy z daní a povinných odvodů do systému sociálního, zdravotního a důchodového pojištění).

Nezaměstnanost můžeme dále členit dle příčin a důsledků na tyto základní typy:

- **frikční nezaměstnanost** – ta zpravidla vyplývá z pracovního cyklu jedince a je spojována s časem potřebným pro hledání nového, většinou lépe placeného zaměstnání. Je to tedy typ nezaměstnanosti, který nepředstavuje pro ekonomiku zásadní problém, má dost často charakter dobrovolné krátkodobé nezaměstnanosti a pohybuje se v rozmezí šesti až dvanácti týdnů (tj. čas potřebný k nalezení nového místa – hledání v inzerátech, absolvování pohovorů atd.).
- **sezónní nezaměstnanost** – tento typ nezaměstnanosti je spojován s určitými odvětvími, která se potýkají se sezónními výkyvy v poskytování svých produktů a služeb. Mezi typická odvětví patří stavebnictví (v průběhu zimy je stavební činnost utlumena vlivem počasí), cestovní ruch nebo zemědělství. Nástrojem, jak snížit sezónní nezaměstnanost, mohou být různé dotace ze strany státu (příspěvky na přístrojové vybavení či částečné dotování mezd pracovníků).
- **cyklická nezaměstnanost** – za příčinu tohoto typu nezaměstnanosti je považován cyklický pohyb ekonomiky (kolísání reálného HDP okolo potenciálního produktu), kdy platí zásada, že v době, kde se ekonomika nachází ve stavu recese nebo krize, tato složka nezaměstnanosti se zvyšuje, zatímco v dobách, kdy se ekonomice daří (je ve fázi ekonomického růstu), klesá. Její dopad je celoplošný napříč celou ekonomikou a sektory, proto je i její dopad na domácnosti a stát největší.
- **strukturální nezaměstnanost** – tento typ nezaměstnanosti vzniká tehdy, kdy existuje nesoulad mezi kvalifikačními schopnostmi a dovednostmi, jež nabízí pracovní síla a těmi, které poptávají zaměstnavatelé. Zpravidla se tak děje v případě útlumu nebo krize jednoho odvětví, jež navíc dosti často bývá koncentrováno v jednom regionu. Na trhu práce je tak velké množství nezaměstnatelných obyvatel, které v danou chvíli trh práce není schopen absorbovat, a ti to nezaměstnaní jsou v tomto stavu velmi často dlouhodobě. Proto vyžaduje její snížení čas na přizpůsobení dovedností a znalostí pracovní síly požadavkům zaměstnavatelů. Nejčastěji se využívají tzv. aktivní nástroje politiky zaměstnanosti, kam nejčastěji řadíme rekvalifikace, příspěvky na vytvoření nového pracovního místa nebo podporu samozaměstnávání.

4.2.4 MĚŘENÍ NEZAMĚŠTNANOSTI

Pokud vyjdeme z předpokladu, že nezaměstnanost je jev, potom nás nutně musí zajímat otázka, jak lze závažnost tohoto jevu měřit. Za tímto účelem se v ekonomii využívá **míra nezaměstnanosti**, kterou vypočteme jako poměr počtu nezaměstnaných osob (U) k ekonomicky aktivnímu obyvatelstvu (pracovní síle), jež si označíme jako L. Pracovní sílu tvoří ti, kdo práci mají, tj. zaměstnané osoby (E) a ti, kteří práci aktivně hledají, nezaměstnané osoby (U).

$$u = \frac{U}{L} = \frac{U}{E + U} \quad (17)$$

V praxi je tak klíčové, jakým způsobem zjistíme dané počty pracovní síly, resp. zaměstnaných a nezaměstnaných. Existují tři základní způsoby:

- sčítáním lidu, jež by přineslo relativně přesné výsledky, jelikož se však provádí 1x za 10 let nemá pro praxi příliš velký význam;
- využití sekundárních pramenů (např. statistiky Úřadu práce, který eviduje nezaměstnané registrované na jeho pobočkách)
- výběrového šetření pracovní sil (VŠPS), jež v ČR provádí Český statistický úřad – tento způsob pracuje s vybraným vzorkem domácností (cca 24 tisíc), na základě kterého se pomocí sofistikovaných statistických metod dá poměrně přesně odhadovat vývoj nezaměstnanosti na makroúrovni, tj. na úrovni celé ekonomiky.

V praxi Ministerstva práce a sociálních věcí se využívá pro určení situace na trhu práce tzv. **podíl nezaměstnaných osob**, jenž vychází z obecného vzorce pro výpočet míry nezaměstnanosti, ve jmenovateli ale místo všech aktivních obyvatel v zemi používá všechno obyvatelstvo ve věku 15 až 64 let, tj. obyvatelstvo v produktivním věku, které je snáze zjistitelné z vývoje bilance osob až na úroveň obcí. Naproti tomu ČSÚ využívá k popisu situace na trhu práce tzv. **obecnou míru nezaměstnanosti**. Oba dva ukazatele se přirozeně liší, nicméně situaci na trhu práce vystihují velmi podobně (pokles či růst nezaměstnanosti).

Dalším možným ukazatelem je např. **míra ekonomické aktivity**, jež vyjadřuje podíl ekonomicky aktivních k obyvatelstvu v produktivním věku, tj. ve věku 15 až 64 let.

4.2.5 MAKROEKONOMICKÉ SOUVISLOSTI NEZAMĚSTNANOSTI

Na první pohled by se mohlo zdát, že čím nižší bude míra nezaměstnanosti, tím lépe. Ve skutečnosti je třeba toto tvrzení upřesnit – podobně jako u míry inflace, existuje určitá míra nezaměstnanosti, která je pro ekonomiku z dlouhodobého hlediska optimální – tomu se blíží tzv. **přirozená míra nezaměstnanosti**.

DEFINICE

Přirození míra nezaměstnanosti je taková míra nezaměstnanosti, jež je slučitelná s dlouhodobou rovnováhou ekonomiky a lze ji charakterizovat také jako míru nezaměstnanosti, při které je skutečná a očekávaná inflace stejná.

Proto se také velmi často označuje jako *míra nezaměstnanosti neakcelerující inflaci*. Z pohledu situace na trhu výrobních faktorů to znamená, že ekonomika využívá své zdroje optimálně a ekonomika není vystavena inflačním tlakům. Když se však skutečná míra nezaměstnanosti dostane pod přirozenou míru nezaměstnanosti, pro ekonomiku to může mít dokonce škodlivé účinky (byť z pohledu domácností a politiků je to vnímáno jako úspěch domácí ekonomiky) – na trhu práce není dostatek volné pracovní síly, firmy se ve snaze získat nové pracovníky na rozšíření výroby předhánějí v růstu mezd, tím jim rostou náklady a zároveň tento růst mezd vyvolává inflační tlaky, což může způsobit přehřátí ekonomiky a v konečném důsledku i následnou ekonomickou recesi nebo krizi. Určení přirozené míry nezaměstnanosti pro konkrétní ekonomiku není snadné, záleží na mnoha dalších okolnostech, přičemž výsledná hodnota bude s největší pravděpodobností rozdílná. Mezi základní faktory ovlivňující přirozenou míru nezaměstnanosti patří:

- **motivace lidí si hledat nové zaměstnání** – pokud bude motivace vysoká, bude i přirozená míra nezaměstnanosti relativně nižší. S tím je však spojena schopnost ekonomiky vytvářet průběžně nová pracovní místa a možnost územní mobility pracovní síly.
- **kvalita činnosti veřejné správy** – pokud existuje souhra mezi potenciálními zaměstnavateli a zprostředkovateli práce (orgány veřejné správy ale i soukromé agentury) doprovázená dobrou informovaností všech subjektů včetně pracovní síly, potom jsou toky zaměstnaných a nezaměstnaných v obou směrech na trhu práce efektivnější a přirozená míra nezaměstnanosti je tak nižší.
- **systém sociálního zabezpečení v průběhu nezaměstnanosti** – čím je snazší se do systému kvalifikovat a čím je poskytovaná podpora vyšší a poskytována v delším časovém horizontu, tím nižší je snaha nezaměstnaných si hledat práci a tím pádem i vyšší míra přirozené míry nezaměstnanosti.
- **demografická a vzdělanostní skladba pracovní síly** – záleží na věkové struktuře pracovní síly a úrovni jejich znalostí a dovedností. Pokud bude např. v populaci poměrně široké zastoupení mladé pracovní síly bez odpovídajícího vzdělání či starší pracovní síly, které mají větší problémy s uplatněním na trhu práce, bude i přirozená míra nezaměstnanosti vyšší.

SHRNUTÍ KAPITOLY

Obyvatelstvo členíme na dvě základní skupiny – ekonomicky aktivní obyvatelstvo, tj. pracovní sílu, kterou tvoří zaměstnaní a nezaměstnaní, a ekonomicky neaktivní obyvatelstvo (děti, starobní důchodci, studenti připravující se na budoucí povolání).

Poptávku po práci tvoří firmy a stát (veřejný sektor), které si pronajímají práci za účelem výroby či poskytování služeb. Nabídku tvoří pracovní síla, která nabízí potenciálním zaměstnavatelům své „ruce a mozky“. Teoretická rovnováha na trhu práce nastává, když se rovná nabízené množství práce tomu poptávanému. Pokud je nabízené množství práce vyšší než to poptávané, vzniká nezaměstnanost. Dobrovolná nezaměstnanost představuje tu část pracovní síly, která při dané mzdové sazbě nenabízí práci z vlastních důvodů. Ndobrovolná nezaměstnanost je ta, kdy při dané mzdové sazbě by část pracovní síly byla ochotna pracovat, není však dostatek pracovních míst.

Za nezaměstnaného je považována osoba určitého minimálního věku a starší, která je bez placené práce, je schopná pracovat a po určité období hledá práci. Míru nezaměstnanosti vypočteme jako podíl nezaměstnaných k pracovní síle (součet zaměstnaných a nezaměstnaných) vynásobený 100. Tento ukazatel nám vyjadřuje, v jaké kondici se trh práce nachází.

Existují různé formy nezaměstnanosti – frikční nezaměstnanost, strukturální nezaměstnanost, cyklická nezaměstnanost či sezónní nezaměstnanost.

Dopady nezaměstnanosti mohou být ekonomické, především ztráta produkce a negativní dopady na státní rozpočet a sociální, které se projevují nižšími příjmy a z toho plynoucí nižší životní úroveň obyvatelstva.

Plné zaměstnanosti odpovídá přirozená míra nezaměstnanosti a je slučitelná s dlouhodobou rovnováhou ekonomiky – lze ji charakterizovat také jako míru nezaměstnanosti, při které je skutečná a očekávaná inflace stejná.

OTÁZKY

- 1. Mezi ekonomicky neaktivní obyvatelstvo nepatří:**
 - a) nezaměstnaní.
 - b) lidé ve starobním důchodu.
 - c) děti.
 - d) lidé pobírající plný invalidní důchod.
- 2. Dlouhodobě udržitelná míra nezaměstnanosti, která nepředstavuje pro ekonomiku závažný problém a bývá ztotožňována s výkonností ekonomiky na úrovni potenciálního produktu, se nazývá:**
 - a) přiměřená míra nezaměstnanosti.
 - b) akurátní míra nezaměstnanosti.
 - c) přirozená míra nezaměstnanosti.

d) mírná míra nezaměstnanosti.

3. Typ nezaměstnanosti, který vzniká tehdy, kdy existuje nesoulad mezi kvalifikačními schopnostmi a dovednostmi, jež nabízí pracovní síla a těmi, které poptávají zaměstnavatelé, se nazývá:

- a) frikční.
- b) nabídková.
- c) cyklická.
- d) strukturální.

4. Obecná míra nezaměstnanosti vyjadřuje podíl:

- a) počtu nezaměstnaných osob k celkovému počtu obyvatel v zemi.
- b) počtu nezaměstnaných osob k počtu zaměstnaných osob.
- c) počtu nezaměstnaných osob k počtu ekonomicky aktivních obyvatel.
- d) počtu nezaměstnaných osob k počtu ekonomicky neaktivních obyvatel.

5. Mezi nástroje aktivní politiky zaměstnanosti nepatří:

- a) rekvalifikace.
- b) investiční pobídky.
- c) veřejně prospěšné práce.
- d) podpora v nezaměstnanosti.

ODPOVĚDI

1a, 2c, 3d, 4c, 5d

SAMOSTATNÝ ÚKOL

Navštivte webovou stránku Českého statistického úřadu (<https://www.czso.cz>) a v sekci Časové řady a podsekci „Česká ekonomika od roku 1989 v číslech“ si stáhněte časovou řadu zachycující vývoj míry nezaměstnanosti. Z této časové řady se pokuste identifikovat kondici trhu práce v čase a v kontextu vývoje reálného HDP z předchozího úkolu rovněž určit spojitost vývoje situace na trhu práce a ekonomiky.

5 MAKROEKONOMICKÝ MODEL AS-AD

NÁHLED KAPITOLY

Tato kapitola je založena na analýze jednoho ze základních makroekonomických modelů – modelu AS-AD, což je model agregátní nabídky (AS) a agregátní poptávky (AD). Na základě tohoto modelu si následně odvodíme dosahování makroekonomické rovnováhy. Bude nás zajímat, z jakých složek se skládá agregátní poptávka, jak vypadá křivka agregátní poptávky, co způsobuje posun křivky agregátní poptávky nebo jen posun po křivce agregátní poptávky. Dále se podíváme na agregátní nabídku, kterou si odvodíme jak v krátkém období, tak i v dlouhém období. Následně se budeme zabývat určením makroekonomické rovnováhy, rovnovážným produktem a rovnovážnou cenovou hladinou, grafickým vyjádřením makroekonomické rovnováhy, změnou makroekonomické rovnováhy a jejím dopadem na rovnovážnou cenovou hladinu, rovnovážný produkt a zaměstnanost. Také si vysvětlíme pojmy potenciální produkt a recesní či inflační mezera.

CÍLE KAPITOLY

Budete umět:

- Základní pojmy – agregátní poptávka a agregátní nabídka, krátkodobá a dlouhodobá agregátní nabídka, makroekonomická rovnováha v krátkém a dlouhém období

Získáte:

- znalosti vytváření makroekonomické rovnováhy,
- schopnosti objasnit příčiny makroekonomické nerovnováhy.

Budete schopni:

- definovat agregátní poptávku a agregátní nabídku,
- určit jednotlivé složky agregátní poptávky a faktory způsobující její pohyb,
- graficky aplikovat změny faktorů působící na posun agregátní nabídky nebo agregátní poptávky a jejich dopady na změnu makroekonomické rovnováhy jak v krátkém, tak i v dlouhém období,
- objasnit důvody zasahování či nezasahování státu do ekonomiky v případě inflační mezery či recesní mezery za účelem její stabilizace.

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Ekonomie, mikroekonomie, makroekonomie, klasický přístup, keynesiánský přístup, ekonomické sektory, tok výrobních faktorů, tok statků, hospodářská politika.

Model AS-AD čili makroekonomický model popisující makroekonomické prostředí pomocí křivek agregátní nabídky (AS) a agregátní poptávky (AD) představuje základní model pro vysvětlení fungování ekonomiky. Zatímco některé modely (např. jednoduchý keynesiánský model) operují s předpokladem fixní (stálé) cenové hladiny, tento model analyzuje změny cenové hladiny a stejně jako jiné modely i změnu reálného produktu. Jelikož je cílem tohoto modelu popsat ekonomiku jako celek, je nutné agregovat ceny na všech trzích do jedné cenové hladiny (agregátní cenová hladina), jež se měří pomocí cenových indexů a platí, že s rostoucí cenovou hladinou musejí ekonomické subjekty vydávat na stejné množství statků a služeb větší množství finančních prostředků.

K ZAPAMATOVÁNÍ

V modelu musíme také zachytit celkové množství produktů a služeb, jež bude tvořit reálný produkt, který je možné vyjádřit např. pomocí hrubého domácího produktu, který jsme definovali dříve. Jinými slovy řečeno, v modelu AS-AD budeme sledovat vztah cenové hladiny (P) a reálného produktu (Y). Na vertikální ose budeme zaznamenávat cenovou hladinu (P), kdežto na horizontální ose budeme zachycovat reálný výstup ekonomiky (Y). Tento model budeme následně využívat i pro vyhodnocení účinků měnové a fiskální politiky na makroekonomickou rovnováhu. Jak již bylo uvedeno dříve, klíčovými elementy jsou agregátní nabídka a agregátní poptávka, proto se jim budeme věnovat v následujícím výkladu.

5.1 Agregátní poptávka

Agregátní poptávka (AD) ukazuje různá množství reálného produktu, která chtějí ekonomické subjekty (domácnosti, firmy, stát a zahraničí) koupit při různých úrovních cenové hladiny.

DEFINICE

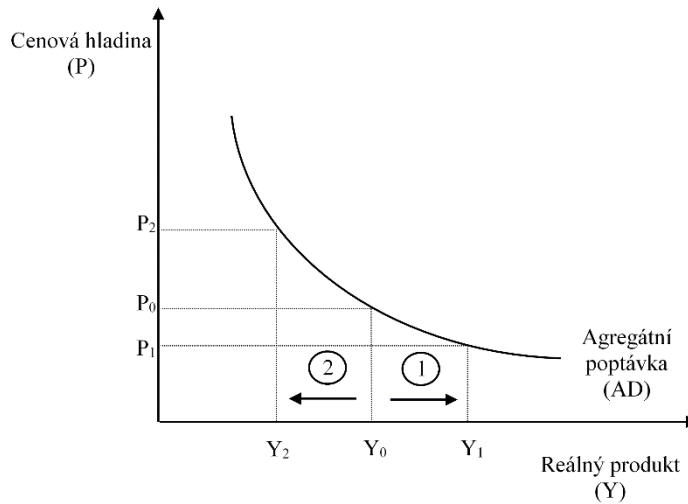

Agregátní poptávku definujeme jako celkové zamýšlené výdaje všech subjektů v ekonomice při určité cenové hladině.

Makroekonomický model AS-AD

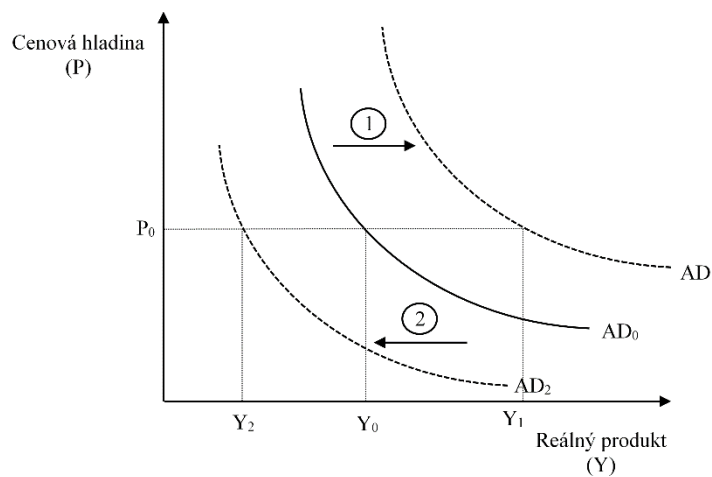
Tvar agregátní poptávkové křivky bude obdobný jako v případě tržní poptávkové křivky, tj. konvexní se záporným sklonem. To znamená, že s rostoucí cenovou hladinou bude klesat poptávané množství produktu. Naopak s klesající cenovou hladinou bude poptávané množství produktu růst. Zdůvodnění, proč je křivka AD klesající, je však ve srovnání s tržní poptávkovou křivkou odlišné. Zatímco v případě tržní poptávkové křivky je klesající tvar způsoben do značné míry tzv. substitučním efektem (příkladem by mohla být situace na trhu Pepsi Coly a Coca Coly – dejme tomu, že cena obou výrobků je stejná a najednou dojde ke zvýšení ceny Pepsi Coly, což vyvolá snížení poptávaného množství po tomto výrobku, protože spotřebitelé začali více poptávat konkurenční výrobek Coca Cola, jenž je teď relativně levnější). Jinými slovy řečeno to znamená, že cenové vlivy způsobují pohyb po křivce tržní křivky poptávky, zatímco posun celé křivky způsobuje změna ceny substitutu. Na agregátní úrovni však takový substituční, případně důchodový efekt, nezachytíme a zdůvodnění toho, proč je křivka AD klesající, je tedy odlišné. V prvé řadě je nezbytné si uvědomit, že agregátní poptávka se skládá z výdajů ekonomických subjektů, a to z výdajů domácností na spotřebu (C), investičních výdajů soukromého sektoru, zejména firem (I), výdajů vládního sektoru na nákup statků a služeb (G) a čistého exportu (NX), jenž vyjadřuje vztah se zahraničím (export minus import). Analogicky s tržní poptávkovou křivkou, kde změna ceny daného výrobku měla vliv na celkové poptávané množství a způsobovala posun po křivce, tak i v případě křivky agregátní poptávky budou změny cenové hladiny vyvolávat změnu poptávaného reálného produktu, čili pohyb po křivce AD (nikoliv však posun celé křivky, viz obrázek č. 10). Změna cenové hladiny může mít vliv na výše uvedené výdaje (C, I, G a NX) v tom smyslu, že i když se samy o sobě nemění a jsou považovány za konstantní, tak může dojít k těmto efektům:

- **efekt bohatství** – zvýšení cenové hladiny snižuje reálnou hodnotu peněžních zůstatků (kupní sílu finančních aktiv), což ve své podstatě znamená, že ekonomické subjekty se stávají chudšími a omezí své výdaje (viz pohyb 2 v obrázku č. 10). Naopak snížení cenové hladiny by způsobilo opačnou změnu poptávaného množství produktu, tj. zvýšení, což zachycuje pohyb 1.
- **efekt úrokové míry** – zvýšení cenové hladiny vede ke zvýšení úrokové míry a snížení spotřebních a investičních výdajů – ekonomické subjekty je odkládají na později (viz pohyb 2 v obrázku č. 10). Stejně jako v předchozím případě by pak snížení cenové hladiny vedlo k pohybu 1 v obrázku č. 10, tedy zvýšení poptávaného množství produktu.
- **efekt mezinárodního obchodu** – růst cenové hladiny rovněž způsobuje preferenci statků dovážených ze zahraničí a snížení poptávaného množství reálného domácího produktu (viz pohyb 2 v obrázku č. 10). Pokles cenové hladiny by vedl k opačnému posunu po křivce AD, tak jak zachycuje posun 1.

Obrázek 10: Agregátní poptávky a posuny po křivce

Jestliže tyto efekty vyvolané změnou cenové hladiny způsobují posun po křivce agregátní poptávky, je otázkou, jaké faktory budou příčinou posunu celé křivky AD buď doprava, nebo doleva (při stejné cenové hladině budou ekonomické subjekty poptávat větší nebo menší množství reálného produktu). Tyto pohyby zachycuje obrázek č. 11 – zvýšení AD představuje posun s číslem 1, naopak snížení AD představuje posun 2.

Obrázek 11: Agregátní poptávka a posuny celé křivky

K těmto posunům dojde tehdy, pokud se změní jeden nebo více faktorů:

- **Spotřební výdaje domácností (C)** – v tomto případě se jedná o změnu spotřebních výdajů domácnosti při nezměněné cenové hladině, jež má vliv na poptávané množství reálného produktu, což v konečném důsledku způsobí posun křivky AD směrem

doprava nebo doleva, tak jak zachycuje obrázek č. 11. Zásadní otázkou je, jaké faktory mohou způsobit situaci, že spotřebitelé při stejné cenové hladině budou poptávat větší nebo menší množství reálného produktu. Mezi tyto faktory lze řadit:

1. *Bohatství spotřebitelů* – spotřebitelé disponují určitým bohatstvím v podobě jednak fyzických aktiv (např. nemovitosti, auta), jednak v podobě finančních aktiv (např. akcie, obligace nebo podílové fondy). Pokud bude tedy růst hodnota těchto aktiv, bude růst i relativní bohatství spotřebitelů, kteří začnou poptávat větší množství reálného produktu (viz posun 1 v obrázku č. 11). V opačném případě by došlo k posunu 2.
 2. *Očekávání spotřebitelů* – na velikost spotřebních výdajů domácností má velký vliv i tzv. důvěra spotřebitelů v ekonomiku a obecně v hospodářskou politiku vlády, což se projevuje na jejich náladách a očekáváních. Pokud spotřebitelé očekávají zhoršení výkonu ekonomiky (např. na základě informací z médií), které by mohlo způsobit i ztrátu jejich pracovního místa, začnou se přizpůsobovat zvýšenému riziku či nejistotě – např. omezí své spotřební výdaje, což bude mít za následek posun křivky AD směrem doleva (viz posun 2 v obrázku č. 11). Naopak v případě optimistických očekávání budou spotřebitelé věřit v tzv. dobré časy, relativní stálost zaměstnání a budou více utrácet za statky a služby (viz posun 1 v obrázku č. 11).
 3. *Zadlužení spotřebitelů* – na jedné straně může fakt, že si spotřebitelé na své „útraty“ vypůjčí u nejrůznějších finančních institucí, sehrát v krátkém časovém období pozitivní roli, tj. dojde ke zvýšení jejich spotřebních výdajů (viz posun 1 v obrázku č. 11). Na druhé straně je však třeba dodat, že se jedná o tzv. spotřebu na dluh, která může v budoucnu způsobit vážné problémy. Pokud je míra zadlužení domácností vysoká, znamená to, že velkou část svých příjmů musí „obětovat“ na splátky dluhů z minulosti a tím pádem se může výrazně snížit jejich spotřeba, což by mělo za následek posun křivky AD směrem doleva (viz posun 2 v obrázku č. 11). Snižování zadluženosti domácností by pak logicky vedlo k posunu 1 ve stejném obrázku.
 4. *Daňové zatížení spotřebitelů a transferové platby* – výdaje spotřebitelů se odvíjejí zejména od toho, jaké je jejich relativní bohatství – to se může zvýšit nebo i snížit v případě změny daní či poskytnutím transferových plateb (např. sociální dávky, důchody apod.). Jestliže tedy dojde např. ke zvýšení transferových plateb, potom se příjmy spotřebitelů zvýší, což se projeví zvýšenými spotřebními výdaji domácností a posunem křivky AD směrem doprava (viz posun 1 v obrázku č. 11). Stejný posun by způsobilo např. snížení daňového zatížení spotřebitelů (snížení autonomních daní či sazby důchodové daně). Naopak posun křivky AD směrem doleva by zapříčinilo snížení transferových plateb či zvýšení daní, jež spotřebitelé platí (viz posun 2 v obrázku č. 11).
- *Investiční výdaje sektoru firem (I)* – v tomto případě se jedná o změnu investičních výdajů (nákup kapitálových statků) při neměnné cenové hladině, jež mají vliv na poptávané množství reálného produktu, což v konečném důsledku způsobí posun

křivky AD směrem doprava nebo doleva. Mezi tyto faktory, které mohou způsobit změnu investičních výdajů, lze řadit:

1. *Úrokové míry* – pokud dojde ke změně nabídky peněz, na trhu peněz se změní úroková míra (např. při zvýšení nabídky peněz dojde ke snížení úrokové míry, což má za následek zvýšení investičních výdajů - viz posun 1 v obrázku č. 11). Snížení nabídky peněz vyvolá v konečném důsledku opačný pohyb, tj. posun 2 v obrázku č. 11.
 2. *Očekávání zisků z investičních projektů* – pokud budou mít firmy optimistická očekávání ohledně možných zisků, budou více poptávat kapitálové statky, což způsobí posun křivky AD směrem doprava (viz posun 1 v obrázku č. 11). Naopak v případě pesimistických očekávání firmy svou poptávku po kapitálových statcích utlumí, což bude mít za následek posun křivky AD směrem doleva (viz posun 2 v obrázku č. 11).
 3. *Míra zdanění firem* – stejně jako spotřebitelé i firmy jsou daňově zatížené a pokud dojde např. ke zvýšení daně z příjmu právnických osob, potom se snižuje zisk po zdanění a snižují se tak stimuly k dalším investicím (nehledě na to, že část ekonomických aktivit se mohou přesunout do tzv. šedé zóny) a křivka AD se posune směrem doleva (viz posun 2 v obrázku č. 11). Snížení daňového zatížení firem by zase přineslo opačný posun křivky AD, tj. doprava (viz posun 1 v obrázku č. 11).
 4. *Objem přebytečných výrobních kapacit* – pokud firmy nevyužívají stávajícího kapitálového vybavení, čili mají ho nadbytek, potom se bude snižovat poptávka po nových kapitálových statcích, což vyvolá posun křivky AD směrem doleva (viz posun 2 v obrázku č. 11).
- *Výdaje vládního sektoru na nákup statků a služeb* – také vládní sektor tvoří důležitou složku agregátní poptávky, proto zvýšení vládních výdajů na nákup statků a služeb bude posouvat křivku AD doprava (viz posun 1 v obrázku č. 11), kdežto snížení vládních výdajů, ke kterému vlády inklinují zpravidla v průběhu ekonomické krize (např. se omezí investiční činnost státu v podobě výstavby dálnic nebo se ne-realizuje státní zakázka ve vybraném ministerském resortu, např. armáda si z důvodu omezených finančních prostředků nakonec neobjedná nové terénní vozy), povede k posunu křivky AD doleva (viz posun 2 v obrázku č. 11), čili dojde ke snížení agregátní poptávky.
 - *Výdaje na čistý export* – dopad na polohu křivky AD má i zahraničí, tj. rozdíl mezi exportem a importem. Pokud zahraniční subjekty sníží poptávku po zboží z Česka a to nezávisle na vývoji cenové hladiny, bude to znamenat posun křivky AD směrem doleva (viz posun 2 v obrázku č. 11). Mezi tyto tzv. necenové vlivy patří v tomto případě zejména změna reálného HDP v zemi, kam směřuje export z domácí země (v případě České republiky bude tedy klíčové, jak se vyvíjejí ekonomiky Evropské unie, zejména Německo, které je největším obchodním partnerem. Změny poptávky po dováženém zboží z Česka může být vyvolána i volatilitou měnového kurzu (např.

pokud dojde k oslabení kurzu domácí měny (česká koruna), potom může vzrůst zájem zahraničních odběratelů, protože se může toto zboží jevit relativně levnější ve srovnání se zbožím z jiných zemí, kde např. k tomuto oslabení nedošlo. V případě, když bude výsledná změna čistého exportu kladná, potom dojde k posunu křivky AD doprava (viz posun 1 v obrázku č. 11), v opačném případě zase doleva (viz posun 2 v obrázku č. 11).

5.2 Agregátní nabídka

DEFINICE

Agregátní nabídka (AS) vyjadřuje závislost nabízeného reálného produktu na cenové hladině. Agregátní nabídka v podstatě ukazuje, jak velký produkt budou chtít výrobci vyrábět při různých úrovních cenové hladiny.

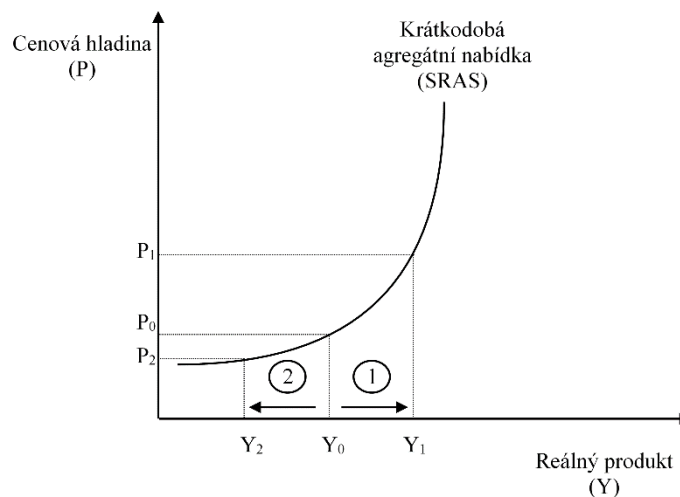
Tvar křivky agregátní nabídky (AS) vychází z tradiční tržní nabídkové křivky, která vyjadřuje přímo úměrný vztah mezi závislou a nezávislou veličinou. V případě tržní nabídkové křivky se jedná o přímo úměrný vztah mezi nabízeným množstvím určitého statku a jeho cenou, v případě agregátní nabídky se jedná o množství reálného produktu a cenové hladiny. Křivka AS však nemá jen jeden tvar, a to z toho důvodu, že je zapotřebí rozlišovat krátké a dlouhé období. Jak již víme z přechozího předmětu, v krátkém období se na základě interakce nabídky a poptávky mění ceny statků a služeb, zatímco ceny práce (mzdové sazby) a ceny ostatních výrobních faktorů jsou neměnné. Naopak dlouhé období je vnímáno jako dostatečně dlouhé na to, aby se všechny ceny, tedy i včetně cen výrobních faktorů, přizpůsobily všem krátkodobým distorzím a nabízené množství se rovnalo poptávanému na všech trzích. Tato okolnost pak vede k tomu, že rozlišujeme dva tvary křivky agregátní nabídky (AS):

- **krátkodobá křivka AS** (v grafech ji znázorňujeme jako SRAS) připomíná standardní rostoucí tržní nabídkovou křivku a jedná se o přímo úměrný vztah mezi reálným produktem a cenovou hladinou. Je to tedy celkové množství produkce, které firmy nabízejí při daných cenách a mzdách. Tento tvar je nejčastěji vysvětlován strnulostí mzdových sazeb v reálné ekonomice, mylným vnímáním pohybů cenové hladiny, což může vést k chybné interpretaci růstu mzdové sazby, který může být vnímán jako růst reálných mezd, ovšem jedná se pouze o růst nominálních mezd. Dalším vysvětlením může být existence neúplných informací o vývoji cen, kdy si např. domácnosti uvědomí změny cenové hladiny se zpožděním z důvodu postupného šíření informací.
- **dlouhodobá křivka AS** (v grafech ji znázorňujeme jako LRAS) má vertikální tvar, kdy se neprojevuje funkční vztah mezi nabízeným množstvím produktu a cenovou hladinou – toto platí za situace, kdy ceny a mzdy jsou dokonale pružné a domácnosti

mají úplné informace o cenách a mzdách. Ekonomika tak operuje na úrovni potenciálního produktu (výkon při plném využití výrobních faktorů) a plné zaměstnanosti neboli přirozené míře nezaměstnanosti (plnou zaměstnanost ale nejde interpretovat tak, že práci má všechna pracovní síla, spíše se jedná o stav ekonomiky a potažmo trhu práce, při kterém existuje „zdravá nezaměstnanost“, jež nevyvolává inflační tlaky a udržuje konkurenci mezi pracovní silou).

Jak je patrné z obrázku 12, tvar křivky SRAS je nejprve rostoucí, poté se její tvar blíží horizontální podobě. Zásadní otázka pak je, čím je tento průběh způsoben. V krátkém období jsou mzdové sazby neměnné a při zvýšení ceny výrobků budou výrobci motivováni ke zvyšování objemu své produkce – najímají další pracovníky a současně se zvyšuje počet odpracovaných hodin u těch pracovníků, kteří již pro firmy v danou chvíli pracují. Proto změny cenové hladiny povedou v tomto případě ke změnám agregátní nabízeného množství (reálného produktu). Toto navyšování však nemůže pokračovat se stejným tempem do nekonečna a s čím větší intenzitou se začnou využívat dostupné výrobní faktory, tím se výrobci dostávají ke svým limitům, které jim nedovolí vyprodukovat více statků a služeb ani při rostoucích cenách.

Obdobně jako tomu bylo v případě křivky agregátní poptávky, tak i v případě křivky krátkodobé agregátní nabídky budou změny cenové hladiny způsobovat pohyb pouze po křivce SRAS (viz obrázek 12 a jednotlivé posuny – posun 1 představuje zvýšení nabízeného množství produktu oproti posunu 2, jež znamená snížení nabízeného množství produktu v důsledku změny cenové hladiny).

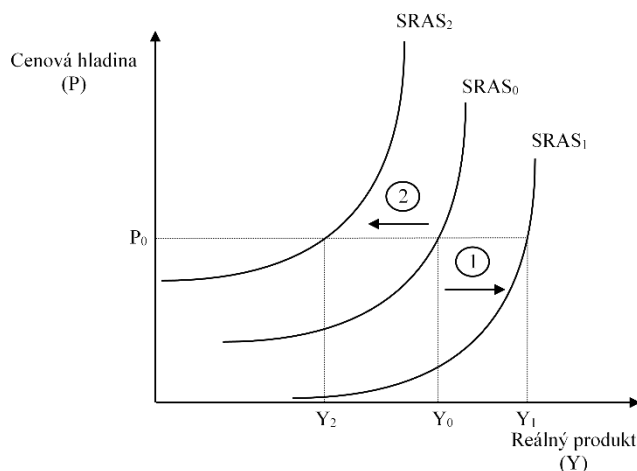

Obrázek 12: Krátkodobá agregátní poptávka a posuny po křivce

Mezi faktory, které mají vliv na polohu křivky (znázorněno na obrázku č. 13) neboli způsobují posun celé křivky, řadíme:

- **ceny výrobních faktorů** – pokud se zvýší ceny vstupů (v dnešní ekonomice hraje klíčovou roli cena ropy, jež patří mezi nejdůležitější suroviny), potom logicky dojde

ke snížení agregátní nabídky, tj. k posunu křivky SRAS směrem doleva (posun 2 v obrázku č. 13). Naopak snížení ceny vstupů vyvolá posun křivky SRAS směrem doprava (posun 1 v obrázku č. 13). Tento faktor má vliv jen na polohu krátkodobé křivky agregátní nabídky (SRAS).

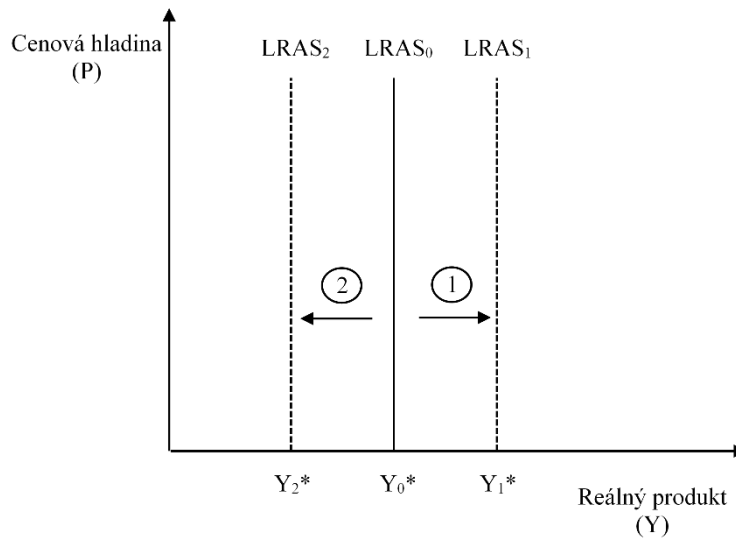
Obrázek 13: Krátkodobá agregátní poptávka a posuny křivky

Tyto faktory mající vliv jak na krátkodobou, tak i na dlouhodobou křivku agregátní nabídky patří:

- **množství výrobních faktorů** – pokud se zvýší pracovní síla v ekonomice (buď vlivem populačního růstu na základě vyšší porodnosti, nebo vlivem přílivu zahraniční pracovní síly), potom bude ekonomika schopna vyprodukovat větší množství produktu při stejné cenové hladině. S tím je úzce spojena i kapitálová zásoba v dané zemi – její zvýšení bude mít podobný efekt jako předchozí případ, tj. posun křivky SRAS nebo LR směrem doprava (viz posun 1 v obrázku č. 13 a č. 14). Snížení množství výrobních faktorů bude znamenat opačný posun křivek SRAS a LR.
- **produktivita výrobních faktorů** – ta je ekonomy vnímána jako základní faktor dalšího rozvoje ekonomiky – pokud je daná ekonomika schopna efektivněji využívat své výrobní faktory (zejména práci a kapitál), potom má předpoklady k ekonomickému růstu. V praxi se zejména jedná o lidský kapitál (např. pokud se zvýší vzdělanostní úroveň pracovní síly, potom se mohou produkovat statky s vyšší přidanou hodnotou, což způsobí posun křivky SRAS nebo LRAS doprava). Rovněž zlepšení technologie výroby (např. zavedením nových výrobních linek) bude znamenat posun obou křivek směrem doprava. Naopak při snížení produktivity výrobních faktorů se posunou obě křivky směrem doleva (viz posun 2 v obrázku č. 13 a č. 14).
- **používané zdroje a energie** – pokud se v dané zemi objeví nové surovinové zdroje, může to znamenat zvýšení jak krátkodobé, tak i dlouhodobé agregátní nabídky (svého času se jednalo např. o arabské země, kde byly objeveny obrovské zásoby ropy, jež přispěly k ekonomickému růstu těchto zemí). V současnosti bychom mohli uvést např. USA a jejich těžbu tzv. břidlicového zemního plynu, která byla svého času finančně náročná a nevyplatila se tak, ovšem s nástupem nových technologií se

v současné době již tento způsob těžby vyplácí a může tak mít vliv na posun obou křivek směrem doprava).

- **podnikatelské prostředí a právní systém v dané zemi** – na polohu křivek může mít vliv i zdánlivě nesouvisející okolnosti. Pokud např. daný stát výrazně zjednoduší podmínky pro podnikání, např. nastaví transparentní systém zakládání podnikání a v zemi bude efektivní vymahatelnost práva, potom se jedná o tzv. podnikatelsky přátelské prostředí, což může vést k posunu obou křivek směrem doprava.

Obrázek 14: Dlouhodobá agregátní poptávka a její změny

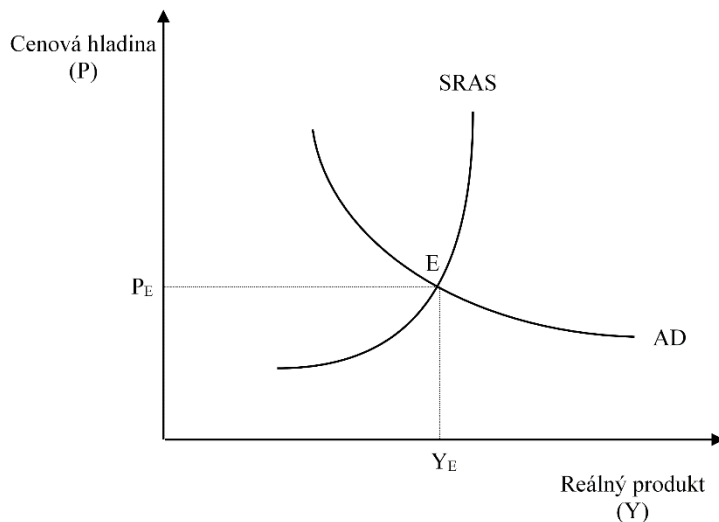
5.3 Makroekonomická rovnováha a její změny

Obdobně jako tomu bylo v případě dílčích křivek AS a AD, tak i v případě makroekonomické rovnováhy budeme vycházet z poznatků, které jsme získali při studiu mikroekonomie. Z ní známe, že rovnováha na dílčím trhu (např. pomerančů) je dosažena tehdy, pokud se rovná nabízené množství tomu poptávanému. Potom toto množství považujeme za rovnovážné, a to se nabízí a poptává za tzv. rovnovážnou cenu.

K ZAPAMATOVÁNÍ

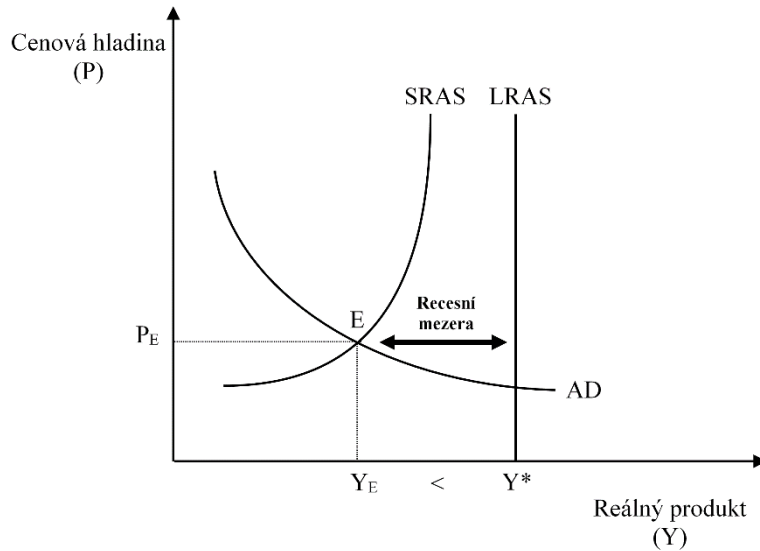
V případě agregátních veličin to bude znamenat, že rovnováha bude dosažena tehdy, pokud se bude rovnat nabízené agregátní množství produktu tomu poptávanému čili v průsečíku křivek AS a AD, kdy je dosažena rovnovážná cenová hladina P a rovnovážná úroveň reálného produktu Y (viz obrázek č. 15). V makroekonomických souvislostech to znamená, že to je stav, který nesignalizuje potřebu změny (při této úrovni produktu neexistují tlaky na jeho změnu, neexistuje přebytečná ani nedostatečná poptávka nebo nabídka). Rovněž je nutné vzít v potaz, že na rozdíl od dílčích trhů je agregátní trh výrazně složitější a je ovlivňován celou řadou faktorů, v některých případech dokonce mimo samotnou ekonomiku.

Obrázek 15: Krátkodobá makroekonomická rovnováha

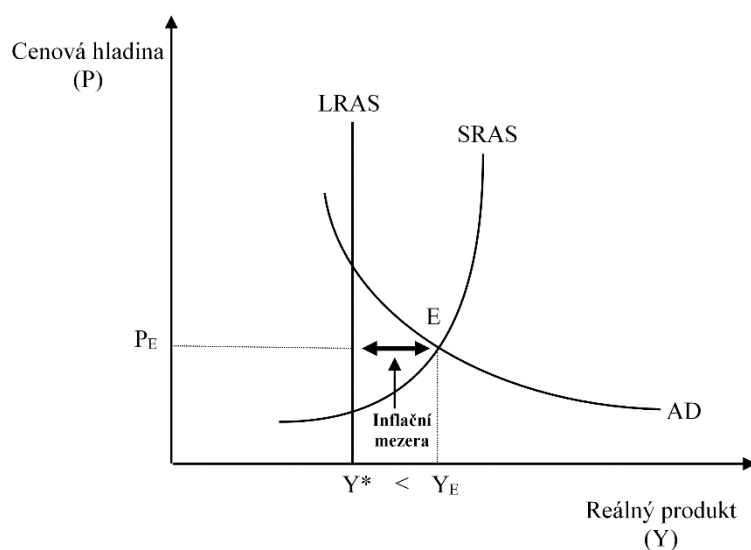
Jak už ale bylo zmíněno v předchozí části, rozlišujeme dvě křivky agregátní nabídky – krátkodobou SRAS a dlouhodobou LRAS. Proto pro nás bude důležité sledovat relaci krátkodobé makroekonomické rovnováhy dané průsečíkem křivek SRAS a AD vůči poloze dlouhodobé křivky agregátní nabídky LRAS, která představuje dlouhodobě udržitelný výkonnostní potenciál dané ekonomiky. Mohou nastat dvě základní situace:

- **krátkodobá makroekonomická rovnováha se nachází nalevo od křivky LRAS**, což znamená, že skutečný produkt je nižší, než kolik by mohla ekonomika produkovat v případě plného využití výrobních faktorů. V makroekonomii se tento stav nazývá jako **recesní mezera** (na příkladu sportovce bychom to mohli přirovnat k situaci, kdy běžec na 10 km má potenciál tuto trať zaběhnout za 1 hodinu, ale tento svůj potenciál nevyužívá a trať uběhne za 1 hodinu a 15 minut – příčinou může být např. špatná životospráva, nedostatečná vůle k tréninku či špatně stanovený tréninkový plán. Pokud by však tyto příčiny odstranil, potom by se mohl posunout na tento svůj potenciál a zaběhnout trať za 1 hodinu). V makroekonomických souvislostech to znamená, že výrobní faktory nejsou plně využity, existuje vyšší nezaměstnanost a ekonomika tak dosahuje nižší výkonnosti, než kolik činí její potenciál. Tato situace je zachycena pomocí modelu ASAD v obrázku č. 16.

Obrázek 16: Recesní mezera

- krátkodobá makroekonomická rovnováha se nachází napravo od křivky LRAS**, což znamená, že skutečný produkt je vyšší, než kolik je ekonomika schopna vyprodukovat v dlouhém období. V makroekonomii se tento stav nazývá jako **inflační mezera** (na příkladu již zmíněného běžce s potenciálem zaběhnout 10 km za 1 hodinu, což by odpovídalo průměrné rychlosti 10 km/hod., to znamená, že když běžec poběží v určitém úseku rychleji, krátkodobě bude jeho výkonnost sice vyšší, než kolik činí jeho potenciál, ale riskuje, že nakonec do cíle nedoběhne – jeho tělo se totiž může díky přecenění sil začít zahřívat, dehydratovat až našemu běžci zkrátka dojdou síly a buď bude muset závod přerušit, doplnit tekutiny a podpůrné látky, aby byl schopen pokračovat v závodě, anebo jej může dokonce i vzdát). V makroekonomických souvislostech je to situace, kdy ekonomika zažívá tzv. vrchol – firmy vyrábějí na samé hranici svých možností, na trhu práce jsou de facto nezaměstnaní jen ti, kteří o práci nestojí. Firmy proto jen velmi těžko hledají nové zaměstnance, aby si je navíc udržely, zvyšují mzdy (jedná se o jeden z inflačních faktorů) a velmi často je tento vývoj doprovázen i tzv. bublinou na realitním trhu, kdy skokově rostou ceny nemovitostí a všechny tyto faktory pak způsobují, že se ekonomika začne přehřívat, což je dlouhodobě neudržitelné. Tuto situaci zachycuje obrázek č. 17.

Obrázek 17: Inflační mezera

Obě dvě situace mají něco společného – vyvolávají potřebu změny, a to přiblížit skutečný produkt tomu potenciálnímu. Zatímco v prvním případě bude vhodné hledat způsoby, jak ekonomiku stimulovat, aby se přiblížila svému potenciálnímu produktu čili dlouhodobě udržitelné výkonnosti, tak v druhém případě je zapotřebí hledat nástroje, jak ekonomiku „zchladit“. Jaké jsou možnosti, si řekneme v dalších kapitolách, ve kterých se budeme věnovat nástrojům monetární a fiskální politiky, jež patří mezi základní typy hospodářské stabilizační politiky, se kterými se můžeme v praktickém životě setkat.

5.3.1 PŘÍSTUPY K DOSAHOVÁNÍ MAKROEKONOMICKÉ ROVNOVÁHY

V rámci vývoje teoretické ekonomie se v průběhu času objevily dva hlavní proudy (viz první kapitola tohoto učebního textu), jež si kladou za cíl vysvětlit dosahování makroekonomické rovnováhy:

- **klasický přístup** vychází z předpokladu autoregulační schopnosti ekonomiky při obnovování rovnováhy.
- **keynesiánský přístup** zase vychází z předpokladu inherentně nestabilní ekonomiky, která nedisponuje autoregulačními mechanismy při obnovování rovnováhy.

Klasický přístup vychází z předpokladu pružnosti cen, jež přispívá k samoregulaci dílčích trhů pomocí cenového mechanismu. Mimo to klasikové odvozují vývoj úspor a investic čistě dle úrokové míry: růst úrokové míry motivuje domácnosti k tvorbě úspor (S), jež se následně skrze bankovní sektor mění na investice (I). Úrokovou míru tedy berou jako vyčistišťující faktor na trhu kapitálu. Pakliže vezmeme v potaz výše uvedené, znamená to, že cenový mechanismus zareaguje na výkyvy AD tak, že navrátí skutečný výkon ekonomiky na úroveň potenciálu (jinými slovy řečeno ekonomika je schopna sama o sobě obnovit makroekonomickou rovnováhu a zásahy do ní nejsou nutné).

Keynesiánský přístup vychází z předpokladu nepružných cen, zejména směrem dolů, což vede k tomu, že samoregulace trhů pomocí cenového mechanismu je tak nižší. Na určitých trzích se navíc strnulost cen přičítá monopolnímu či oligopolnímu tržnímu prostředí, které jsou příklady nedokonalé konkurence. Rozdílný je rovněž pohled keynesiánců na trh kapitálu, resp. funkci úrokové míry – vývoj úspor a investic se neodvíjí výlučně dle vývoje úrokové míry (to je dáno nižší citlivostí investic na úrokovou míru a tím, že úspory jsou funkcí důchodu a úroková míra tak není schopna zabezpečovat automaticky obnovu rovnováhy finančního trhu a neprobíhá automatická přeměna úspor v investice). Agregátní poptávka zaostává za agregátní nabídkou, což způsobuje omezený výkon ekonomiky, který je pod úrovní potenciálního produktu => v ekonomice nejsou plně využívány výrobní kapacity a vzniká vyšší nezaměstnanost. Jako hlavní nástroj k obnovení rovnováhy vidí stimulaci agregátní poptávky (např. zvýšením vládních výdajů).

SHRNUTÍ KAPITOLY

Model AS-AD vysvětluje dosahování makroekonomické rovnováhy v krátkém i dlouhém období. Oproti jiným modelům operuje s proměnlivou úrovní cenové hladiny.

Křivka agregátní poptávky (AD) představuje celkové výdaje ekonomických subjektů (spotřební výdaje domácností, investiční výdaje firem, vládní výdaje na nákup statků a služeb, čistý export) při určité úrovni cenové hladiny.

Posuny po křivce AD jsou způsobeny vlivem změny cenové hladiny, zatímco pohyby celé křivky jsou dány poptávkovými šoky, jež mohou AD zvyšovat nebo snižovat.

Křivka agregátní nabídky (AS) představuje agregátní množství produktu nabízené při určité cenové hladině. Rozlišujeme krátkodobou křivku agregátní poptávky (SRAS) a dlouhodobou verzi (LRAS). Křivka SRAS je rostoucí (vyjadřuje přímo úměrný vztah mezi nabízeným produktem a cenovou hladinou), kdežto křivka LRAS je vertikálou, a představuje tak situaci, kdy ekonomika operuje na úrovni svých produkčních možností, tj. na úrovni potenciálního produktu při plném využití výrobních faktorů.

Posuny křivky agregátní nabídky způsobují nabídkové šoky, například změny cen vstupů nebo produktivity výrobních faktorů.

Recesní mezera (mezera produktu) je rozdíl mezi skutečným produktem a potenciálním produktem, který vyjadřuje, že skutečný produkt je menší než potenciální a výrobní faktory tudíž nejsou plně využity, což s sebou nese i vyšší zaměstnanost. Naopak inflační mezera představuje situaci, kdy je skutečný produkt větší než potenciální a výrobní faktory jsou využívány s příliš velkou intenzitou a ekonomice hrozí přehřátí, neboť ekonomika operuje za hranicí svých dlouhodobých možností.

Poptávkové a nabídkové šoky způsobují změnu makroekonomické rovnováhy, která mění jak rovnovážnou úroveň reálného produktu a zaměstnanosti, tak i rovnovážnou cenovou hladinu.

Z dlouhodobého hlediska je makroekonomická rovnováha vždy na úrovni potenciálního produktu, a proto nabídkové a poptávkové šoky ovlivňují pouze rovnovážnou cenovou hladinu a nemění velikost rovnovážného produktu, který je shodný s potenciálním a také nemění úroveň zaměstnanosti, která je na své přirozené míře.

V průběhu času se konstituovaly dva základní přístupy k makroekonomické rovnováze – klasický přístup, který vychází z předpokladu autoregulační schopnosti ekonomiky při obnovování rovnováhy, a keynesiánský přístup, jenž vychází z předpokladu inherentně nestabilní ekonomiky, která nedisponuje autoregulačními mechanismy při obnovování rovnováhy. Klasický přístup preferuje nezasahování do ekonomiky v případě projevů nerovnováhy, naopak keynesiánský přístup za této situace upřednostňuje zásahy státu a jako hlavní nástroj k obnovení rovnováhy vidí stimulaci agregátní poptávky (např. zvýšením vládních výdajů).

OTÁZKY

1. Posun křivky AD směrem doprava může způsobit:

- a) snížení cenové hladiny.
- b) zvýšení cenové hladiny.
- c) pokles investičních výdajů.
- d) růst investičních výdajů.

2. Pokles křivky SRAS může být způsoben:

- a) poklesem mzdových nákladů.
- b) poklesem investičních výdajů.
- c) růstem mzdových nákladů.
- d) růstem investičních výdajů.

3. Potenciální produkt čili situace, kdy ekonomika operuje na úrovni plné zaměstnanosti, je představována:

- a) horizontální křivkou LRAS.
- b) vertikální křivkou LRAS.
- c) horizontální křivkou SRAS.
- d) vertikální křivkou SRAS.

4. Pokud je skutečný produkt vyšší než potenciální, potom hovoříme, že ekonomika se nachází v:

- a) inflační mezeře.
- b) recesní mezeře.
- c) stagnační mezeře.
- d) tato situace nemůže nastat.

5. Klasický přístup k makroekonomické rovnováze vychází z předpokladu:

- a) nepružných cen.
 - b) nepružných mezd.
 - c) pružných mezd.
 - d) neexistence vnitřních mechanismů automatického obnovování rovnováhy.
-

ODPOVĚDI

1d, 2c, 3b, 4a, 5c

SAMOSTATNÝ ÚKOL

Pomocí modelu AS-AD graficky znázorněte situaci:

- a) výkon ekonomiky je na úrovni, odpovídající přirozené míře nezaměstnanosti. Jaký vliv má na výši produktu a cenovou hladinu zvýšení mzdových nákladů?
 - b) vliv poklesu vládních výdajů na makroekonomickou rovnováhu, pokud se ekonomika nachází v recesní mezeře.
 - c) pokles investičních výdajů, pokud se ekonomika nachází na úrovni plné zaměstnanosti?
 - d) za předpokladu, že se ekonomika nachází v inflační mezeře, znázorněte vliv poklesu vládních výdajů na makroekonomickou rovnováhu.
-

6 ÚLOHA VLÁDNÍHO SEKTORU A CENTRÁLNÍ BANKY V EKONOMICE

NÁHLED KAPITOLY

Tato kapitola se zaměřuje na vysvětlení úlohy vládního sektoru a centrální banky v ekonomice. Tak jak už víte z mikroekonomie, stát především určuje pomocí zákonů a dalších legislativních norem pravidla, podle kterých se jednotlivé ekonomické subjekty chovají. Stát ale také zajišťuje produkci tzv. veřejných statků. K tomu stát potřebuje finanční prostředky, které získává zejména z daní. Proto si nejprve vysvětlíme soustavu veřejných rozpočtů, rozpočtové příjmy státu, rozpočtové výdaje státu, saldo státního rozpočtu, strukturální a cyklický deficit státního rozpočtu či zadlužování země, které může mít relativně závažné negativní dopady na jednotlivé ekonomické subjekty. Stát se snaží také dosahovat určitých hospodářských cílů, jako jsou např. dlouhodobý a vyvážený hospodářský růst, nízkou míru nezaměstnanosti nebo stabilní cenovou hladinu. Za účelem dosahování těchto cílů stát realizuje hospodářskou politiku, která se skládá z dílčích hospodářských politik. Mezi dvě nejdůležitější patří fiskální a monetární politika. Nejprve si vymezíme fiskální politiku, tj. její cíle, nástroje, typy, účinky a vytěšňovací efekt. Poté se budeme zabývat monetární (měnovou) politikou, tj. jejími cíli, nástroji a také si objasníme základní typy monetární politiky.

CÍLE KAPITOLY

Budete umět:

- Základní pojmy jako rozpočtová politika, fiskální politika, státní rozpočet, rozpočtové saldo, deficitní státní rozpočet, cíle a nástroje fiskální politiky, expanzivní a restriktivní fiskální politika, monetární politika, zprostředkující cíle, konečné cíle, nástroje monetární politiky, expanzivní a restriktivní monetární politika, krátkodobé účinky expanzivní a restriktivní monetární politiky

Získáte:

- znalosti o centralizovaném peněžním fondu, fiskální politice, jejich typech a účincích,
- znalosti o možnostech uplatňování jednotlivých typů politiky a jejich krátkodobých i dlouhodobých účincích.

Budete schopni:

- Charakterizovat státní rozpočet, jeho příjmy, výdaje a saldo,

- Graficky interpretovat použití nástrojů fiskální politiky a stanovit, zda se jedná o expanzivní nebo restriktivní politiku,
- Vysvětlit pojetí monetární politiky a užití jejích nástrojů,
- Interpretovat a ilustrovat situaci, kdy centrální banka reaguje na růst poptávky po penězích,
- Vysvětlit dopady působení expanzivní nebo restriktivní politiky v modelu AS-AD.

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Fiskální politika, státní rozpočet, příjmy a výdaje státního rozpočtu, rozpočtové saldo, deficitní rozpočet, přebytkový rozpočet, vyrovnaný rozpočet, veřejný dluh, vnitřní a vnější dluh, hrubý a čistý dluh, cíle a nástroje fiskální politiky, expanzivní a restriktivní fiskální politika, krátkodobé a dlouhodobé účinky fiskální politiky, monetární politika, zprostředkující cíle, konečné cíle, nástroje monetární politiky, expanzivní monetární politika, restriktivní monetární politika.

V reálné ekonomice působí bezpočet subjektů, které mají své vlastní zájmy, které se snaží prosadit. V úvodní části tohoto textu jsme si vysvětlili základní role domácností, firem, vlády a zahraničí. Jestliže domácnostem jde zejména o to, aby měly odpovídající životní úroveň, firmy zase usilují o maximalizaci zisku. Avšak vyjádření cílů státu jako takového je mnohem složitější. Na tuto otázku odpovídá teorie hospodářské politiky, které se budeme v následující pasáži věnovat.

DEFINICE

Hospodářská politika je činnost, při níž stát používá určitých nástrojů, aby ovlivnil ekonomický a sociální vývoj dané země, přičemž se snaží dosáhnout určitých cílů.

Pod pojmem „stát“ pak rozumíme celou řadu institucí, počínaje vládou a ministerstvy, parlamentem, soudy na všech úrovních, centrální bankou, vládními agenturami a konče územními samosprávnými celky. Rovněž nesmíme zapomenout na nejrůznější instituce protisměrných sil či nositele vlivu, které nepatří k formální organizaci státu, ale přímo či nepřímo jej ovlivňují (odborníky, politické strany, lobby apod.). V rámci této kapitoly pro nás bude klíčová vláda a centrální banka, jež hrají klíčovou roli ve směřování dané ekonomiky.

Hlavním cílem hospodářské politiky státu je zpravidla **zvyšování blahobytu země**, který by se dal zjednodušit na zvyšování životní úrovně jejích obyvatel. To si lze vysvětlit jednak tak, že lidé si mohou dovolit nakupovat větší množství statků a služeb, jednak tak že se zlepšují podmínky života ve smyslu kvalitnější infrastruktury, zdravotnického systému či

kulturního vyžití. Aby k tomu však skutečně došlo, je zapotřebí dosahovat **ekonomického růstu** (zpravidla vyjadřovaného jako tempo růstu reálného hrubého domácího produktu), jenž bývá označován za hlavní zdroj zvyšování národního bohatství, což následně umožňuje investovat do rozvoje infrastruktury, vzdělávacího systému či zdravotnictví. Ekonomický růst se však nerodí sám o sobě a je nutné nejprve naplnit dílčí cíle, které jsou mnohdy i ve vzájemném rozporu, což činí dosažení hlavního cíle o to složitější. Mezi tři standardní dílčí ekonomické cíle státu patří:

- **nízká míra nezaměstnanosti** – naplnění tohoto cíle je především úkolem vládního sektoru. Je zřejmé, že k naplnění tohoto cíle dochází nepřímo nebo jinak řečeno stát by měl vytvořit podmínky pro jeho naplnění (musíme vzít v potaz, že většina zaměstnanců je zaměstnána v soukromých podnicích, na které má vládní sektor pouze nepřímý vliv). Mezi tyto podmínky patří např. transparentní podnikatelské prostředí nebo odpovědné nakládání s veřejnými financemi. Mimo to stát zajišťuje nebo řídí celou řadu oblastí, jež v konečném důsledku ovlivňují možnosti ekonomického růstu (vzdělávání, zdravotnictví, průmyslová politika atd.).
- **cenová stabilita** – naplnění tohoto cíle je výsadním úkolem centrální banky. Cenová stabilita znamená, že v dané zemi je relativní stálost kupní síly peněz a negativně tak neovlivňuje ekonomické subjekty a jejich rozhodování. V případě cenové nestability jsou navíc ohroženy i zbývající cíle hospodářské politiky.
- **vnější ekonomická rovnováha** – tento cíl je třeba vnímat ve dvojí rovině. Zprvu je důležité, aby země dosáhla určité vyrovnanosti toků zboží, služeb a kapitálu do a ze země, což je úkol hlavně pro vládní sektor. Na tyto toky má ale velký vliv měnový kurz, který se může v čase výrazně měnit, což by zase měla „hlídat“ centrální banka.

V této části se budeme věnovat dvěma základním typům hospodářské politiky, a to fiskální politice, která je v kompetenci vlády a jí řízeného sektoru vládních institucí, a monetární politikou, která je v kompetenci národní centrální banky (kromě těchto dvou základních politik existuje celá řada dílčích hospodářských politik, např. zemědělská politika, obchodní politika, politika hospodářské soutěže atd.). Tyto dvě politiky jsou od sebe odděleny zpravidla zákonem, což je zejména z toho důvodu, že v případě jejich propojenosti by mohly v dané zemi vzniknout závažné ekonomické problémy. Proto je ve většině vyspělých tržních ekonomikách monetární politika nezávislá na vůli politiků a spadá výlučně do kompetencí centrální banky. Hlavním důvodem této nezávislosti je fakt, že politici v minulosti dost často tíhli při hledání možností, jak financovat válku nebo snížit vysoké zadlužení země k tomu, využívali nástrojů měnové politiky (např. tisknutí nových peněz), což následně ještě zhoršilo celkovou ekonomickou situaci v zemi (mnohdy končící hyperinflací).

Ačkoliv jsou obě politiky od sebe odděleny a každá má svůj specifický cíl, tak to však neznamená, že by se navzájem neovlivňovaly. Dost často se stává, že např. expanzivní fiskální politika vlády financovaná postupným zadlužováním země, může v konečném důsledku způsobit problémy na finančním trhu, který je regulován centrální bankou a naopak, tj. krize na finančních trzích se může „přelít“ do reálné ekonomiky. Mnohdy je tak v zájmu

ekonomiky a jejich ekonomických subjektů (domácnosti a firmy) zapotřebí spolupráce obou subjektů.

6.1 Fiskální politika vládního sektoru

Fiskální politika je v podstatě nejdůležitější dílčí hospodářskou politikou státu.

DEFINICE

Fiskální politika je vědomé využívání veřejných financí (státního rozpočtu) za účelem dosažení stanovených cílů, zejména udržení vyváženého ekonomického růstu a nízké míry nezaměstnanosti.

Jinými slovy řečeno se jedná o využití záměrných změn objemu a struktury veřejných příjmů a výdajů, záměrné volby typu a objemu rozpočtového salda a způsobu jeho krytí k dosažení žádané úrovně reálných makroekonomických proměnných, především ekonomického růstu a míry zaměstnanosti (nezaměstnanosti). Jak jsme se dozvěděli dříve, ekonomika se neustále vyvíjí a období ekonomického růstu střídají období stagnace či poklesu. A vláda skrze nástroje fiskální politiky na tyto změny reaguje, čili snaží se tyto výkyvy utlumit či jim předcházet.

Mezi základní funkce fiskální politiky patří:

- **stabilizační** – prostřednictvím fiskální politiky se vládní sektor snaží stabilizovat důsledky výkyvů ekonomické výkonnosti v rámci hospodářského cyklu.
- **alokační** – funkce fiskální politiky spočívá i v tom, že skrze zejména státní rozpočet stát alokuje (přiděluje) finanční prostředky do určitých oblastí (sociální oblast, vzdělávání, dopravní politika, zemědělská apod.).
- **redistribuční** – tato funkce s sebou nese potřebu přerozdělit nashromážděné finanční prostředky (zejména na základě daňového systému), zejména ve směru od ekonomicky aktivních obyvatel k ekonomicky neaktivnímu obyvatelstvu, nebo také od bohatých k chudým.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Velmi často je fiskální politika zaměňována s rozpočtovou politikou. Jestliže rozpočtová politika je součástí fiskální politiky, neplatí to naopak. Rozpočtová politika upřednostňuje ve svých přístupech alokační a redistribuční funkci veřejných financí, fiskální politika klade důraz na stabilizační funkci veřejných financí. Rozpočtová politika tak vyjadřuje logiku veřejných financí v ryze finančním pojetí. Výrazem takto pojaté rozpočtové politiky je státní rozpočet, který soustřeďuje veřejné zdroje na financování produkce veřejných

statků, na odstranění či vyrovnaní efektů externalit, na sociálně motivovanou redistribuci důchodu, bez snahy ovlivnit reálné makroekonomické charakteristiky. Vyrovnanost takto chápaného rozpočtu vyjadřuje úspěšnost rozpočtové politiky, vypovídá o dobrém státním finančním hospodaření. Svým pojetím je rozpočtová politika pojmem starším a vzniká vlastně se vznikem rozpočtu státu čili státního rozpočtu.

6.1.1 STRUKTURA VEŘEJNÝCH FINANCÍ

Jak již bylo řečeno výše, stát disponuje širokou množinou rozpočtů, kterou nazýváme rozpočtová soustava. Rozpočtová soustava představuje tvorbu a užití centralizovaných peněžních fondů vládním sektorem (nejvyšší úroveň) a fondů veřejné správy na místní úrovni (krajské nebo municipální). Tyto rozpočty jsou sestavovány zpravidla na kalendářní rok. Na příkladu České republiky lze do systému veřejných financí zařadit následující rozpočty:

- státní rozpočet
- územní rozpočty (samosprávné celky – kraje a obce)
- rozpočty zdravotních pojišťoven
- rozpočty příspěvkových organizací a státních podniků
- mimorozpočtové fondy, kam můžeme řadit státní účelové fondy (např. Státní fond životního prostředí nebo Státní fond dopravní infrastruktury) nebo fondy na nižší územní úrovni – krajů či obcí.

Pro rozpočtovou soustavu je obvyklé přerozdělování, kdy dochází např. k přesunu určitých finančních prostředků ze státního rozpočtu na kraje, které zabezpečují určitých okruh výkonu státní správy (v rámci přenesené působnosti). Potom výdaje ze státního rozpočtu na financování této činnosti krajů jsou zároveň příjmy krajských rozpočtů.

Rozpočtové příjmy jsou zpravidla tvořeny:

- daněmi v nejrůznějších podobách,
- cla, která jsou uvalována na dovážené zboží – v této souvislosti nutno dodat, že od vstupu České republiky do Evropské unie (pro zboží dovážené ze států mimo EU platí pro všechny státy EU jednotný celní sazebník) se stal tento zdroj příjmem rozpočtu EU (ČR si ponechá pouze určitou část na pokrytí administrativních úkonů spojených s výběrem cla),
- specifickým příjmem jsou i platby na pojistné, tj. zdravotní a sociální pojištění nebo důchodové pojištění.
- další příjmy tvoří např. přijaté úroky, příjmy z pronájmu nebo prodeje majetku, splátky poskytnutých úvěrů aj.
- další příjmy, založené na snížení aktiv vlády, jako prodej majetku, přijaté dotace (významné zejména u územních rozpočtů).

Z výše uvedených příjmů jsou nejvýznamnější položkou daně, které jsou navíc relativně stabilním příjmem:

- **nepřímé daně**, kam můžeme řadit daň z přidané hodnoty a spotřební daně na určité typy výrobků – např. alkoholické nápoje, pohonné hmoty nebo tabákové výrobky.
- **přímé daně**, z nichž nejvýznamnější jsou osobní důchodové daně – např. daně z příjmu korporací, z příjmu fyzických osob nebo z úroků a dividend. Mezi přímé daně lze řadit i daně z majetku – např. dědická daň, darovací daň nebo silniční daň.

Rozpočtové výdaje zpravidla plynou do těchto oblastí:

- na vládní nákupy statků a služeb a na financování běžných potřeb k zajištění chodu veřejné správy,
- financování chodu veřejnosprávních neziskových organizací zřízených pro poskytování veřejných statků,
- transferové platby obyvatelstvu (starobní důchody, podpory v nezaměstnanosti nebo široká paleta sociálních dávek),
- poskytování dotací na státem preferované oblasti (např. zemědělství nebo životní prostředí),
- poskytování dotací do rozpočtů územní samosprávy a do mimorozpočtových fondů,
- financování státního dluhu – významnou položkou u většiny států je i splácení tzv. státního dluhu v podobě tzv. dluhové služby.

Jak rozpočtové výdaje, tak i příjmy v čase rostou, a to jak v absolutních, tak relativních číslech. Pokud bychom se podívali na strukturu výdajů z hlediska času, potom je možné členit veřejné výdaje na:

- **běžné výdaje**, z kterých se financují běžné, každoročně se opakující potřeby v rozpočtovém roce na jednotlivých vládních úrovních. Podstatná část má charakter mandatorních výdajů, jež je nutné zabezpečit, neboť vyplývají ze zákona (např. zákon o povinné školní docházce nebo o veřejné zdravotní péči).
- **kapitálové výdaje** naopak slouží k financování dlouhodobých potřeb státu, zejména investičních a zpravidla přesahují jedno rozpočtové období. Jedná se především o investice ve veřejném sektoru (např. stavba dálnice) nebo splácení investičního úvěru nebo půjček z emise střednědobých nebo dlouhodobých cenných papírů (např. obligací).

Pro posuzování vývoje hospodaření státu za daný kalendářní rok je nezbytné, obdobně jako tomu bylo v případě firmy, porovnat příjmy a výdaje. Toto saldo může být buď přebytkové (příjmy byly vyšší než výdaje), schodkové (neboli deficitní, kdy výdaje byly vyšší než příjmy plynoucí do rozpočtu) a třetí možností je situace, kdy se příjmy rovnají výdajům – pak hovoříme o vyrovnaném rozpočtu. Pokud tedy rozpočet skončí v kladných číslech, vytváří se tak rezerva pro „horší časy“ v budoucnu, kdy v důsledku ekonomické recese mohou významně poklesnout příjmy do státního rozpočtu, a právě vytvořená rezerva v časech hojnosti může posloužit jako tzv. polštář pro zmírnění negativních dopadů krize na

saldo státního rozpočtu. Mnohem častějším jevem je však situace, kdy je toto saldo v červených číslech, neboli saldo rozpočtu je deficitní. Jinými slovy to neznamená nic jiného, že se stát zadlužuje a musí hledat cesty, jak zafinancovat vyšší výdaje, jež přesahují výši příjmů. Možností, jak financovat tento dluh, je vícero:

- peněžní krytí – v rámci tohoto financování dluhu si vláda vezme úvěr od centrální banky, což se projeví v růstu monetární báze, a tím i cenové hladiny, a proto je tato praxe v řadě zemí omezena či zakázána;
- dluhové krytí – jedná se o transformaci deficitu do veřejného dluhu, což je uskutečněno:
 - domácím úvěrem (transformace deficitu do domácího dluhu), který je většinou realizován v podobě vydání státních dluhopisů,
 - zahraničním úvěrem (transformace deficitu do zahraničního dluhu);
- krytí pomocí zvyšování daní;
- krytí prostřednictvím prodeje státních aktiv – v tranzitivních ekonomikách je běžné krytí rozpočtových deficitů prodejem státního majetku v privatizaci;
- krytí deficitu přebytkem z minulých let, což je bohužel málo častý případ.

Zároveň je však důležité zmínit, že schodek státního rozpočtu ne vždy znamená pro ekonomiku zásadní problém a za určitých situací může být impulsem pro nastartování ekonomického růstu. Proto je třeba rozlišovat z časového hlediska tyto dva deficity:

- **krátkodobý deficit**, jehož účinky mohou být krátkodobě pozitivní, např. ve směru eliminace vlivu exogenních faktorů na objem veřejných výdajů (cenové šoky, přírodní katastrofy, ekonomická recese, nezaměstnanost). Je kryt emisí státních pokladničních poukázek nebo emisí střednědobých a dlouhodobých státních dluhopisů,
- **dlouhodobý deficit**, který má jednoznačně negativní důsledky, protože vede k růstu veřejného dluhu a dluhová služba se stává pro rozpočet břemenem, dále vede k omezení alokační funkce fiskální politiky (např. investice do vzdělávacího systému či zdravotnictví), přináší také inflační tlaky nebo dochází k omezování soukromých investic (tzv. vytěšňovací efekt).

Z hlediska jeho vzniku můžeme deficit státního rozpočtu členit na:

- **cyklický deficit**, který vzniká v důsledku hospodářského cyklu – ve fázi kontrakce v důsledku nižší ekonomické aktivity ekonomických subjektů se snižují příjmy do státního rozpočtu, a to vyvolává tlak na vznik rozpočtového schodku, který však zpravidla nemá dlouhodobý charakter, protože po odeznění recese se pomalu obnovuje intenzita ekonomické aktivity a výběr daní roste, čímž se snižuje nesoulad mezi příjmy a výdaji státního rozpočtu.
- **strukturální deficit**, jenž představuje závažnější problém, protože jeho podstata spočívá ve špatně nastavených příjmech a výdajích veřejného sektoru, což způsobuje vznik deficitu i v dobách ekonomického růstu, kdyby jinak za optimálně nastaveného systému byl dosahován buď vyrovnaný rozpočet, nebo dokonce přebytkový.

Pokud se tyto deficity v čase opakují, dluhové zatížení státu se navyšuje. V této souvislosti je zapotřebí rozlišovat tyto pojmy:

- **veřejný dluh**, který je souhrnem závazků státu, subjektů územní samosprávy (obcí, krajů), mimorozpočtových finančních účelových fondů, veřejnoprávních institucí zřizovaných státem a územní samosprávou a státních podniků. Veřejný dluh je výrazem dlouhodobé fiskální nerovnováhy, příčinou vzniku a prohlubování veřejného dluhu je kumulování rozpočtových deficitů, zejména deficitu státního rozpočtu.
- **vnitřní dluh** vzniká uvnitř ekonomiky, kdy je kryt půjčkami v podobě dluhopisů vlád, které nakupují domácí subjekty,
- **zahraniční dluh** vzniká tak, že je kryt půjčkami vlád, které nakupují zahraniční subjekty,
- **hrubý dluh** představuje celkový objem závazků státu,
- **čistý dluh** je hrubý dluh snížený o objem pohledávek státu, liší se od hrubého o částku státních finančních aktiv (tj. půjčky soukromému sektoru, hotovost, státní podíl na akciovém majetku soukromých společností a devizové rezervy);

6.1.2 NÁSTROJE FISKÁLNÍ POLITIKY

Základními nástroji fiskální politiky je:

- **Diskreční opatření** – jedná se o opatření vlády či parlamentu v podobě jednorázových rozhodnutí - např. změny daňových sazeb či stanovení výše vládních výdajů v dané kapitole státního rozpočtu či další vědomé (záměrné) opatření za účelem makroekonomické stabilizace (viz např. kompenzační balíčky pro podnikatelské subjekty, které byly negativně zasaženy vládním uzavřením ekonomiky jakožto reakce na šíření pandemie COVID-19).
- **Vestavěné stabilizátory** působí automaticky po svém zavedení, tj. nevyžadují žádná další rozhodnutí. Působí proticyklicky a patří sem zejména systém pojištění v nezaměstnanosti či progresivní zdanění.

K ZAPAMATOVÁNÍ

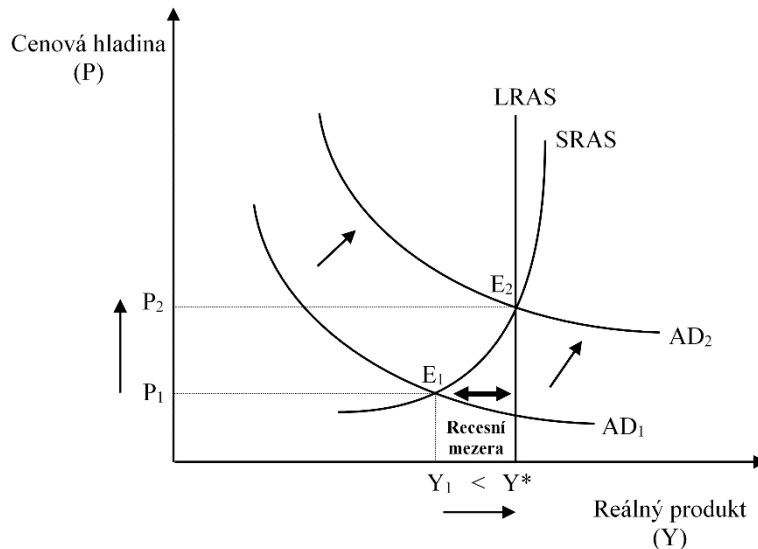

Vestavěné stabilizátory tedy působí samočinně a proticyklicky (tj. zmírňují negativní dopady fáze kontrakce). Pokud však není stabilní cenová hladina, mohou působit procyklicky, tj. ještě prohloubit stávající ekonomické problémy dané země.

Podle charakteru prováděných opatření rozlišujeme tyto dva základní typy fiskální politiky:

- **expanzivní fiskální politika**, jež vychází z předpokladů keynesiánského přístupu, tj. zaostáváním agregátní poptávky za agregátní nabídkou, kdy tato nerovnováha podléhá cyklickým výkyvům v rámci hospodářského cyklu. Tento typ fiskální politiky se snaží pomocí fiskálních operací (změna výše výdajů či změna nastavení daní) stimulovat agregátní poptávku, a proto se v tomto případě hovoří o tzv. fiskální expanzi, jejímž cílem je zvýšit úroveň rovnovážného důchodu, který může následně generovat vyšší zaměstnanost, resp. snížit míru nezaměstnanosti. Své opodstatnění má zejména ve fázi kontrakce, kdy panuje v ekonomice pesimistická nálada, a zvýšené vládní výdaje mohou pomoci nastartovat ekonomický růst. Kromě těchto cílených fiskálních opatření má vláda rovněž přímý i nepřímý vliv na ostatní složky výdajů – spotřebu domácností, investice firem a čistý export. V rámci expanzivní fiskální politiky se budeme zabývat čistě změnou fiskálních nástrojů, od ostatních opatření budeme abstrahovat. Uvažujme tedy o situaci, kdy se ekonomika nachází v recesní mezeře (skutečný produkt je nižší než potenciální, navíc je tempo růstu reálného HDP v posledních obdobích v záporných hodnotách, což s sebou nese pokles ekonomické aktivity podniků, propouštění zaměstnanců. Rovněž dochází k růstu míry nezaměstnanosti a nižší příjmy domácností vyvolávají nižší konečnou spotřebu domácností, navíc je situace umocněna pesimistickými očekáváními ekonomických subjektů o budoucím vývoji ekonomiky, což jen prohlubuje nerovnováhu v ekonomice) – je tedy zapotřebí nějakým způsobem znovu obnovit hospodářský růst, k čemuž může pomoci dobře zvolená expanzivní fiskální politika. Vláda může zvýšit vládní nákup statků a služeb (např. zvýší svoji investiční aktivitu v podobě stavby dálnic, zvýší objem státních zakázek pro jednotlivá ministerstva), což může nastartovat podniky k vyšší ekonomické aktivitě (budou mít určitý příjem, nebudou muset tolik propouštět), která může vyústit v nové investiční výdaje firem a při znalosti makroekonomického koloběhu, i opětovnému nastartování ekonomického růstu. Zároveň je ale nutné mít na paměti, že expanzivní fiskální politika v období recesní mezery, kdy jsou zpravidla nižší příjmy veřejných rozpočtů, znamená, že na taková opatření si vláda musí půjčit, čímž ještě více prohloubí deficit veřejných rozpočtů. V tomto případě je to však pochopitelné, za předpokladu, že až se ekonomika vzpamatuje a bude opět dosahovat ekonomického růstu, budou vyšší daňové výnosy použity na splácení veřejného dluhu, případně k tvorbě rezervy na horší časy. Použití expanzivní fiskální politiky se dá zachytit i graficky, což ostatně ukazuje obrázek č. 18. Pokud se ekonomika nachází v recesní mezeře, kdy krátkodobá makroekonomická rovnováha se ustanovuje nalevo od křivky LRAS. Cílem expanzivní fiskální politiky potom bude vyvolat posun křivky AD směrem doprava za účelem snížení nebo úplného zacelení této mezery (posun křivky AD_1 na úroveň AD_2). Toho může být dosaženo použitím výše uvedených fiskálních nástrojů. Z obrázku je také patrné, že výsledkem fiskální expanze je posun křivky AD směrem doprava, což vyvolá růst reálného produktu a tím pádem s jistým časovým zpožděním i růst zaměstnanosti, resp. snížení nezaměstnanosti. V našem případě dokonce došlo k úplnému zacelení recesní mezery a můžeme tedy hovořit o úspěšné fiskální expanzi. Průvodním jevem je ovšem zvýšení cenové hladiny, což je vzhledem k ekonomické situaci bráno jako nutné „zlo“. Celkově však převažuje pozitivní efekt v podobě

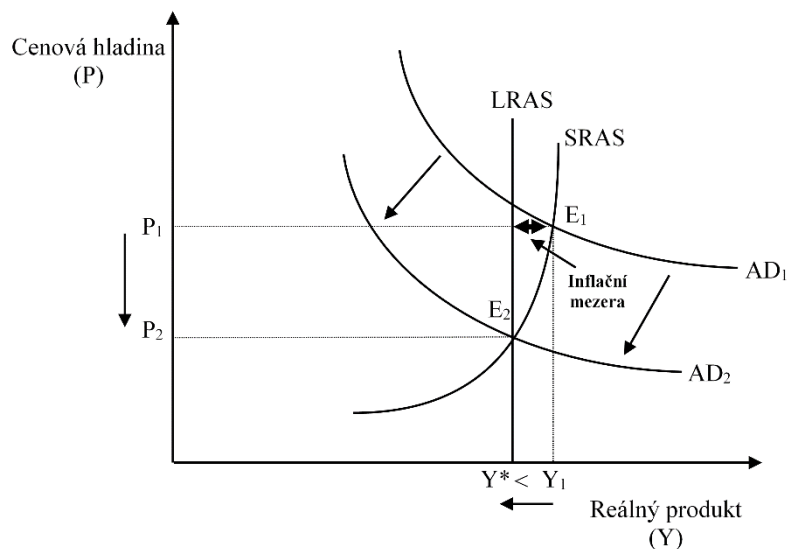
zlepšené kondice ekonomiky generující nižší míru nezaměstnanosti a vyšší daňové příjmy. V případě, kdy by ekonomika operovala na úrovni potenciálního produktu a vláda použila expanzivní fiskální politiku, negativní dopady v podobě inflace by převážily, což určuje i tvar křivky SRAS, která je dále od počátku strmější, a proto jsou účinky fiskální expanze spíše inflačního charakteru.

Obrázek 18: Fiskální expanze v modelu AS-AD

- restriktivní fiskální politika** – vláda se pomocí fiskálních operací zaměřuje na pokles agregátní poptávky čili provádí fiskální restrikcí. Zpravidla se využívá ve fázi hospodářského cyklu, kdy je ekonomika na svém vrcholu a začíná se přehřívat. Cílem je tedy omezit agregátní poptávku po statcích a službách a tím pádem i poptávku po výrobních faktorech, jež jsou nutné k jejich produkci. Jestliže cílem fiskální expanze bylo zmenšení či úplné zacelení recesní mezery, v případě fiskální restriktce je cílem zmenšení nebo úplné zacelení inflační mezery a návrat reálného produktu a míry nezaměstnanosti na potenciální produkt, resp. přirozenou míru nezaměstnanosti. Tuto situaci zachycuje obrázek č. 19. Z něj je patrné, že se ekonomika nachází v inflační mezeře, což odpovídá situaci, kdy se krátkodobá makroekonomická rovnováha nachází napravo od křivky LRAS. Cílem restriktivní fiskální politiky potom bude vyvolat posun křivky AD směrem doleva za účelem snížení nebo úplného zacelení této mezery (posun křivky AD_1 na úroveň AD_2). Toho může být dosaženo použitím výše uvedených fiskálních nástrojů. Z obrázku je patrné, že výsledkem fiskální restriktce je posun křivky AD směrem doleva, což vyvolá pokles reálného produktu na úroveň potenciálního produktu, a tím pádem s jistým časovým zpožděním i snížení cenových tlaků na trhu výrobních faktorů přinášejících snížení inflace. V našem případě dokonce došlo k úplnému zacelení inflační mezery a můžeme tedy hovořit o úspěšné fiskální restrikcí. Pokud však k fiskální restrikcí sáhnou politici i

v případě ekonomické recese a výrazně omezí např. investiční činnost státu (poza-
staví např. výstavbu rozestavěných dálnic), může dojít naopak k dalšímu prohlou-
bení již tak špatného stavu ekonomiky.

Obrázek 19: Fiskální restrikce v modelu AS-AD

6.2 Monetární politika centrální banky

Druhou nejdůležitější dílčí hospodářskou politikou je monetární (měnová) politika cen-
trální banky.

DEFINICE

Monetární politika představuje soustavu nástrojů, které využívá centrální banka za úče-
lem dosažení stanoveného cíle, zpravidla cenové stability. Jinými slovy řečeno, pod mone-
tární politikou si můžeme představit soubor nástrojů, jejichž používáním se centrální banka
snaží naplnit nejen cíl cenové stability, ale i další cíle, jako jsou např. stabilita bankovního
sektoru či stabilita měnového kurzu.

Jak již bylo uvedeno výše, nositelem monetární politiky je centrální banka (v případě
České republiky to je Česká národní banka, v případě Slovenska Evropský systém centrální-
ních bank v čele s Evropskou centrální bankou, což je důsledek členství Slovenska v eu-
rozóně). Pokud je naplněn hlavní cíl měnové politiky, tj. cenová stabilita, potom může cen-
trální banka podporovat i hlavní cíl hospodářské politiky, tj. dosahování přiměřeného a
trvalého ekonomického růstu. Toto platí jak pro Českou národní banku, tak i Evropský
systém centrálních bank.

6.2.1 NÁSTROJE MONETÁRNÍ POLITIKY

Nástroje monetární politiky lze členit do dvou základních skupin:

- **přímé nástroje**, které jsou selektivní a adresné a přímo dopadají na dotčené subjekty finančního trhu. Centrální banka zpravidla v rámci těchto nástrojů zasahuje do rozhodovacího mechanismu finančních institucí a de facto tak omezuje jejich samostatnost. Na druhou stranu je nutné dodat, že se používají ve vyspělých tržních podmínkách spíše výjimečně, navíc v situacích, kdy se daný subjekt finančního trhu dostal do potíží a je zapotřebí jeho regulace.
- **nepřímé nástroje** platí obecně pro celý finanční systém nebo celý vybraný segment (např. pojišťovnictví) bez výjimek. Jedná se o nástroje tržní, které jsou hojně využívány centrálními bankami nejen ekonomicky vyspělých zemí.

Mezi přímé nástroje lze zařadit:

- **pravidla likvidity** – stanovení závazné struktury pasiv a aktiv centrální bankou bankám komerčním,
- **úvěrové stropy** (limity, kontingenty) – čili kolik smí banka poskytnout úvěrů určitým segmentům trhu,
- **limity úrokových sazeb** – stanovení maximálních úrokových sazeb z úvěrů a maximálních nebo minimálních úrokových sazeb z vkladů,
- **povinné vklady** – uložení některým subjektům vést své účty, popř. provádět další operace výhradně přes centrální banku,
- **doporučení, výzvy, dohody** – jsou nezávazné, přesto účinné, protože komerční banky většinou respektují přání či výzvy centrální banky.

Mezi nepřímé nástroje, které využívá ve své praxi např. Česká národní banka, patří:

- **úrokové sazby** – jedná se o zpravidla základní úrokové sazby, od kterých se následně odvíjejí úrokové sazby komerčních bank. Významnou úrokovou sazbou je **diskontní sazba**, jež se využívá na diskontní facilitu, kdy ČNB poskytuje bankám možnost uložit přes noc bez zajištění svou přebytečnou likviditu, úročenou diskontní úrokovou sazbou, která je v ekonomice nejnižší. Centrální banka může zvyšováním nebo snižováním diskontní (nebo podobné) sazby zdražovat nebo zlevňovat úvěry. Další úrokovou sazbou je **lombardní sazba**, jež se využívá při poskytování lombardního úvěru, zpravidla bankám s mimořádnými problémy s likviditou proti zástavě cenných papírů.
- **operace na volném trhu** jsou nejpoužívanější nástroj měnové politiky, jedná se většinou o nákup či prodej vládních nebo vlastních cenných papírů. Tyto operace probíhají mezi centrální bankou a komerčními bankami, resp. nebankovní veřejností. Těmito operacemi dochází ke změnám rezerv komerčních bank a prostřednictvím multiplikátoru depozitních peněz ke změně peněžní zásoby. Na příkladu České národní banky (ČNB) je nejdůležitější sazbou tzv. **dvoutýdenní repo-sazba**, operací

ČNB přijímá od bank přebytečnou likviditu a bankám předává jako kolaterál dohodnuté cenné papíry. Obě strany se zároveň zavazují, že po uplynutí doby splatnosti proběhne reverzní transakce, v níž ČNB jako dlužník vrátí věřitelské bance zapůjčenou jistinu zvýšenou o dohodnutý úrok a věřitelská banka vrátí ČNB poskytnutý kolaterál.

- **kurzové (devizové) operace** se provádějí se s cílem regulace měnového kurzu a jedná se o nákupy či prodeje cizích měn za českou korunu Českou národní bankou na devizovém trhu, jejichž cílem může být buď tlumení volatility na devizovém trhu a/nebo uvolnění, popř. zpřísnění měnové politiky. Devizové intervence nejsou v režimu cílování inflace běžně používaným nástrojem. Tím jsou zejména úrokové sazby. Nicméně za jistých okolností může nastat situace, kdy je zapotřebí devizových intervencí využít. Příkladem takové situace je snížení měnověpolitických úrokových sazeb na tzv. „technickou nulu“, kdy případně další potřebné uvolnění měnové politiky lze docílit oslabením kurzu koruny. V této situaci ČNB byla mezi podzimem 2013 a jarem 2017, kdy používala kurzový závazek v případě potřeby intervenovat na devizovém trhu na oslabení kurzu koruny tak, aby udržovala kurz koruny vůči euru poblíž hladiny 27 CZK/EUR.
- **povinné minimální rezervy (PMR)** představují povinně vytvářené vklady komerčních bank u centrální banky. Na základě jejich velikosti jsme schopni určit multiplifikovaný efekt tvorby depozitních peněz. PMR jsou obecně jedním ze základních nástrojů měnové politiky, kterým může centrální banka ovlivňovat objem likvidity (volných prostředků) v bankovním systému. V podmínkách současného stavu finančního systému v české ekonomice s výrazným přebytkem likvidity však tato role ustupuje do pozadí a PMR slouží zejména jako rezerva prostředků pro hladký průběh mezibankovního platebního styku. Na základě zákona o České národní bance je každá banka (včetně stavebních spořitelén), pobočka zahraniční banky, která má v ČR bankovní licenci nebo se rozhodne v ČR podnikat na základě tzv. "Jednotné licence" a od 1. 1. 2012 i družstevní záložna (dále jen „banka“) povinna držet na svém účtu u ČNB PMR, tzn. určitý předem stanovený objem likvidních prostředků. Banky v současné době udržují PMR na svém účtu v Zúčtovacím centru ČNB (tzv. účet platebního styku) a/nebo na účtu pro výběry a skládání hotovostí, mají-li tento účet zřízen nebo případně na zvláštním účtu pro PMR. Předepsaný objem PMR je stanoven na 2 % ze základny pro výpočet PMR a tato sazba je platná od roku 2001, z čehož je patrné, že se v čase relativně stabilního bankovního systému nemění.

6.2.2 CÍLE A TYPY MONETÁRNÍ POLITIKY

Hlavním subjektem monetární politiky je centrální banka, která k regulaci množství peněz v oběhu, respektive nabídky peněz využívá nástroje monetární politiky, které jsme si nadefinovali v předchozí části. Jak již bylo zmíněno v úvodní části, monetární politika je součástí stabilizační politiky státu a přispívá ke „zjemňování“ dopadů hospodářského cyklu na ekonomické subjekty, tj. zejména snižování nezaměstnanosti a udržení míry inflace v předem stanovených mantinelech či dokonce může její realizace podporovat hospodářský

růst. Na rozdíl od fiskální politiky však nemůže centrální banka ovlivňovat tyto cíle přímo, ale činí tak skrze ovlivňování peněžního trhu. **Hlavním cílem centrální banky je zpravidla udržení cenové stability.** Tu však nelze interpretovat jako situaci, kdy se cenová hladina vůbec nemění. Cenová stabilita je situace, kdy se daří udržet všechny funkce peněz, což znamená, že pohyb cenové hladiny, vyjádřené pomocí míry inflace, nepřekročí předem stanovené limity (ČNB i Evropský systém centrálních bank mají tento limit stanovený v podobě maximální míry inflace ve výši 2 %). Pokud je tento cíl naplněn, může centrální banka podporovat i další cíle hospodářské politiky, např. dosahování hospodářského růstu či snižování míry nezaměstnanosti.

K udržení cenové stability centrální banka využívá tzv. zprostředkující cíle (proměnné), jejímž ovlivňováním prostřednictvím nástrojů monetární politiky se snaží naplnit tento hlavní cíl – jinými slovy řečeno to znamená to, že teprve změna těchto zprostředkujících proměnných se projeví v cílových proměnných (cenová stabilita). Mezi zprostředkující cíle patří:

- nabídka peněz
- úroková míra
- měnový kurz

Podle aktuální situace v ekonomice a vývoje sledovaných cílových proměnných centrální banka přizpůsobuje svou monetární politiku, která může být dvojího typu:

- **expanzivní** měnová politika, která se používá zpravidla v situaci, kdy se ekonomice laicky řečeno nedaří čili skutečný produkt je nižší než potenciální a je zapotřebí stimulovat agregátní poptávku za účelem obnovení hospodářského růstu. Toho dosahuje centrální banka zpravidla skrze růst nabídky peněz, jež ze zákonitostí na trhu peněz vede k poklesu úrokové míry. K růstu nabídky peněz může dojít následovným využitím jednotlivých měnověpolitických nástrojů:
 1. snížení základní úrokové sazby, která stimuluje investiční činnost firem (úvěry se stávají levnějšími)
 2. nákup cenných papírů v rámci operací na volném trhu
 3. snížení povinných minimálních rezerv (v praxi se často nepoužívá).
- **restriktivní** měnová politika se naopak využívá zpravidla ve fázi hospodářského cyklu, kdy ekonomice hrozí přehřátí a je zapotřebí ji „zchladit“ čili přiměřeně utlumit příliš velkou aktivitu ekonomických subjektů. Toho se zpravidla dosáhne prostřednictvím využití měnověpolitických nástrojů, jež vedou ke snížení nabídky peněz:
 1. zvýšení základní úrokové sazby, která destimuluje investiční činnost firem (úvěry se stávají dražšími)
 2. prodej cenných papírů v rámci operací na volném trhu
 3. zvýšení povinných minimálních rezerv (v praxi se často nepoužívá).

Krátkodobým efektem expanzivní měnové politiky je zvýšení úrovně reálného produktu a zaměstnanosti (za předpokladu existence produkční mezery, tj. skutečný produkt je pod úrovní potenciálního produktu a je zapotřebí stimulovat ekonomiku). Naopak v případě **restriktivní měnové politiky je krátkodobým efektem pokles úrovně reálného produktu a snížení zaměstnanosti** (tento typ politiky má své opodstatnění v případě situace, kdy je skutečný produkt vyšší než potenciální a ekonomice tak hrozí přehřátí nebo za situace hrozby růstu míry inflace nad předem stanovený).

6.2.3 PŘÍSTUPY K MONETÁRNÍ POLITICE

V průběhu času se i na základě historických událostí konstituovaly dva základní přístupy k praktické aplikaci monetární politiky:

- **keynesiánský přístup** – při uplatňování nástrojů monetární politiky se tento názorový proud opírá o základní předpoklad, že ekonomika sama o sobě nedisponuje samoregulačními schopnostmi, pomocí kterých by mohla být v případě hospodářských výkyvů obnovena makroekonomická rovnováha. Jedním z problematických aspektů fungování reálné ekonomiky je dle tohoto přístupu strnulost mezd směrem dolů, jež brání tomuto přirozenému mechanismu obnovování makroekonomické rovnováhy. A právě proto, když se ekonomika nachází v recesní mezeře, je nutné zvolit aktivistickou měnovou politiku. Jedná se zejména o využití nástrojů měnové politiky jako je např. snížení úrokové sazby s cílem dosáhnout eliminaci nebo snížení záporné produkční mezery. V praxi to pak funguje tak, že ke snížení úrokové míry dochází prostřednictvím zvýšení nabídky peněz. Následně dojde ke zvýšení investičních výdajů firem, což má za následek zvýšení agregátní poptávky (investice jsou její součástí a při jejich zvýšení logicky dochází i ke zvýšení agregátní poptávky). Posun křivky agregátní poptávky směrem doprava nahoru vyvolá růst skutečného produktu a s jistým časovým zpožděním i snížení míry nezaměstnanosti. Tento přístup však v praxi naráží na několik problematických aspektů:

1. **citlivost poptávky po penězích na změny úrokové sazby** – ta může být nejistá a zvýšená nabídka peněz nemusí nutně vést k přeměně poptávky po jiných finančních aktivech a úroková sazba tedy neklesá.
2. **citlivost investičních výdajů na změnu úrokové sazby** – i když úroková sazba klesne, neznamená to, že se tím automaticky zvýší investiční aktivita firem. Obzvláště nízká citlivost může být v případě velmi pesimistických nálad ohledně dalšího vývoje ekonomiky, což bývá zpravidla v případě dlouhotrvající recese či krize.
3. **časová zpoždění** – rozhodnutí o použití vybraných nástrojů monetární politiky nebo samotné účinky nástrojů makroekonomické stabilizační hospodářské politiky se projeví s časovým zpožděním, což může výrazně snížit celkový požadovaný efekt či dokonce znamenat prohloubení nerovnováhy v ekonomice a může tak mít dokonce destabilizující účinky.

- **monetaristický přístup** – tento proud ekonomické teorie pochybuje o vlivu monetární politiky na reálný produkt a zaměstnanost, které jsou utvářeny zejména trhem a dlouhodobě se přibližují svým optimálním hodnotám, tj. potenciálnímu produktu a přirozené míře nezaměstnanosti. Z tohoto předpokladu vyplývá neutralita peněz, tj. přesvědčení, že peníze nemají vliv na reálné veličiny. V tomto pojetí nehraje úroková míra tak důležitou roli, jako tomu bylo v případě keynesiánského pojetí. Tento přístup vychází z kvantitativní rovnice směny ($M \times V = P \times Y$) a konstatuje, že nabídka peněz by se měla vyvíjet v souladu s vývojem reálného produktu, tak aby byla stabilní cenová hladina. Vývoj nabídky peněz by měl být tedy předvídatelný a stabilní, aby nedocházelo k monetárním šokům a inflačním či deflačním překvapením, které mohou vyvolat odklon ekonomiky od dlouhodobé rovnováhy. Pokud už k takové situaci přeci jen dojde (inflační nebo recesní mezera), potom další opatření v podobě změny nabídky peněz vede jen k dalšímu prohlubování nerovnováhy. Navíc je důležité rozlišovat anticipované (očekávané) a neanticipované (neočekávané) změny nabídky peněz. Zatímco anticipované změny nabídky peněz jsou v krátkém období neutrální, tak neanticipované mohou vést ke krátkodobému zvýšení reálného produktu.

PŘÍPADOVÁ STUDIE

Praktické uplatnění keynesiánské měnové politiky probíhalo v rozvinutých ekonomikách během 50. a 60. let 20. století s cílem udržení vysoké zaměstnanosti (politika "levných peněz"). Od začátku 70. let, tedy ještě před prvním ropným šokem, nárůst míry inflace (který ovšem souvisel i s jinými vlivy – zejména s fiskální politikou) vedl k opuštění úrokové sazby jako výlučného zprostředkujícího cíle měnové politiky. Monetaristický přístup v podobě ovlivňování peněžní nabídky jakožto zprostředkujícím cílem měnové politiky se stala od 70. let mnoha centrálních bank (také např. ČNB do konce r. 1997). V extrémní podobě se monetaristické pojetí měnové politiky uplatnilo v letech 1979 až 1982 v USA v tzv. monetaristickém experimentu jako reakce na vysokou míru inflace. Výsledkem bylo snížení inflace s poklesem produktu. Pokles produktu byl důsledkem jednak růstu úrokové sazby, jednak zhodnocení kursu dolaru. Trend růstu úrokové sazby byl doprovázen jejím silným kolísáním. Zkušenosti však ukazují, že praktické využití výlučně jednoho vyhraněného přístupu k měnové politice je příliš kontroverzní. Časová zpoždění a inflační důsledky keynesiánského přístupu, stejně jako nepředvídané dopady měnového pravidla na úrokovou sazbu a zaměstnanost, neumožňují orientaci pouze jedním směrem.

V současné době dochází spíše ke kombinaci obou přístupů:

- v době inflačních tlaků se používá spíše kontrola nabídky peněz,
- kdežto v době recese se používá spíše keynesovská doporučení (snížování úrokové sazby).

Měnová politika má však i přesto svá omezení, jež mohou snižovat či dokonce eliminovat účinky měnové politiky a která lze shrnout následovně:

- významnou roli hrají optimistická vs. pesimistická očekávání ekonomických subjektů, zejména firem,
- některé investice mohou být financovány z vlastních zdrojů firem (bez úvěrování),
- expanzivní měnová politika vede ke snížení úrokové míry, což ale může vyvolat odliv kapitálu ze země (kvůli zápornému úrokovému diferenciatu, kdy zahraniční úroková míra je vyšší než úroková míra v domácí ekonomice),
- je třeba vzít v potaz i sektor zahraničí a efekt na měnový kurz (apreciace a depreciace),
- limitujícím faktorem jsou rovněž časová zpoždění (několik měsíců až 2 roky), které stojí za argumentem proti využívání monetární politiky jako proticyklického nástroje hospodářské politiky.

PŘÍPADOVÁ STUDIE

Pokud bychom se podívali na to, jakou měnově-politickou strategii uplatňuje Česká národní banka, tak zjistíme, že od roku 1997 uplatňuje režim **cílování inflace**, který se v poslední době (od 90. let 20. století) prosazuje u většiny centrálních bank vyspělých ekonomik. Významnými rysy cílování inflace je střednědobost této strategie, využívání prognózy inflace a veřejné explicitní vyhlášení inflačního cíle či posloupnosti cílů. Takto vyhlášený inflační cíl má význam jak pro samotnou centrální banku (jeho naplnění zvyšuje důvěryhodnost centrální banky), tak i pro tvorbu inflačních očekávání ekonomických subjektů. Při praktickém naplňování režimu cílování inflace ČNB posuzuje nejnovější prognózu a vyhodnocuje rizika nenaplnění této prognózy. Na základě těchto úvah se pak rozhoduje, jestli a jak by se mělo změnit nastavení nástrojů měnové politiky. Změnami těchto nástrojů se centrální banka snaží kompenzovat excesivní inflační, resp. dezinflační tlaky, které vychylují budoucí inflaci mimo inflační cíl, resp. toleranční pásmo kolem tohoto cíle. Například zvýšení repo sazby vede prostřednictvím tzv. transmisního mechanismu obvykle k oslabení agregátní poptávky, které má za následek oslabení cenového růstu. Snížení repo sazby má na inflaci obvykle opačný dopad. Pokud centrální banka očekává, že v budoucnosti budou převažovat inflační vlivy vychylující inflaci nad cílovanou hodnotu, je to signál, že měnová politika by měla být restriktivnější, tj. že repo sazba by měla být zvýšena. Inflační vývoj, resp. očekávaný inflační vývoj může být ovšem důsledkem působení mimořádných šoků zpravidla na straně nabídky, jejichž inflační, resp. dezinflační projevy za určitou dobu odezní, takže úsilí tyto projevy zcela eliminovat změnami nastavení měnově-politických nástrojů by zbytečně krátkodobě rozkolísávalo ekonomiku. Pokud se prognóza inflace v důsledku zmíněných šoků pohybuje po jistou dobu mimo toleranční pásmo inflačního cíle, je to v režimu cílování inflace obvykle považováno za výjimku z úkolu centrální banky zajistit vývoj inflace poblíž inflačního cíle. ČNB stejně jako řada jiných centrálních bank cílujících inflaci uplatňuje tuto praxi a v odůvodněných situacích pracuje s tzv. výjimkami ze závazku plnit inflační cíl.

SHRNUTÍ KAPITOLY

Fiskální politika je vědomé využívání veřejných financí (zejména státního rozpočtu) za účelem dosažení stanovených cílů, a to udržení vyváženého ekonomického růstu a vysoké zaměstnanosti, resp. nízké míry nezaměstnanosti.

Rozpočtová soustava je tvořena centrálním a místními rozpočty a jinými součástmi. Hlavními příjmy jsou daně (přímé a nepřímé) a sociální a zdravotní pojistné, výdaje jsou běžné a kapitálové.

Přebytek příjmů rozpočtu nad jeho výdaji vede k rozpočtovému přebytku, opakem je rozpočtový deficit, který může být cyklický (jako důsledek propadu reálného produktu) nebo strukturální (závažnější forma deficitu jako výsledek špatného nastavení příjmů a výdajů nebo daňového systému). Deficit vede dluhovému financování a k růstu veřejného dluhu. Nežádoucí dopady veřejného dluhu spočívají v destimulaci ekonomické aktivity, nahrazování soukromého kapitálu veřejným dluhem a v rizikových aspektech rostoucím zahraničním dluhem vlády, který v extrémních případech může vést až ke státnímu bankrotu (viz případ Argentiny v roce 2002).

Rozpočet plní funkci alokační, redistribuční a stabilizační funkce. Nástroje fiskální politiky, tj. příjmy a výdaje rozpočtu, fungují dlouhodobě jako vestavěné stabilizátory nebo se mění dle aktuální situace a jedná se o jednorázová opatření v rámci diskreční politiky.

Keynesiánská fiskální politika se soustředí zejména na dosažení tzv. plné zaměstnanosti. K tomu používá nevyužité úspory a doplňuje nedostatečnou soukromou poptávku. Bariérami účinnosti keynesiánské fiskální politiky jsou časová zpoždění, efekt vytěsňování, negativní dopady veřejného dluhu a volatilní měnové kursy.

Klasická interpretace fiskální politiky odůvodňuje její neúčinnost úplným vytěsňovacím efektem na trhu kapitálu. Monetaristický přístup připouští pouze omezený vliv fiskální politiky (s téměř úplným vytěsňovacím efektem na trhu peněz).

Měnová politika se uskutečňuje opatřeními centrální banky prostřednictvím trhu peněz, obvykle ovlivňováním vývoje peněžní nabídky.

Centrální banka využívá nástroje dvojího druhu – přímé (adresné), které mají administrativní a regulativní charakter a používají se v případech problémů konkrétních finančních institucí (např. komerční banky), a nepřímé (tržní), které jsou platné pro celý bankovní systém a patří sem zejména operace volném trhu, změna sazby povinných minimálních rezerv a diskontní politika.

Centrální banka sleduje určitý konečný cíl své měnové politiky, tj. regulaci vybrané makroekonomické veličiny (zejména dosažení cenové stability, ale i růst reálného HDP či snižování míry nezaměstnanosti). Bezprostředně se však soustředí na zprostředkující cíl (úroková sazba, peněžní zásoba).

Keynesiánská monetární politika aktivně ovlivňuje vývoj ekonomiky. Transmisní mechanismus postupuje od změny peněžní zásoby a úrokové sazby ke změně agregátní poptávky až ke stimulaci zaměstnanosti, resp. snížení nezaměstnanosti. Účinnost keynesiánské měnové politiky je sporná zejména vzhledem k nejisté citlivosti výdajů na úrokovou sazbu, k velkým časovým zpožděním a také v případě fixních měnových kursů.

Monetaristické pojetí monetární politiky neklade tolik důraz na úrokovou sazbu a zastává klasický přístup k makroekonomické rovnováze, tj. vychází z předpokladu, že ekonomika se dlouhodobě pohybuje na úrovni svého potenciálu. Tento přístup vysvětluje pojetí monetární politiky prostřednictvím změny peněžní zásoby – monetaristické měnové pravidlo stabilního růstu peněžní zásoby by mělo zabezpečit nízkou inflaci. Zpochybnit se však dá nestabilní poptávkou po penězích a kolísáním rychlosti oběhu peněz.

Přímé cílování inflace opouští tradiční mezi-cíl protiinflační měnové politiky (peněžní zásobu) a je přímo zaměřeno na nízkou inflaci. Jeho variantou je sledování souboru indikátorů budoucí inflace a je v současnosti využíváno i Českou národní bankou.

OTÁZKY

1. Mezi základní funkce fiskální politiky nepatří:

- a) stabilizační.
- b) alokační.
- c) sociální.
- d) redistribuční.

2. Jedním z opatření expanzivní fiskální politiky je:

- a) zvýšení vládních výdajů na nákup statků a služeb.
- b) snížení vládních výdajů na nákup statků a služeb.
- c) zvýšení úrokových sazeb.
- d) zvýšení nabídky peněz.

3. Mezi přímé nástroje monetární politiky nepatří:

- a) úvěrové limity.
- b) pravidla likvidity.
- c) operace na volném trhu.

d) limity úrokových sazeb.

4. Mezi zprostředkující cíle monetární politiky nepatří:

- a) nabídka peněz.
- b) úroková míra.
- c) měnový kurz.
- d) míra nezaměstnanosti.

5. Který z uvedených nástrojů představuje restriktivní monetární politiku?

- a) snížení základní úrokové sazby.
- b) snížení povinných minimálních rezerv.
- c) prodej cenných papírů na volném trhu.
- d) nákup cenných papírů na volném trhu.

ODPOVĚDI

1c, 2a, 3c, 4d, 5c

SAMOSTATNÝ ÚKOL

Navštivte webovou stránku Ministerstva financí a najděte stránky, jež se věnují státnímu rozpočtu. Pokuste se zjistit velikost státního rozpočtu ČR a do jakých oblastí plynou výdaje ze státního rozpočtu, jaké jsou příjmy do státního rozpočtu a jaký byl v uplynulých letech vývoj českého rozpočtu čili jestli byl deficitní nebo přebytkový.

Navštivte webové stránky České národní banky a zjistěte vývoj hlavních nástrojů měnové politiky za posledních 20 let (povinné minimální rezervy, úrokové sazby). Dá se z vývoje těchto nástrojů určit i režim monetární politiky (restriktivní nebo expanzivní)?

7 VZÁJEMNÉ EKONOMICKÉ VZTAHY ZEMÍ

NÁHLED KAPITOLY

Doposud jsme se zabírali tím, jak funguje národní ekonomika, tj. jak se dá změřit její výkonnost, jaké jsou faktory ekonomického růstu a také jaké jsou možnosti vlády nebo centrální banky ovlivnit hospodářský vývoj. V této souvislosti je nutné si uvědomit, že stejně jako lidé jsou i národní ekonomiky ovlivňovány okolním prostředím. Toto platí dvojnásob v současné globalizované světové ekonomice, kdy události v zahraničí mohou výrazně ovlivnit ekonomický vývoj v domácí ekonomice. Pokud bychom byli konkrétní, tak např. to, jak se bude dál vyvíjet česká ekonomika, záleží jednak na interních faktorech, jednak externích, které nemohou domácí ekonomické subjekty ovlivnit. Problém spočívá v tom, že jednotlivé ekonomiky jsou různě vybaveny výrobními zdroji (suroviny, klimatické podmínky, obyvatelstvo či kapitál), a proto mezi sebou intenzivně obchodují. To se pak projevuje v praxi tak, že některé statky se do Česka dovážejí z jiných zemí (zpravidla z důvodu toho, že se tam vyrábějí levněji), naopak některé statky se z Česka ze stejných důvodů vyvážejí do zahraničí. V rámci této kapitoly se budeme zabývat vzájemnými ekonomickými vztahy čili mezinárodním obchodem a jeho příčinami, dále se seznámíte s teorií absolutních a komparativních výhod, vysvětlíme si podstatu volného obchodu a protekcionismu. Bude nás zajímat také vnější ekonomická politika státu, obchodní politika a její nástroje, kurzová politika centrální banky a systémy měnových kurzů.

CÍLE KAPITOLY

Budete umět:

Základní pojmy související vnější ekonomickou politikou státu jako vnější obchodní politika vlády a kurzová politika centrální banky, mezinárodní pohyb kapitálu, liberalismus a protekcionismus, měnové kurzy a jejich režimy, platební bilance.

Získáte:

- znalosti o mezinárodním obchodě,
- schopnosti vysvětlit příčiny mezinárodního obchodu,
- vědomosti o mezinárodním pohybu kapitálu,
- znalosti o měnovém kurzu,
- schopnosti objasnit důvody zasahování státu do obchodních vztahů a intervence centrální banky za účelem ovlivnění měnového kurzu,
- znalosti o platební bilanci a její struktuře.

Budete schopni:

- definovat mezinárodní obchod a jeho příčiny a důsledky,

- charakterizovat rozdíl mezi absolutními a komparativními výhodami,
- rozlišit protekcionismus a volný obchod,
- vysvětlit mezinárodní pohyb kapitálu,
- definovat měnový kurz a jeho režimy řízení,
- objasnit důvody zásahu státu do mezinárodního obchodu či vývoje měnového kurzu,
- vysvětlit podstatu a strukturu platební bilance.

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Otevřená ekonomika, absolutní výhoda, komparativní výhoda, protekcionismus, volný obchod, vnější obchodní politika, smluvní nástroje, autonomní nástroje, vnější ekonomická rovnováha, platební bilance, mezinárodní pohyb kapitálu, měnový kurz, měnová parita, devizový trh, apreciacie, depreciace, revalvace, devalvace, devizové intervence centrální banky, fixní měnový kurz, čistý floating a řízený floating.

Tato část se věnuje třetímu důležitému cíli hospodářské politiky (v předchozí části jsme se zabývali fiskální a monetární politikou), a to vnější ekonomické rovnováze, která znamená, že ekonomika dosáhla určité vyrovnanosti toků zboží, služeb a kapitálu do a ze země.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Dosažení tohoto cíle je zpravidla kombinací vícero typů hospodářské politiky a zapojených subjektů. Obdobně jako tomu bylo v případě předchozích dvou politik, klíčovou roli budou hrát vládní sektor a centrální banka. V ekonomické teorii se pro tuto část hospodářské politiky ustálil název vnější ekonomická politika, jež je založena na usměrňování exportu a importu (vnější obchodní politika), regulaci mezinárodního pohybu kapitálu a regulaci měnových kurzů (kurzová politika).

7.1 Mezinárodní obchod a otevřenost ekonomik

Již od pradávna mezi sebou lidé obchodují, a to jak v rámci své vlastní společnosti, tak i mimo ni. Vzájemný obchod, kdy vyměňujeme něco, čeho máme nadbytek, za něco, co nemáme nebo to neumíme vyrobit, případně bychom to sice vyrobili, ale s vysokými náklady, je proces typický pro lidstvo již od jeho samotného počátku. V současné době, za situace vyspělých moderních ekonomik to platí dvojnásob. Ekonomové se zabývají příčinami mezinárodního obchodu již několik staletí a mezi hlavní důvody mezinárodního obchodu, tedy obchodní výměny mezi zeměmi řadíme:

- **rozdíly ve vybavenosti jednotlivých zemí výrobními faktory**, tj. půdou, prací a kapitálem včetně technologií (např. země, které nedisponují ropou, ji budou v rámci mezinárodního obchodu dovážet, naopak země, které ji mají nadbytek, ji budou exportovat).
- **klimatické podmínky** – tento faktor je např. klíčový v zemědělství (např. v České republice nejsme schopni vypěstovat tropické plodiny, a pokud ano, tak za vysokých nákladů a s výslednou nevalnou chutí, proto tyto plodiny dovážíme ze zahraničí).

S tímto základním členěním bychom si však v současnosti již nevystačili. Podstatou dnešního mezinárodního obchodu je specializace jednotlivých ekonomik na výrobu určitých typů výrobků, zpravidla na základě jejich vybavenosti výrobními faktory, která určuje náklady na výrobu daného výrobku (tuto vybavenost výrobními faktory musíme vnímat jak co do kvantity daného výrobního faktoru, tak i co do kvality – typickým příkladem může být např. pracovní síla – její množství v dané ekonomice, její vzdělanostní úroveň či mzdová úroveň v daném segmentu ekonomiky hrají zásadní roli při určování specializace dané ekonomiky). Tato specializace je založena na mezinárodní dělbě práce, která vede k větší efektivitě produkce, z které mají užitek všechny zapojené subjekty a je to ostatně i jeden z přínosů mezinárodního obchodu.

Pokud se podíváme do historie a na teorie, které se snažily osvětlit příčiny a důsledky mezinárodního obchodu, musíme v této souvislosti zmínit dvě základní teorie:

- **Teorie absolutních výhod** – tato teorie „otce“ moderní ekonomie Adama Smithe říká, že pokud daná ekonomika je schopna produkovat daný výrobek (např. počítač) oproti jiným zemím s nejnižšími výrobními náklady, potom má tzv. absolutní výhodu. Pak má smysl se specializovat na výrobu tohoto statku a ostatní statky, kde tuto absolutní výhodu daná země nemá, dovážet ze zahraničí. Je tedy pro všechny zúčastněné země výhodnější, aby se soustředily na výrobu těch statků, kde mají tuto absolutní výhodu – jinými slovy řečeno, touto specializací, kdy nevyrábějí dané země všechny výrobky samy, dosahují vyšší úrovně blahobytu, než pokud by se snažily vyrobit všechny výrobky ve vlastní režii.
- **Teorie komparativních výhod** – předchozí teorie předpokládala, že každá země má alespoň jednu absolutní výhodu při výrobě určitého statku. V reálné ekonomice jsou však situace, kdy některé země mají absolutní výhodu při výrobě u všech statků (země A) a země, které mají naopak absolutní nevýhodu při výrobě všech statků neboli vyrábějí všechny statky méně efektivně (země B). Pokud bychom se řídili teorií absolutních výhod, k mezinárodnímu obchodu by vlastně ani nedošlo, protože země s absolutní nevýhodou by neměla na co se specializovat. I za této situace je tady však možnost, aby země mezi sebou obchodovaly a měly z mezinárodního obchodu užitek. Bude však zapotřebí se podívat na to, kde má země B relativně nejmenší nevýhodu, resp. při výrobě jakého statku je rozdíl v nákladech oproti zemi A nejnižší. Naopak u země A se musíme podívat, ve které výrobě je absolutní výhoda ve srovnání se zemí B nejnižší. Na tuto otázku pak odpovídá teorie komparativních výhod, která říká, že mezinárodní obchod bude výhodný pro obě země tehdy, pokud se země A bude specializovat na výrobu toho statku, kde má největší absolutní výhodu (přesune tam výrobní faktory i z ostatních výrob, kde

je absolutní výhoda nižší). Naopak země B by se měla specializovat na výrobu statku, kde má relativně nejnižší nevýhodu, a i sem přesunout výrobní faktory, tak aby došlo k dalšímu zefektivňování výroby.

Při těchto znalostech potom můžeme rozšířit faktory specializace národních ekonomik na:

- rozdíly v absolutních nákladech vynaložené práce, které jsou obsaženy v teorii absolutních výhod;
- rozdíly v komparativních nákladech vynaložené práce, které jsou vysvětleny v teorii komparativních výhod;
- rozdíly ve vybavenosti zemí jednotlivými výrobními faktory;
- rozdíly technologické, související s tzv. technologickou mezerou, kdy ekonomika má komparativní výhodu vůči dovážející ekonomice po tu dobu, než výrobce v dovážející ekonomice započne produkci daného statku či komodity;
- rozdíly v technické vyspělosti výrobku, mající souvislost s životními cykly výrobku, kdy největší komparativní výhodu má ekonomika s výrobky vynikající technické úrovně a tato výhoda (a zároveň exportní možnost) klesá společně s životním cyklem výrobku;
- rozdíly v úrovni lidského kapitálu, které plynou z komparativních výhod při zapojení se do mezinárodní dělby práce a které jsou závislé na úrovni lidského kapitálu (i zde platí, podobně jako u technologie a životního cyklu výrobku přímá úměra);
- a faktory geografické, jež ovlivňují zapojení ekonomik do mezinárodního obchodu z hlediska geografické koncentrace, tvorby průmyslových oblastí (v souvislosti s nalezišti přírodních zdrojů a surovin) či rozdílnosti nebo podobnosti vzdělanostních, kulturních, politických, náboženských, klimatických apod. podmínek.

PŘÍPADOVÁ STUDIE

Jak je uvedeno výše, národní ekonomiky se na základě těchto faktorů méně či více zapojují do mezinárodních ekonomických vztahů, což představuje nejen již zmíněný pohyb zboží, ale i kapitálu a práce. Zapojení dané země do mezinárodních ekonomických vztahů v oblasti pohybu zboží vyjadřuje otevřenost ekonomiky. Obecně platí, že velké země mají nižší potřebu zapojení se do mezinárodního obchodu, protože výrobci jsou schopni uspokojit svou produkci na relativně velkém domácím trhu (např. USA) a jsou tak do určité míry soběstačné. Naopak menší ekonomiky inklinují k většímu zapojení do těchto vztahů, což je dáno především tím, že domácí výrobci nejsou schopni uspokojit svoji produkci na relativně omezeném domácím trhu, a proto se významně orientují na zahraniční trhy (typickým příkladem je např. Česká republika). Intenzitu zapojení do mezinárodního obchodu nám ukazuje míra otevřenosti, která se nejčastěji vyjadřuje jako podíl exportu vůči HDP nebo jako podíl součtu exportu a importu vůči HDP.

V praxi však realizace mezinárodního obchodu není jednoduchá a státy dost často tíhnou spíše omezování mezinárodního obchodu, obzvlášť tehdy, pokud by měla konkurence ze zahraničí ohrožovat výrobu a zaměstnanost v národní ekonomice. Mezi základní faktory útlumu mezinárodního obchodu tedy patří:

- protekcionistická (ochranářská opatření) opatření v podobě cel či dovozních kvót (viz dále),
- dopravní náklady
- deformace cen v podobě např. subvencí (dotací) vývozcům

7.2 Mezinárodní pohyb kapitálu

DEFINICE

Mezinárodní pohyb kapitálu představuje změnu pohledávek a závazků dané ekonomiky a jejich residentů vůči zahraničí. Jinými slovy řečeno jedná se o pohyb peněžních fondů (hotovosti, bankovních depozit) nebo cenných papírů (obligací, akcií), o poskytování nebo splácení půjček a úvěrů mezi subjekty z různých ekonomik.

K růstu intenzity mezinárodního pohybu kapitálu přispěla v posledních desetiletích zejména rostoucí vzájemná propojenost ekonomik prostřednictvím působení nadnárodních společností a mezifiremní kooperace. Hlavními důvody pohybu kapitálu zpravidla bývají:

- platba za dodávky v rámci mezinárodního obchodu
- platby za služby výrobních faktorů v podobě úroků, dividend
- držení finančních aktiv jako jedné formy bohatství a snaha o jejich zhodnocení.

V současných podmínkách je nejdůležitější poslední uvedený – pohyb kapitálu ve smyslu jeho zhodnocování může mít dvojí podobu: (i) podobu finančních instrumentů jako jsou cenné papíry a půjčky; nebo (ii) nefinančních instrumentů v podobě zakládání podniků nebo koupě stávajících podniků v zahraničí. Pohyb kapitálu v tomto smyslu zpravidla směřuje mezi ekonomicky vyspělými zeměmi nebo z ekonomicky vyspělých do méně rozvinutých zemí. Důvodem je zpravidla přebytek kapitálu v domácí ekonomice neumožňující další rozvoj v rámci národní ekonomiky a je tak třeba hledat možnosti dalšího rozvoje v zahraničí. Mezi hlavní motivy pohybu kapitálu ve smyslu investice za účelem zhodnocení patří:

- dosahování vyšších zisků (např. díky levnější pracovní síle v zahraničí oproti domácí ekonomice, tím pádem dosahuje nižších výrobních nákladů a vyššího zisku).

- preferenční postavení rozvojových států, kdy některé tyto země mají nižší, resp. žádná cla (pokud firma např. založí dceřinou firmu v této zemi, může následně vyvážet do zemí, kde by jinak dovážela za vysoká cla a zvyšuje tak svou konkurenceschopnost).
- zvětšování možností odbytu produkce, kdy národní ekonomika již nemůže přispět k růstu produkce (velikost domácího trhu již neposkytuje možnosti dalšího růstu produkce a je třeba hledat nové trhy).
- překonávání překážek mezinárodního obchodu v podobě protekcionistických překážek (státy si brání domácí trh velmi často pomocí cel, a pokud se chce firma vyhnout clu, které může výrazně snížit její konkurenceschopnost na zahraničním trhu, jedinou možností je pomocí investice vybudovat výrobní pobočku a výrobky budou vnímány na tomto zahraničním trhu jako domácí čili firma se tak vyhne clu a není tak snížena její konkurenceschopnost).
- výhodnější podmínky k podnikání v zahraničí – země, které mají problémy s nespokojivým ekonomickým vývojem a z toho plynoucí vysokou nezaměstnaností mohou lákat zahraniční firmy k založení dceřiných firem, což by mohlo přispět k ekonomickému růstu země a snižování nezaměstnanosti. Nejčastěji se využívají nižší daně nebo tzv. daňové prázdny pro takovéto firmy, dotace na vytvořená pracovní místa či poskytnutí pozemků včetně vybudovaných inženýrských sítí těmto investorům).

Kapitál můžeme členit z mnoha hledisek:

- **podle formy** rozlišujeme **přímé zahraniční investice**, které představují transakce mezi přímými investory a firmami, do kterých investice směřují, a to za účelem získání významného podílu na řízení podniku mimo rezidentní ekonomiku investora – alespoň 10 procent (typickým příkladem může být např. vznik nové továrny automobilky Hyundai v Nošovicích nebo koupě skupiny Plzeňský prazdroj japonským pivovarem). Dalším typem jsou **portfoliové investice** neboli transakce akcií a dluhopisů za účelem lepšího zhodnocení, než kolik by přinesla situace, kdyby zůstal kapitál v domácí ekonomice. **Ostatní investice** zahrnují obchodní úvěry, půjčky, hotovost, depozita či jiné závazky a pohledávky. Největší část těchto investic tvoří úvěry obchodního charakteru, tj. investice na financování nákupu a prodeje zboží a služeb, hypotéky nebo finanční leasing. K **rezervám** řadíme zahraniční aktiva centrálních bank, jakými jsou monetární zlato, zvláštní práva čerpání, aktiva v zahraniční měně odrážející platby vyvolané platební nerovnováhou.
- **podle zúčastněných subjektů** rozlišujeme kapitálové transakce centrálních bank, vlád, komerčních subjektů a ostatních subjektů.
- **podle vlastnictví** lze dělit kapitál na soukromý, veřejný a kapitál mezinárodních organizací (např. Mezinárodní měnový fond či Světová banka).
- **podle charakteru umístění** dělíme kapitál na zápůjční v podobě půjčky na nákup určitého statku a na kapitál podnikatelský, kdy vývozce získá možnost řídit zahraniční jednotku.

- **podle času** rozlišujeme kapitál krátkodobý (do jednoho roku), střednědobý (do pěti let) a dlouhodobý (nad 5 let).

Na posledně uvedený faktor, tj. držení finančních aktiv a snaha o jejich zhodnocení má výrazný vliv výše nominální úrokové sazby v dané zemi a zejména její výše ve srovnání se zahraničím (tzv. úrokový diferenciál), který má vliv na očekávané zhodnocení aktiv. Dalším faktorem může být stupeň likvidity daného aktiva a jeho rizikem, kdy platí obecně známé pravidlo čím vyšší riziko tím vyšší zisk (je však nutné zvážit únosnou míru rizika).

7.3 Vnější obchodní politika

Tato politika zaznamenala v průběhu posledních staletí výrazné proměny a v poslední době je ovlivňována zejména globalizací. Jejím posláním je regulace toků zboží do země (import) a ze země (export). Klíčovou otázkou, kterou si ekonomové pokládají, je, do jaké míry by měl stát zasahovat do těchto obchodních vztahů, či dokonce jestli vůbec by měl zasahovat. Pokud bychom se podívali do historie ekonomických teorií, zjistíme, že existovala období, ve kterých se uplatňovala silná regulace toku zboží zejména ze zahraničí, pro kterou se vžil název protekcionismus (např. za existence merkantelistické ekonomické školy, v 19. století v podobě německé historické školy či ve 30. letech 20. století během tzv. Velké krize). Existovala ale i období, ve kterých se upřednostňovala politika nezasaňování do těchto vztahů čili **volný obchod**, což je např. klasická škola politické ekonomie představovaná učením Adama Smitha a jeho následovníků a v poslední době je praktickým příkladem Evropská unie, která se již na konci 50. let 20. století rozhodla překážky obchodu mezi členskými zeměmi odbourat a využít výhod volného obchodu podobě celní unie a později společného trhu.

Protekcionismus se v čase vyvíjel od úplného zákazu dovozu po moderní nástroje cílicí spíše na omezení dovozu než jeho úplného znemožnění. Určitou míru protekcionismu vykazují téměř všechny státy světa bez výjimky. Cílem omezování dovozu je nejčastěji ochrana domácích výrobců, kteří by nemuseli obstát v mezinárodní konkurenci, což by mohlo znamenat ztrátu pracovních příležitostí i výkonu celé ekonomiky. Stát brání dovozu nebo jej omezuje i v případě strategických výrobků, kam lze radit zemědělské produkty nebo vojenské, které jsou natolik zásadní pro obyvatelstvo potažmo stát, že spoléhat se pouze na dovoz by se mohlo dané zemi vymstít, byť v tuto chvíli se to může jevit pro spotřebitele jako neekonomické – proč bych si měl kupovat drahé vepřové maso z Česka, když bych si mohl koupit mnohem levnější vepřové dovezené z Číny? Proč Česko omezuje dovoz tohoto masa z Číny např. tím, že jej na něj uvaleno clo ve výši 40 procent a je tím pádem dražší a spotřebitelé proto kupují maso od českých výrobců? Vezměme si extrémní situaci, kdy by Čínu postihla nějaká velká přírodní katastrofa a vzhledem k nedostatku vepřového na čínském trhu by přestala Čína vyvážet na zahraniční trhy. Najednou by v Česku, které by nemělo žádné své producenty tohoto masa, vznikl vážný problém se zásobováním obyvatelstva, což není jistě žádoucí z mnoha důvodů. Proto zejména v případě zeměděl-

ských komodit existuje vyšší ochrana domácího trhu než u ostatních statků (např. elektronika). U některých odvětví je důvodem ochrany před zahraniční konkurencí i to, že se jedná např. o národní tradici.

V rámci obchodní politiky se nejčastěji používají tyto nástroje:

- **smluvní nástroje** jsou založeny na oboustranné dohodě dvou a více států, případně mezinárodních organizací a rámcově vymezují obchodní vztahy mezi těmito partnery.
- **autonomní nástroje** jsou v podstatě jednostranné kroky států či mezinárodních organizací mající za účel zabránit či omezit dovozy nebo v opačném směru zase podpořit vývozy zboží a služeb z dané země.

Smluvní nástroje jsou mezinárodní dohody a zpravidla se zaměřují na uvolnění pravidel vzájemného obchodu mezi participujícími zeměmi či mezinárodními organizacemi. Tyto dohody jsou připravovány nejčastěji na ministerstvech obchodu a podepisovány nejvyššími ústavními představiteli. Vzhledem k charakteru těchto smluv je zapotřebí i ratifikace ve všech zúčastněných státech (zpravidla v rámci národních parlamentů). Příkladem takovýchto dohod jsou mezinárodní smlouvy o vytvoření zóny volného obchodu či celní unie. Patří sem i další dohody, které nemusejí nutně liberalizovat vzájemný obchod, spíše se zaměřují na ustanovení základních pravidel pro vzájemný obchod.

Autonomní nástroje představují pestrou paletu opatření:

- **cla** – jedná se ve své podstatě o specifickou daň, jež je připočítána k dovozní ceně daného statku a zvyšuje tak bezprostředně výslednou cenu dováženého výrobku. Nejčastěji je důvodem ochrana domácích výrobců (např. ocel či zemědělské komodity). Cla výrazně narušují mezinárodní obchod a snižují výhody z něho plynoucí. Na druhé straně mohou udržet v dané zemi zaměstnanost na potřebné úrovni a jsou i příjmovou položkou státního rozpočtu, byť ne zásadní.
- **množstevní omezení** – ve srovnání se cly se jedná o jemnější nástroj k omezení dovozu. Zpravidla se na daný výrobek vztahuje určitá množstevní kvóta, do které lze zboží dovážet bez cla, jakmile je však tato kvóta překročena, je zboží zatíženo clem.
- **antidumpingové řízení** – to bývá uplatňováno tehdy, pokud má daný stát podezření, že cena dováženého zboží je na tak nízké úrovni, že vyvolává pochyb o tom, jestli se nejedná o cenu pod výrobními náklady. Těchto cen bývá často dosahována za pomoci subvencí (dotací) státu odkud zboží pochází a jejímž cílem je zlikvidovat domácí výrobce. V rámci tohoto řízení bývá zpravidla dočasně zakázán dovoz daného výrobku.
- **proexportní politika** – kromě nejrůznějších forem omezování vzájemného obchodu se jednotlivé státy zaměřují i na podporu vývozu, obzvláště tehdy, pokud jsou mezinárodně konkurenceschopné. Jedná se o nejrůznější opatření, která ulehčují vývozcům přístup na nové nebo již existující trhy, vývozní subvence, různé půjčky, pojištění úvěrů nebo poradenství exportním firmám v dané zemi od vládní agentury podporující export (v případě Česka např. CzechTrade).

V praxi se používají obě dvě skupiny opatření s trendem postupné liberalizace vzájemného obchodu (zejména v určitých regionech), což s sebou nese postupné upouštění od protekcionismu, který se uplatňuje zejména u citlivých komodit. Proč se tedy v posledních 50. letech světová ekonomika postupně liberalizuje? Důvod je prostý – přílišný protekcionismus se ukázal jako příliš nákladný pro všechny aktéry mezinárodního obchodu:

- vede k vyšším nákladům domácích výrobců, kteří vyrábějí za vyšší než světovou cenu, což v konečném důsledku zaplatí spotřebitel, kterému se tak snižuje jeho přebytek.
- zavedením cla, které postihne výrobce z jiné země, daný stát riskuje odvetné clo v komoditě, která je pro něj důležitým vývozním artiklem, což by mohlo znamenat snížení vývozu a zvýšení nezaměstnanosti.
- účinek cel je zpravidla krátkodobý a z dlouhodobého hlediska může mít výrazný negativní dopad na konkurenceschopnost domácích výrobců, kteří nejsou v důsledku nižší konkurence motivováni k inovacím, což se může projevit napříč celou ekonomikou a způsobit zaostávání ekonomiky jako celku.

Od poloviny 50. let 20. století se tak začínají postupně v jednotlivých regionech světa prosazovat regionální integrační uskupení, jejichž cílem je odbourat překážky vzájemného obchodu mezi zúčastněnými státy. Více se této problematice věnujeme v samostatné kapitole s názvem Ekonomická integrace.

7.4 Kurzová politika centrální banky

Doposud jsme se zaměřovali na vysvětlení fungování národní ekonomiky, ve které ekonomické subjekty hradí své transakce v domácí měně (např. v českých korunách). Již při definici výkonnosti ekonomiky byla zmíněna důležitost relace mezi exportem (vývozem) a importem (dovozem). V současné době je naprostá většina ekonomik otevřených, což znamená, že v rámci světové ekonomiky dochází k mezinárodnímu obchodu, kdy země mezi sebou obchodují. Pokud budeme např. chtít dovézt zboží z USA a prodat jej na českém trhu je prvním předpokladem jej nakoupit na americkém trhu. Jestliže obchodní transakce v rámci české ekonomiky probíhají v národní měně, potom na nákup zboží v USA nám již česká koruna stačit nebude a bude zapotřebí disponovat americkými dolary, což je jedna ze světových měn (patří sem i euro). Otázkou ovšem je, v jakém poměru se bude česká koruna směňovat za americký dolar – to zpravidla určuje ekonomická vyspělost a velikost dané ekonomiky. Proto je další důležitou oblastí, jež má vliv na vývoj ekonomiky, měnový kurz.

DEFINICE

Měnový kurz představuje směnný poměr dvou měn neboli cena jedné měny vyjádřená v jiné měně.

Měnový kurz může být relativně stabilní nebo se v čase měnit, tj. kolísá neboli fluktuuje. Zejména jeho nestálost může působit jak pozitivně, tak zejména negativně na vývoj domácí ekonomiky. Velmi důležitý je i zvolený přístup měnové autority (centrální banky) k regulaci měnového (devizového kurzu) čili do jaké míry zasahuje do jeho vývoje.

7.4.1 MĚNOVÝ KURZ

Pokud už víme z předchozího textu definici měnového kurzu, můžeme přikročit k dalšímu výkladu. V první řadě je zapotřebí si uvědomit, že každý nákup zahraniční měny je zároveň i prodejem domácí měny. Potom pro nás nebude složité odvodit základní zákonitosti devizového trhu, kde stejně jako u jiných trhů platí zákonitosti vztahu nabídky a poptávky, ke kterým se navíc přidají specifika tohoto trhu.

Měnový kurz rozlišujeme na:

- **nominální měnový kurz** – jedná se prostě vyjádření ceny jedné měny v jednotkách cizí měny a je to kurz, se kterým se můžeme setkat v běžném životě (ve směnárnách či obchodních bankách zpravidla v podobě kurzovního lístku). Je možné jej vyjádřit přímým kótováním (kolik jednotek domácí měny musíme vydat na nákup nebo prodej zahraniční měny – např. 27 CZK/1 EUR) nebo nepřímým kótováním (kolik jednotek zahraniční měny je zapotřebí na nákup jedné jednotky domácí měny – např. 0,037 EUR/ 1 CZK) – z toho plyne, že pro potřeby ekonomických subjektů v české ekonomice je praktičtější přímý zápis, tj. kolik korun musíme vydat, abychom si mohli koupit jedno euro.
- **reálný měnový kurz** – jedná se o poměr, v jakém se směňují statky jedné země za statky druhé země; neříká, kolik korun získáme výměnou za eura, ale kolik zboží si za koruny koupíme v porovnání s množstvím zboží kupeným za eura. Zohledňuje tak rozdílnou cenovou hladinu v domácí ekonomice a v zahraničí, udává kupní sílu domácí produkce v relaci k zahraniční produkci. Jinými slovy udává míru konkurenceschopnosti země v mezinárodním obchodě.

V praxi je pro nás důležitější nominální měnový kurz. Současně je třeba odlišovat pojem měnová parita, což je úředně stanovený kurz dané měny, kdežto měnový kurz je výsledkem střetávání nabídky a poptávky, byť do tohoto mechanismu může výrazně zasahovat centrální banka pomocí devizových operací. Měnové kurzy i měnové parity se v čase mění, a proto musíme odlišovat tyto pojmy:

- **apreciace** neboli zhodnocení domácí měny, které představuje pohyb kurzu směrem dolů (nominální měnový kurz se změní např. z 28 Kč za 1 EUR na 27 Kč za 1 EUR). Ten samý pohyb představuje v případě měnové parity **revalvace**, akorát s tím rozdílem, že tento pohyb není dán trhem, ale rozhodnutím měnové autority.

- **depreciace** neboli znehodnocení domácí měny, které představuje pohyb kurzu směrem nahoru (nominální měnový kurz se změní např. z 27 Kč za 1 EUR na 28 Kč za 1 EUR). Ten samý pohyb představuje v případě měnové parity **devalvace**, akorát s tím rozdílem, že tento pohyb není dán trhem, ale rozhodnutím měnové autority.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Jak zhodnocení měny, tak i znehodnocení měny má svá pozitiva i negativa. Tuto problematiku je třeba vnímat ta, že pro určité subjekty bude zhodnocení domácí měny představovat výhodu, naopak pro jiné zase nevýhodu. Obdobně je tomu i v případě znehodnocení domácí měny. Pokud se nejprve budeme věnovat prvnímu pohybu, tj. zhodnocení domácí měny, kdy se kurz koruny vůči euru posune z 28 Kč/EUR na 26 Kč/EUR, potom to bude znamenat zejména to, že se zlevní dovozy, z čehož by mohli být prospěch zejména domácnosti a firmy nakupující dovážené výrobky. Rovněž pro nás bude levnější např. dovolená v zahraničí – pokud jsme si chtěli vzít s sebou např. 1000 EUR, tak jsme to dříve směňovali za 28 tis. Kč, teď po zhodnocení koruny nám bude na stejný obnos stačit 26 tis. Kč. Naopak pro vývozce je takový pohyb velmi problematický – české zboží se stává v zahraničí relativně dražší a mohou mít tak problémy prodat své zboží nebo se jim sníží marže a zisk. Zhodnocení je nevýhodné i pro zahraniční turisty, kteří přijíždějí na dovolenou do Česka (za svou měnu si po výměně na koruny koupí méně) a jejich počet se může snížit. Obdobně lze argumentovat v případě znehodnocení měny, jen v opačném směru. Obecně platí, že zhodnocování měny je spíše výhodné pro domácnosti a znehodnocování měny pro firmy, obzvlášť tehdy, pokud se jedná o proexportně zaměřenou ekonomiku.

Do vývoje měnových kurzů může zasahovat měnová autorita (zpravidla centrální banka) a dle míry tohoto zasahování členíme tyto režimy měnových kurzů:

- **režim plovoucího kurzu** (tzv. floating), jenž je charakteristický tím, že centrální banka nezasahuje do procesu jeho utváření a je tedy výsledkem střetu nabídky a poptávky, jež jsou ovlivňovány celou řadou faktorů, o kterých se budeme bavit dále. Měnový kurz v tomto režimu tak více či méně kolísá, hovoříme, že se jedná o pružný (flexibilní) měnový kurz. Může však nastat situace, kdy by vychýlení kurzu bylo příliš vysoké, což by mohlo mít negativní dopady na celou ekonomiku, a proto si některé centrální banky ponechávají jistý manévrovací prostor pro regulaci těchto zpravidla nenadálých a skokových změn kurzu – potom hovoříme o **režimu řízeného floatingu**, kdy centrální banka příležitostně intervenuje v případě přílišně rozkolísaného kurzu nebo dostává-li se měna pod tlak měnových spekulantů (používá devizové intervence neboli prodej a nákup zahraniční měny za domácí – vzhledem k velkým devizovým rezervám a množství domácí měny jsou centrální banky významnými hráči jak na straně nabídky, tak i poptávky). Pokud se rozhodne za žádných

okolností do procesu utváření měnového kurzu nevstupovat, potom se hovoří o tzv. **čistém floatingu**.

- **režim pevného kurzu**, jenž se typický pro měnovou paritu, kdy hodnota nominálního kurzu je dána centrální bankou, která musí provádět oficiální intervence k jeho udržení v případě nejrůznějších tlaků na jeho devalvaci či revalvaci.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Oba dva systémy mají své výhody i nevýhody. Režim pevného kurzu snižuje rizika spojená s mezinárodním obchodem, které přináší režim plovoucího kurzu, v rámci kterého se kurz volně pohybuje (vývozci tak nejsou v režimu pevných kurzů vystaveni častým změnám kurzů jako v případě plovoucího kurzu, což jim přináší jistou stabilitu, nejsou nuceni se pojišťovat vůči pohybu kurzu, takže to znamená i nižší náklady). Na druhou stranu, režim pevného kurzu vyžaduje disciplinovanou hospodářskou politiku. Výhody režimu plovoucího kurzu lze spatřovat v tom, že monetární politika a fiskální mohou být na sobě nezávislé bez ohledu na vývoj mezinárodních trhů, v rychlosti přizpůsobení se ekonomiky v případě externích šoků nebo v tomto režimu existuje nižší riziko podhodnocení nebo nadhodnocení domácí měny.

At' už se jedná o měnovou paritu či měnový kurz utvářený trhem, mají na jejich vývoj vliv celé spektrum faktorů:

- rozdíl úrokových sazeb v domácí ekonomice a v zahraničí, tzv. **úrokový diferenciál** – pokud nastane situace, že úrokové sazby budou v domácí ekonomice vyšší než v zahraničí, potom budou přitahovat kapitál ze zahraničí, který bude spatřovat v této situaci příležitost na zhodnocení kapitálu např. tím, že nakoupí lépe úročené cenné papíry. Na to však bude zahraniční kapitál potřebovat domácí měnu a dojde tak ke zvýšení poptávky po domácí měně, který na základě nám již dobře známých zákonitostí vyvolá tlaky na jeho zhodnocení. Zcela specifickým případem, který může mít vážné následky na vývoj kurzu, je spekulativní atak na domácí měnu, kdy spekulanti sází např. na posílení měny a mohou tak „rozkmitat“ měnový kurz.
- Rozdíl v míře inflace v domácí ekonomice a v zahraničí, tzv. **inflační diferenciál** – pokud nastane situace, že míra inflace bude v domácí ekonomice vyšší než v zahraničí, potom bude domácí zboží vůči zahraničnímu dražší, což vyvolá růst poptávky po dovážených statcích. Na to budou přirozeně reagovat dovozci, aby však mohli uspokojit zvýšenou poptávku, budou potřebovat větší množství zahraniční měny, aby mohli toto zboží nakoupit. Dojde tak ke zvýšení poptávky po zahraniční měně, jež vyvolá tlaky na znehodnocení domácí měny.
- **Ekonomický růst dané země** – pokud ekonomika vykazuje silný ekonomický růst, většinou to vyvolává tlaky na zhodnocení měny, pokles výkonosti naopak zpravidla vyvolá znehodnocení měny.

- **Stabilita politického prostředí** – pokud je v zemi nestabilní, těžko předvídatelný politický systém, může to mít poměrně silný vliv na měnový kurz. Krátkodobé vlivy mají třeba i výsledky voleb, politické spory apod.

7.5 Platební bilance

V předchozím výkladu jsme se zabývaly vztahy dané ekonomiky se zahraničím v podobě mezinárodního obchodu a mezinárodního pohybu kapitálu. Velmi důležité je rovněž tyto toky účetně zachytit, což lze pomocí platební bilance.

DEFINICE

Platební bilance představuje systematický účetní výkaz, který souhrnně zachycuje veškeré ekonomické transakce mezi tuzemskými rezidenty a rezidenty ostatních zemí (mezi devizovými tuzemci a cizozemci), které se uskutečnilo za určité období, nejčastěji za jeden rok.

Ekonomické transakce jsou spojeny s toky zboží a služeb, kapitálu a peněz mezi domácí ekonomikou a zahraničím a ve většině případů vyvolávají pohyb deviz, jejich příliv nebo odliv. Proto je také platební bilance spojena s devizovým trhem. Položky platební bilance, jež představují příliv finančních prostředků do ekonomiky, jsou položkami kreditními a jsou označovány znaménkem plus. Transakce, které vedou k odlivu finančních prostředků ze země, jsou chápány jako debetní a jsou označovány znaménkem mínus. Z účetního hlediska je platební bilance výrazem zdrojů a užití fondů, a proto musí být vždy vyrovnaná. Každá kreditní položka nachází v platební bilanci svůj odraz v položce debetní a naopak.

Struktura platební bilance se skládá z těchto základní účtů, jež se následně člení na podúčty:

- Běžný účet
- Kapitálový účet
- Finanční účet
- Saldo chyb a opomenutí
- Změna devizových rezerv

Běžný účet zahrnuje dovoz a vývoz zboží a služeb, výnosy a náklady spojené s mezinárodním pohybem kapitálu a pracovní síly a jednostranné mezinárodní transfery. Součástí běžného účtu jsou tyto podúčty:

1. *obchodní bilance* zahrnující pohyb zboží, jeho dovoz a vývoz, členěna komoditně a teritoriálně (vývoz představuje kreditní položku, protože za prodej zboží v zahraničí plynou do ekonomiky finanční prostředky, naopak dovoz představuje debetní položku). Rozdíl mezi vývozem a dovozem představuje *saldo obchodní bilance*.

Pokud je toto saldo kladné, potom platí, že země více vyváží, než dováží a je tedy proexportně založena (to platí ostatně i pro českou ekonomiku).

2. *balance služeb* je další součástí běžného účtu a zachycuje pohyb služeb (např. doprava, cestovní ruch) se zahraničím.
3. *balance výnosů* zachycuje důchody z výrobních faktorů ve vlastnictví domácí země, jež jsou zapojeny v zahraničí, a důchody z výrobních faktorů ve vlastnictví zahraničních subjektů, jež jsou zapojeny v domácí ekonomice, tj. mzdy, zisky, dividendy, úroky. Jelikož je česká ekonomika příkladem země, která je atraktivní pro zahraniční investory, kteří zde v minulosti zakládali pobočky nadnárodních korporací, tak právě tento podúčet je silně debetní, což je dáno zejména tokem dividend, zisků a úroků do zemí původu investice.
4. *Běžné převody* zachycují jednostranné transfery jako příspěvky mezinárodním organizacím, dary a další.

Kapitálový účet slouží k zachycování transakcí souvisejících s obchodem nehmotnými statky (ochranné známky, patenty), odpuštění pohledávek, kapitálové transfery související s migrací obyvatel apod.

Finanční účet je podobně jako běžný účet složen z podúčtů:

1. *přímé investice* zachycují jednak přímé domácí investice v zahraničí (debetní položka), jednak zahraniční přímé investice v domácí ekonomice (kreditní položka). Jedná se o takové investice, které zakládají určitou míru kontroly a řízení podniku. V České republice jsou definovány jako deseti a více procentní podíl investora na základním kapitálu společnosti. Kromě tohoto podílu se do přímých investic zahrnuje též reinvestovaný zisk a ostatní kapitál.
2. *portfoliové investice* představují majetkové cenné papíry a účasti, jež nespádají do kategorie přímých investic (v případě České republiky se jedná o podíl vlastnictví do 10 %), a dluhové cenné papíry.
3. *finanční deriváty* jako jsou např. forwardy, futures a opce.
4. *ostatní investice* zahrnují především přijímání a poskytování úvěrů. V platební bilanci jsou ostatní investice dále členěny z hlediska časového (na dlouhodobé a krátkodobé) a dle subjektů (centrální banka, obchodní banky, vláda, ostatní sektory).

Saldo chyb a opomenutí, kurzové rozdíly zahrnuje veškeré nepřesnosti v evidenci, metodické problémy, kurzové rozdíly atp.

Změna devizových rezerv je vyrovnávací položkou. V případě aktivní platební bilance dochází ke zvýšení devizových rezerv a při schodkové platební bilanci dochází ke snížení devizových rezerv.

SHRNUTÍ KAPITOLY

Mezinárodní obchod je se rozvíjí již od samých počátků lidstva. Důvodem je rozdílná vybavenost výrobními faktory mezi jednotlivými zeměmi světové ekonomiky nebo klimatické podmínky znemožňující výrobu určitého statku (zejména zemědělských plodin).

Absolutní výhoda ve výrobě určitého statku spočívá v absolutně nižších nákladech ve srovnání se zahraničím. Komparativní výhoda spočívá v relativně nižších nákladech, tj. v nalezení nejvyšší absolutní výhody nebo nejnižší absolutní nevýhody.

Protekcionalismus představuje uplatňování nejrůznějších opatření s cílem zamezit nebo snížit množství dováženého zboží. Politika volného obchodu je doktrína, která preferuje nezasahování do mezinárodního obchodu na principu liberalismu.

V podmínkách volného obchodu se bude mezinárodní specializace národních ekonomik ve výrobě a obchodu vyvíjet podle srovnání nákladů a povede k přínosům z obchodu (zvýšení výrobních i spotřebních možností).

V současné době se vesměs každá ekonomika zapojuje do mezinárodního obchodu, což znamená, že se jedná o otevřené ekonomiky, byť je intenzita tohoto zapojování napříč zeměmi rozdílná. Míru otevřenosti ekonomiky je možno vyjádřit podílem exportu nebo obratu zahraničního obchodu k HDP. Její výše je ovlivněna velikostí vnitřního trhu, konkurenceschopností domácích výrobců na světových trzích, odvětvovou strukturou ekonomiky, technologickým vybavením firem nebo úrovní lidského kapitálu.

Stát zasahuje do mezinárodního obchodu prostřednictvím vnější obchodní politiky, přičemž k tomu využívá smluvních a autonomních nástrojů.

Mezinárodní pohyb kapitálu znamená změnu pohledávek a závazků rezidentů vůči zahraničí. Příčinami těchto změn jsou platby za dodávky zboží (a podobné platby) a zejména očekávané zhodnocení finančních aktiv (rozhodování je ovlivněno očekávanou výnosností, likviditou a rizikem daného aktiva). Rozlišujeme krátkodobý a dlouhodobý pohyb kapitálu.

Měnový kurs je cenou národní peněžní jednotky vyjádřenou v jiných národních penězích. Formuje se na devizovém trhu střetáváním poptávky a nabídky po dané měně. Mezi faktory ovlivňujícími změnu poptávky a nabídky měny (a tím i změnu rovnovážného kursu) patří cenové a jiné podmínky obchodu, faktory ovlivňující mezinárodní pohyb kapitálu a kursové intervence centrálních bank. Zhodnocení kurzu se nazývá apreciacie, znehodnocení depreciace. Oba dva pohyby mají vliv na domácí ekonomiku jak pozitivní, tak i negativní rovině.

Měnová parita představuje úředně stanovený kurz měny. Zhodnocení měnové parity se nazývá revalvace, znehodnocení devalvace.

Měnový kurz je významný faktor hospodářského vývoje, proto centrální banka zasahuje do tohoto vývoje prostřednictvím přímých a nepřímých intervencí. Režimy řízení měnového kurzu se od sebe liší mírou zasahování ze strany centrální banky – fixní kurz, plovoucí kurz a řízený floating.

Platební bilanci je peněžní vyjádření ekonomických transakcí mezi určitou zemí a jejími zahraničními partnery za určité období (běžně za účetní rok). Obsahuje položky běžný, kapitálový, finanční účet a statistická diskrepance a změnu devizových rezerv centrální banky, pomocí nichž se vyrovnává platební bilance. Rozlišujeme kreditní a debetní položky.

OTÁZKY

1. Mezi autonomní nástroje obchodní politiky nepatří:

- a) cla.
- b) mezinárodní dohody.
- c) kvantitativní omezení.
- d) proexportní politika.

2. Posílení měnového kurzu se nazývá:

- a) apreciacce.
- b) depreciace.
- c) revalvace.
- d) devalvace.

3. Režim měnového kurzu, kdy centrální banka příležitostně intervenuje v případě přílišně rozkolísaného kurzu nebo dostává-li se měna pod tlak měnových spekulantů, se nazývá:

- a) čistý floating.
- b) řízený floating.
- c) fixní kurz.
- d) volatílně-fixní kurz.

4. Podúčet platební bilance, na kterém se zachycuje mezinárodní obchod, tj. vývoz a dovoz, se nazývá:

- a) bilance služeb.
- b) kapitálový účet.
- c) bilance výnosů.
- d) obchodní bilance.

5. Příliv přímých zahraničních investic v platební bilanci:

- a) zaznačíme s kladným znaménkem na finanční účet.
 - b) zaznamenáme se záporným znaménkem na finanční účet.
 - c) zaznačíme s kladným znaménkem na kapitálový účet.
 - d) zaznamenáme se záporným znaménkem na kapitálový účet.
-

ODPOVĚDI

1b, 2a, 3b, 4d, 5a

SAMOSTATNÝ ÚKOL

Navštivte webovou stránku Ministerstva průmyslu a obchodu, jež se věnují obchodní politice ČR. Jaké nástroje využívá Česká republika v rámci obchodní politiky? Vyplývají z členství ČR v Evropské unie nějaká omezení?

Navštivte webové stránky České národní banky a zjistěte vývoj měnového kurzu české koruny vůči euru a americkému dolaru za posledních 20 let. Pokuste se identifikovat, jaké faktory působily na vývoj kurzu.

8 EKONOMICKÁ INTEGRACE

NÁHLED KAPITOLY

V této kapitole se budeme zabírat ekonomickou integrací, což je proces, kdy vznikají větší ekonomické celky, avšak původní státy nezanikají. Ekonomická integrace má několik stupňů od pásma volného obchodu až po úplnou hospodářskou a měnovou unii. Jedním z příkladů ekonomické integrace je vznik Evropské unie, která v současné době čítá 27 členských zemí Evropy včetně Česka nebo Slovenska. V rámci této kapitoly nás bude zajímat její ekonomický profil, základní vymezení práva Evropské unie, jejího institucionálního zajištění a také hlavní cíle hospodářské politiky Evropské unie. V neposlední řadě se seznámíme i s pozitivními či negativními aspekty našeho členství v této mezinárodní organizaci.

CÍLE KAPITOLY

Budete umět:

- základní pojmy jako jsou internacionalizace, interdependence, ekonomická integrace, stupně ekonomické integrace,
- vymežit Evropskou unii včetně práva, institucí a hospodářské politiky.

Získáte:

- znalosti procesů ekonomické integrace,
- schopnosti vysvětlit Evropskou unii jako příklad vyšší formy ekonomické integrace,
- schopnosti vysvětlit vztahy mezi institucemi Evropské unie a členskými státy při utváření hospodářské politiky.

Budete schopni:

- definovat ekonomickou integraci a její stupně,
- vymežit Evropskou unii,
- popsat hospodářskou politiku Evropské unie a její dopad na členské státy,
- specifikovat výhody a nevýhody členství České republiky v Evropské unii.

KLÍČOVÁ SLOVA KAPITOLY

Ekonomická integrace, Evropská unie, právo Evropské unie, instituce Evropské unie, hospodářská politika Evropské unie, společná obchodní politika, společná měnová politika, euro, členství v Evropské unii.

8.1 Mezinárodní ekonomická integrace

Jestliže je Evropská unie integračním uskupením ekonomické povahy, je nezbytné si nejprve naformulovat příčiny, formy či stupně mezinárodní ekonomické integrace čili jinými slovy řečeno, proč se dva a více států slučují do jednoho ekonomického celku a jakých podob může toto uskupení nabývat.

Mezinárodní ekonomická integrace představuje proces, který je výsledkem vzájemného a postupného prorůstání, propojování, následného přizpůsobování a sbližování národních ekonomik. Při pohledu na světovou ekonomiku jsme schopni rozlišit několik subjektů. Jedná se především o národní ekonomiky, integrační uskupení a mezinárodní instituce.

V posledních několika dekadách se ve světové ekonomice zdatně prosazuje tendence k postupnému prorůstání jednotlivých ekonomik, které se odborně nazývá jako *internacionalizace*. Toto prorůstání má převážně mikroekonomickou povahu, jejímž základem je mezinárodní dělba práce. Pokud vezme v potaz, že elementárním cílem každé firmy je maximalizace zisku, čehož může dosáhnout např. pomocí minimalizace nákladů, potom je pro firmu ze země, kde je drahá pracovní síla, přirozené, že hledá ekonomiku, kde je levnější pracovní síla a tím pádem jsou nižší i výrobní náklady. Nebo se rozhodne navýšit své celkové příjmy. Dochází tak k přesunu kapitálu z jedné země do druhé. Tato firma může založit zcela novou firmu nebo může kapitálově vstoupit již do existující firmy. Nejčastěji jsou nositeli pohybu kapitálu v této podobě velké nadnárodní firmy (např.). Specifickým projevem internacionalizace je pak globalizace, která je chápána jak pozitivně, tak i negativně. Typickým příkladem firmy mající globální vliv jsou např. McDonald's či Coca-Cola Company. Výhodou globalizace je možnost koupit si daný výrobek v podstatě v každém koutě světa, na druhé straně mnohdy dochází k likvidaci národních výrobců a smazávání různorodosti.

Jestliže národní ekonomiky mezi sebou čím dál více prorůstají, stávají se na sobě i závislými. Typickým příkladem by mohla být situace, kdy máme dvě země, zemi A a zemi B. Dejme tomu, že země A je efektivnější ve výrobě průmyslových výrobků a země B efektivněji vyrábí zemědělskou produkci. Potom je pro obě dvě země výhodné, aby se specializovaly na výrobu těch výrobků, kde mají konkurenční výhodu. Pakliže ekonomika funguje bez výkyvů, je nastalá situace pro obě země výhodná. Nutno ale podotknout, že obě

země se na sobě stávají závislými, což se v odborné terminologii nazývá jako interdependence. Potíž může nastat tehdy, stane-li se nějaká neočekávaná situace. Tou by mohla být např. velká neúroda v zemi B v důsledku velkých such, jejímž důsledkem bude neuspokojená poptávka po potravinách nejen v zemi B, ale i v zemi A, které vzhledem ke své specializaci produkuje pouze průmyslové výrobky. Závislost jedné ekonomiky na druhé může mít podobu i tzv. jednostranné závislosti, zpravidla ve směru malé, otevřené ekonomiky ve vztahu k velké ekonomice (např. česká ekonomika je silně závislá na německé ekonomice) nebo rozvojového státu ve vztahu k ekonomicky vyspělé ekonomice.

Pakliže jsou ekonomiky natolik prorostlé a současně i na sobě závislé, a to ať už jednostranně, či vzájemně, je přínosné zamyslet se nad tím, zdali by nebylo pro obě strany výhodné podpořit tyto jevy v podobě ekonomické integrace a získat tak tzv. synergický efekt. Mezinárodní ekonomickou integraci pak lze charakterizovat jako objektivně se prosazující proces, kdy dochází na základě mezinárodní smlouvy ke vzniku větších zmezinárodnělych ekonomických celků. Zpravidla se tak děje pomocí dohody mezi vládami daných zemí, jež určuje na základě mezinárodní smlouvy podobu ekonomické integrace. Jestliže internacionalizace a interdependence jsou přirozené jevy, jež se prosazují zejména na mikroekonomické úrovni, potom ekonomická integrace je čistě projev politické vůle daných států. Do jaké míry se budou dva a více států integrovat záleží čistě na dohodě mezi těmito subjekty, což je obsahem mezinárodní smlouvy, která vymezuje cíl této integrace, realizovaná opatření, práva a povinnosti zúčastněných zemí a případně vymezuje i instituce, jež by měly danou ekonomickou integraci řídit.

Forma mezinárodní ekonomické integrace může mít několik stupňů či fází:

- Pásmo volného obchodu
- Celní unie
- Společný trh
- Primární hospodářská unie
- Rozvinutá hospodářská unie
- Formativní hospodářská a měnová unie
- Hospodářská a měnová unie
- Politická unie

Pásmo volného obchodu je nejnižším stupněm ekonomické integrace, tj. míra propojení národních ekonomik a množství provedených opatření je v rámci uvedených stupňů ekonomické integrace nejnižší. Podstata pásma volného obchodu spočívá v tom, že se zúčastněné země dohodnou v rámci mezinárodní smlouvy na zrušení překážek volného obchodu, zpravidla u průmyslových výrobků. Mezi tyto překážky řadíme zejména cla a různá množství (kvantitativní) omezení čili kvót, jež jsou uvalena na dovážené zboží. Jinými slovy řečeno, země začnou mezi sebou obchodovat bez cel a množství omezení, což podporuje obchodní výměnu a v případě, že jsou tyto ekonomiky prorostlé a navíc mají v určitých oblastech konkurenční výhodu, je to výhodné pro obě strany. Zúčastněné země si však ponechávají vlastní (autonomní) obchodní politiku vůči třetím zemím, tj. zemím, jež

Ekonomická integrace

se této integrace neúčastní (jestliže země A uzavře dohodu o vytvoření pásma volného obchodu se zemí B, budou po vstupu této dohody v platnost mezi sebou obchodovat bez cel, vůči zemi C, která se této integrace neúčastní, však uplatňují vlastní obchodní politiku – např. země A může uvalit na dovoz určitého zboží ze země C clo ve výši 10 %, kdežto země B může uvalit clo na výrobky ze země C ve výši 25 %). Typickým příkladem tohoto stupně je např. NAFTA (Severoamerická zóna volného obchodu sdružující USA, Kanadu a Mexiko) nebo pásmo volného obchodu mezi EU a Jižní Koreou.

Celní unie je vyšším stupněm ekonomické integrace, které se odlišuje od pásma volného obchodu tím, že kromě vzájemného zrušení cel a nejrůznější kvót na dovoz zboží, země zavádějí i společnou obchodní politiku. Jinými slovy řečeno to znamená, pokud použijeme předchozí příklad, že země A i B budou uplatňovat stejné clo vůči zemi C. Pro oba stupně ekonomické integrace je společné, že se nesnaží o vytváření nadnárodních institucí, na které by přenášely své pravomoci a které by celou integraci řídily. Podstatou je spíše liberalizovat vzájemný obchod a podnítit tak ekonomický růst všech zúčastněných zemí. Typickým příkladem celní unie je např. celní unie mezi Českem a Slovenskem od jejich rozdělení v roce 1993 až do vstupu do EU v roce 2004. Celní unie funguje i mezi Evropskou unií a Tureckem. V minulosti byla velmi úspěšná celní unie mezi Belgií, Nizozemím a Lucemburskem, která byla inspirací i pro vznik Evropského hospodářského společenství.

Společný trh je dalším stupněm ekonomické integrace rozšiřujícím oblasti, kterých se dotýká liberalizace vzájemného obchodu. Kromě průmyslových výrobků se uvolňuje pohyb osob, kapitálu a služeb. V praktické rovině se tak vytváří z dílčích národních trhů jeden velký trh. Jelikož koordinace hospodářské politiky na tomto stupni ekonomické integrace neprobíhá, je nezbytné za účelem dosažení pozitivních efektů vytvoření společného trhu, zajistit, aby zúčastněné země měly podobnou ekonomickou úroveň a obdobné nastavení hospodářské politiky. Typickým příkladem společného trhu je např. MERCOSUR (Argentina, Brazílie, Paraguay, Uruguay a Venezuela).

Primární hospodářská unie oproti společnému trhu obsahuje i koordinaci vybraných hospodářských politik jako je např. zemědělská politika, dopravní politika či regionální politika. Státy tak mezi sebou spolupracují i v otázkách směřování hospodářské politiky a konkrétních opatřeních dané hospodářské politiky. Dalším znakem, jenž odlišuje tento stupeň od předchozích, je institucionalizace celého integračního uskupení, kdy tyto instituce z části integraci řídí a rozvíjejí a v některých případech na ně státy přenášejí své svrchované pravomoci. Zpravidla tak činí z toho důvodu, že na nadnárodní úrovni mohou být čistě ekonomická rozhodnutí oddělena od rozepří mezi politickými stranami, jež jinak poměrně často blokují přijetí potřebného zákona či opatření dané hospodářské politiky. Příkladem primární hospodářské unie by mohlo být Evropské hospodářské společenství v 70. a 80. letech.

Rozvinutá hospodářská unie rozšiřuje předchozí stupeň o další opatření za účelem ještě větší liberalizace volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu. Základem tohoto stupně je rozšíření společného trhu na tzv. jednotný vnitřní trh. V průběhu času se na příkladu Evropského hospodářského společenství ukázalo, že samotná realizace společného

trhu zcela nenaplnila svou podstatu, tj. volný pohyb výše uvedených faktorů. Členské státy totiž využívaly celou řadu skrytých opatření, jež měla stejně omezující důsledky na volný pohyb jako cla nebo kvóty. Mezi tyto opatření lze řadit nejrůznější technické či hygienické normy, věcné překážky jako jsou zdlouhavé celní prohlídky na hranicích mezi státy či různé daňové překážky (např. rozdílné sazby DPH), se kterými se museli výrobci při exportu svých výrobků či služeb do ostatních členských států potýkat. To pak přirozeně bránilo naplnění podstaty společného trhu. Podstatou jednotného vnitřního trhu je tedy odstranění těchto bariér a dosažení skutečného vnitřního trhu s volným pohybem zboží, služeb, osob a kapitálu. Příkladem rozvinuté hospodářské unie by mohla být EU v 90. letech.

Formativní hospodářská a měnová unie už ze svého názvu napovídá, že kromě vnitřního trhu a spolupráce členských států ve vybraných hospodářských politikách integrační uskupení zavádí společnou měnu, jež nahrazuje původní národní měny. Fakticky to znamená, že členské země ztrácejí svoji autonomní monetární politiku a rozhodování o opatřeních měnové politiky se přenáší na společný orgán, ve kterém mají zastoupení zúčastněné státy. Národní centrální banky se stávají jakousi „prodlouženou rukou“ společného orgánu. V současnosti se na tomto stupni nachází Evropská unie, kdy funkci společného orgánu s pravomocí rozhodovat o měnových otázkách plní Evropská centrální banka se sídlem ve Frankfurtu nad Mohanem.

Úplná hospodářská a měnová unie by znamenala kromě společné měny i společný rozpočet celého integračního uskupení čili společnou fiskální politiku, která by představovala jednotný výběr přímých i nepřímých daní a jejich následné přerozdělování. V rámci tohoto integračního stupně se výrazně integrovaly i další dříve čistě autonomní hospodářské politiky, kde si členské státy ponechávali suverenitu, např. sociální politika či vzdělávací politika.

Otázkou nasnadě je, proč se vlastně suverénní státy spojují do větších ekonomických celků. V naprosté většině případů je odpověď stejná – národní ekonomiky se integrují z toho důvodu, že spatřují v tomto kroku jistý přínos. Bylo by zavádějící tvrdit, že mezinárodní ekonomická integrace s sebou nese pouze přínosy. Ba naopak, z krátkodobého hlediska mohou převažovat dokonce negativní účinky integrace. Na základě teorie mezinárodní ekonomické integrace by však z delšího časového hlediska měla převážít pozitiva nad negativy. Ekonomická integrace může mít své pozitivní, ale i negativní účinky hned na několik subjektů – jednak jsou to firmy, kterým se v pozitivním slova smyslu rozšiřuje trh, na kterém lze realizovat úspory z rozsahu, na druhé straně se musejí potýkat se zvýšenou konkurencí, což nemusejí všechny firmy v daném státě ustát. Výhody z integrace mohou, a zpravidla i mají, spotřebitelé, kteří mohou těžit z ostřejší konkurence, která tlačí buď ceny směrem dolů, nebo se zvyšuje při nezměněné ceně kvalita. Na druhé straně mohou existovat i negativní účinky integrace v podobě např. kontroly kvality spotřebního zboží a potravin, která je na tak velkém trhu vždy složitější. I zaměstnanci firem mohou z ekonomické integrace těžit, nebo naopak pocítit její negativní dopady. Například na příkladu Evropské unie volný pohyb osob dává občanům členských zemí možnost žít, pracovat a usazovat se v jakékoliv členské zemi, což je lákavé zejména pro občany méně vyspělých zemí, čehož

Ekonomická integrace

plně využili např. občané Polska či pobaltských zemí. Z pohledu zaměstnaného občana státu, kam tato pracovní síla přijde, to však může znamenat negativní efekt integrace, obzvláště pak v případě, že jej „připraví“ o práci z důvodu nižších mzdových požadavků. Kapitola sama pro sebe je existence společné měny, která zjednodušuje platební transakce mezi subjekty členských států, na straně druhé na příkladu eurozóny můžeme konstatovat, že může znamenat i obrovské náklady spojené se záchranou společné měny v případě, kdy jedna ze členských zemí je vysoce zadlužena a její neschopnost dostát svým závazkům ohrožuje samotné fungování společné měny. I samotné státy mohou mít ze zapojení do integrace prospěch. Zejména se to týká malých zemí, jež mají ve světové ekonomice velmi slabou pozici. Pomocí silného ekonomického uskupení, jehož jsou členy, mohou lépe uskutečňovat své obchodní zájmy. Pokud se navíc jedná o malou a zároveň proexportní ekonomiku může spojení s dalšími ekonomikami a zrušení obchodních překážek představovat výrazný impuls exportem taženého ekonomického růstu. V případě integračních uskupení vzniklých na základě supranacionálního typu integrace je pak zásadní otázkou rozsah ztráty národní suverenity. V mnoha ohledech to přináší svá pozitiva (rozhodování na nadnárodní úrovni s sebou nese vícero pohledů a konečný výsledkem může být na výrazně vyšší kvalitativní úrovni, než kdyby k němu došlo pouze na národní úrovni), jednak svá negativa, kdy může být členský stát v dané oblasti přehlasován a následně musí implementovat opatření proti své vůli (v Česku se jedná např. o kauzu pomazánkového másla či tuzemského rumu).

8.2 Vymezení Evropské unie

Evropská unie je jakožto mezinárodní organizace subjekt mezinárodního práva. Jejími členy jsou některé evropské státy (v současnosti 27). Forma integrace, na základě které byla Evropská unie vytvořena, je však odlišná od klasické metody mezistátní spolupráce. V této souvislosti hovoříme, že Evropská unie byla vytvořena metodou ***nadstátní*** (supranacionální) integrace.

V klasické mezistátní spolupráci platí svrchovaná rovnost států, jejichž mezinárodněprávní suverenity je omezena jen suverenitou jiných států (např. Organizace spojených národů či Světová obchodní organizace). Státy jsou vrcholem hierarchie subjektů mezinárodního společenství a jeho práva, jsou si rovny a jsou nadřazeny vnitrostátním subjektům. Státy také vytvářejí mezinárodní organizace.

Standardní mezinárodní organizace zpravidla nese tyto znaky:

- je založena mezinárodní smlouvou mezi zakládajícími členy,
- svrchovaná rovnost států, což se projevuje zejména u hlasování, kdy zpravidla platí, že každý stát mívá jeden hlas, a to bez ohledu na jeho velikost,
- disponuje dvěma typy orgánů – (i) rozhodovací – v těch jsou zastoupeny členské státy a kde se vytvářejí zásadní rozhodnutí o dalším směřování dané mezinárodní

- organizace (ii) výkonné, jež v praxi realizují rozhodnutí schválená v rozhodovacích orgánech,
- nemůže sama o sobě právně zavazovat své členské země proti jejich vůli a přijímací se zpravidla pouze nezávazné deklarace či prohlášení, může však vzniknout i mezinárodní smlouva ale je závazná jen pro ty, kteří ji podepíší,
 - financování aktivit závisí na vůli členských států, zpravidla na příspěvcích.

Pokud se podíváme na to, jak je vnímána Evropská unie, resp. předchozí Evropská společenství, můžeme konstatovat, že se jedná o mezinárodní organizaci, resp. organizace, jež se však od ostatních mezinárodních organizací v mnoha ohledech odlišuje. Z pohledu hloubky integrace je např. patrné, že země v rámci Evropské unie spolupracují na mnohem užším principu (v současnosti dokonce až na úrovni měnové unie), než jak je tomu u ostatních mezinárodních organizací. Mnohem důležitější odlišností je však fakt, že **Evropská unie má vlastní vůli odlišnou od vůle členských států**. To je odvozeno od toho, že členské země přenesly na tuto mezinárodní organizaci určitou část svých pravomocí (např. monetární politiku, zemědělskou politiku). Pakliže dojde na úrovni orgánů Evropské unie k určitému rozhodnutí, jak provádět daný typ hospodářské politiky, potom je tento projev vůle pro členské země závazný, a to i když zastávají opačný názor a hlasovaly tak proti tomuto opatření. Jinými slovy řečeno, může dojít k tzv. přehlasování členského státu či vícero členských států a přijatý legislativní akt je následně závazný pro všechny členské státy, resp. subjekty Evropské unie. S tím souvisí i to, že orgány Evropské unie (Komise, Rada a Evropský parlament) vytvářejí **vlastní právní řád**, který působí přímo na právní postavení samotné Evropské unie, jejích členských států nebo subjektů práva členských států, a to nezávisle na vnitrostátním právu členských států. V neposlední řadě je důležité zmínit i to, že Evropská unie disponuje zčásti i svými vlastními prostředky (jedná se zejména o vybraná cla), kterými může financovat své aktivity. Není tak plně finančně závislá na vůli členských států, jak tomu bývá u klasických mezinárodních institucí.

8.2.1 SYMBOLY EVROPSKÉ UNIE

Evropská unie používá několik symbolů, z nichž nejznámější je vlajka skládající se z kruhu zlatých hvězd na modrém pozadí (hvězdy symbolizují ideály jednoty, solidarity a souladu mezi evropskými národy, kruh vyjadřuje evropskou jednotu, avšak počet hvězd v něm nemá nic společného s počtem členských států EU) – viz obrázek 20.

Obrázek 20: Vlajka Evropské unie

Dalším symbolem Evropské unie je *hymna*, která v žádném případě nenahrazuje národní hymny, ale spíše oslavuje společné hodnoty. Melodie hymny je převzata z Deváté symfonie Ludwiga van Beethovena, kterou v roce 1823 složil na slova lyrické básně Friedricha Schillera „Óda na radost“ z roku 1785. Hymna symbolizuje nejen Evropskou unii, ale i Evropu v širším smyslu. Báseň „Óda na radost“ představuje Schillerovu idealistickou vizi bratrství všech lidí, kterou sdílel i Beethoven.

Mezi symboly EU řadíme i tzv. *Den Evropy* (9. května) oslavuje mír a jednotu v Evropě. Toto datum je připomenutím historicky významné „Schumanovy deklarace“. Francouzský ministr zahraničních věcí Robert Schuman během svého projevu v roce 1950 v Paříži navrhl novou formu politické spolupráce v Evropě, která by napříště vyloučila válečný konflikt mezi evropskými národy. Navrhoval vytvoření nadnárodní evropské instituce, která by řídila společnou těžbu uhlí a výrobu oceli. Za necelý rok byla podepsána smlouva, na jejímž základě takový orgán vznikl. Schumanův návrh se považuje za počátek integrace, kterou dnes nazýváme Evropskou unií.

V neposlední řadě musíme zmínit i motto Evropské unie, které zní „*Jednotná v rozmanitosti*“ a jež se začalo užívat v roce 2000. Vyjadřuje společné odhodlání Evropanů, kteří prostřednictvím EU usilují o mír a prosperitu a zároveň hrdost na různorodost národů, které tvoří Evropskou unii, což vede k obohacování různými kulturami, tradicemi a jazyky tohoto kontinentu.

8.2.2 EKONOMICKÝ PROFIL EVROPSKÉ UNIE

Evropská unie je z mnoha hledisek dosti pestrá směsicí států. Z hlediska jejich velikosti, použijeme-li populační měřítko, je složena z 6 velkých a 21 malých ekonomik, z hlediska ekonomické rozvinutosti z 11 vyspělých ekonomik a 16 relativně méně vyspělých zemí, vůči kterým se mj. uplatňují vztahy solidarity a pomoci ostatních členů Unie. Z hlediska státního zřízení je v EU 21 republik a 6 konstitučních monarchií, všechny však ctí demokratické principy vlády a jsou členy Rady Evropy (mezinárodní organizace zaměřující se na dodržování lidských práv a demokratických principů).

Evropská unie má rozlohu cca 4,2 miliony km² a žije v ní 447 milionů obyvatel, což ji staví na třetí místo na světě za Čínu a Indii. Co se týče rozlohy, největší zemí Unie je Francie, nejmenší je Malta. Počet obyvatel Evropy vzrůstá současným působením dvou faktorů: přirozeného růstu (tj. více lidí se rodí, než umírá) a čisté migrace (tj. více osob do EU přichází, než z ní odchází). V důsledku růstu střední délky života a poklesu porodnosti však obyvatelstvo Evropy stárne.

Ekonomické postavení EU lze v maximální stručnosti charakterizovat velmi obtížně. Spokojme se proto jen s jedním údajem, kterým vymežíme ekonomickou sílu EU – veličinou nominálního hrubého domácího produktu, který v roce 2019 dosáhl výše skoro 16 bilionů dolarů, což činilo z Evropské unie druhou největší ekonomiku světa, hned po USA. Většina členských států patří k industriálně nejrozvinutějším státům světa, jejichž ekonomická úroveň (měřená nejen přepočtem HDP na 1 obyvatele) patří ve světové ekonomice k nejvyšším.

Z pohledu ekonomické síly a mírou zapojení do světové ekonomiky patří Evropská unie mezi tzv. tři centra světové ekonomiky (společně s USA a asijským centrem vedeným Japonskem a Čínou) a do značné míry tak ovlivňuje světovou ekonomiku. To se projevuje zejména v oblasti obchodu – ačkoliv v EU žije pouze 7 % světového obyvatelstva, její obchod se zbytkem světa představuje zhruba 20 % světového dovozu a vývozu. Přibližně dvě třetiny veškerého obchodování EU se uskutečňují mezi členskými zeměmi Unie.

Ekonomická síla jednotlivých členských států je velmi rozdílná, vcelku odpovídá rozdílným populačním charakteru. Přibližně dvě třetiny celkového objemu hrubého domácího produktu Unie vyprodukují pouze její čtyři velké členské státy (Německo, Francie, Itálie a Španělsko). Z tohoto tedy vyplývá, že na zbývajících 23 členských států připadá pouze jedna třetina celkové produkce EU. To potvrzuje výrazné rozdíly mezi jednotlivými státy Unie nejen co do velikosti jejich ekonomik, ale i co do jejich ekonomické síly.

8.2.3 PRÁVO EVROPSKÉ UNIE

Zcela specifickou oblastí je právo Evropské unie, které se odlišuje jak od standardního vnitrostátního práva, tak i od mezinárodního práva. V podstatě se jedná o svébytné právo, jež kombinuje prvky mezinárodního práva veřejného, vnitrostátního práva (jednak kontinentálního typu, jednak typu anglosaského) a navíc vytváří i zcela nové prvky. Do doby, než získala Evropská unie svoji právní subjektivitu, bylo velmi důležité odlišovat pojmy komunitární právo a právo Evropské unie. Jak již bylo uvedeno v první kapitole, do platnosti Lisabonské smlouvy se právem Evropské unie označovaly právní normy vznikající pouze v rámci druhé a třetího pilíře čili v mezivládních pilířích, kde hlavní slovo měly členské státy a tyto dva pilíře se týkaly Společné zahraniční a bezpečnostní politiky a Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech. Právní normy v rámci prvního pilíře se pak označovalo jako komunitární právo a specifické pro něj bylo to, že v mnoha oblastech byly přeneseny pravomoci členských států na instituce EU, které začaly vytvářet poměrně složitý systém právních norem čítající desetitisíce dokumentů. V současnosti je to v tomto

Ekonomická integrace

smyslu jednoduší a můžeme používat jednotný termín, a to právo Evropské unie, které označuje všechny právní normy vytvořené Evropskou unií. V následující části se seznámíme se základními atributy Evropské práva.

Mezi základní specifika práva EU řadíme:

- právo EU je právním řádem *sui generis*, čili právo svého druhu kombinující prvky mezinárodního práva veřejného a vnitrostátních právních systémů.
- Některé právní normy EU mají tu vlastnost, že přiznávají práva a povinnosti, a to přímo a samostatně, bez prostřednictví jiné právní normy.
- Orgány EU (Komise, Rada nebo Evropský parlament) mají schopnost tvořit právo, tj. vytvářet vlastní právní řád
- přednost evropského práva před vnitrostátním právem členského státu – obě dvě práva koexistují vedle sebe, platí však zásada, že v případě kolize, tj. kdy stejnou oblast upravují obě práva, má přednost evropská norma. To však neplatí absolutně, pouze při výkladu daného oblasti, automaticky to neznamená, že daná právní norma vnitrostátního práva je neplatná.
- Právo EU vymezuje vztah EU nejen vůči členským státům, ale i vůči fyzickým či právnickým osobám pohybujícím se v prostoru členských států EU, a to i těm, jež mají svůj původ mimo EU.
- Právo EU lze charakterizovat jako *otevřené*, což znamená, že je neustále doplňováno a rozšiřováno v souladu se stanovenými cíli Evropské unie a aktuálními požadavky.
- Právo EU je taktéž *pragmatické*, tj. vzniká za účelem právního zajištění podmínek pro dosažení stanovených cílů,
- Právo EU je *fragmentární* a upravuje tak pouze určité oblasti, na kterých se členské státy dohodly v rámci zakládacích a následných pozměňujících smluv. Oproti standardnímu vnitrostátnímu právu je tak výrazně užší a neobsahuje třeba trestní právo apod.

Právo EU lze členit do několika skupin:

- akty členských států, kam patří primární právo a subsidiární smlouvy
- akty zástupců členských států
- subsidiární smlouvy
- akty orgánů EU, kam řadíme sekundární právo
- judikatura Soudního dvora EU

Mezi primární právo řadíme všechny zřizovací smlouvy, jejich revize a smlouvy o přistoupení nových členských zemí. Svou povahou se v podstatě jedná o jakési ústavní právo Evropské unie – kdybychom jej chtěli porovnat s nějakou právní normou vnitrostátního práva České republiky, tak nejbližší by byla Ústava ČR a ústavní zákony. Jinými slovy řečeno, jedná se o nejvýše postavené právní dokumenty Evropské unie, které určují, v jakých mantinelech se budou členské státy, instituce EU a fyzické a právnické osoby pohybovat (určují tedy základní principy Evropské unie, poslání institucí EU, formulují hlavní

oblasti spolupráce a do jaké míry jsou pravomoci přeneseny na Evropskou unii apod). Jak již bylo uvedeno výše, je tvořeno mezinárodními smlouvami, které mezi sebou uzavřely členské státy. Znamená to, že „pány“ těchto smluv a fungování Evropské unie vůbec jsou členské státy a normotvorná činnost orgánů EU je odvozena od toho, co jim členské státy v těchto smlouvách umožnily. V průběhu času se tři původní základní zřizovací smlouvy (Smlouva o založení Evropského společenství uhlí a oceli, Smlouva o založení Evropského hospodářského společenství a Smlouva o založení Evropského společenství pro atomovou energii) různě upravovaly, což bylo důsledkem rozšiřování o nové členské státy nebo důsledkem prohlubování spolupráce v oblastech, na kterých se v průběhu času členské státy dohodly (např. regionální politika či zavedení společné měny). Měnění rozsahu a obsahu původních zřizovacích smluv by se dalo přirovnat k novelizacím určitého zákona, které jsou typické pro vnitrostátní právo. Znamená to, že původní zákon, v našem případě zřizovací smlouvy, zůstává v platnosti a pouze se mění či doplňuje o nová ustanovení podle potřeby (např. když bylo rozhodnuto o tom, že se zavede jednotná měna, musely být zřizovací smlouvy doplněny o ustanovení, která upravovala její fungování).

Mezi zakladatelské (zřizovací) smlouvy v současné době řadíme (jejich obsah již byl zmíněn v historické části, proto zde uvádíme pouze jejich výčet):

- *Smlouvu o fungování Evropské unie* (dřívější Smlouva o založení Evropského společenství)
- *Smlouvu o založení Evropského společenství pro atomovou energii*
- *Smlouvu o Evropské unii*

Dříve byla součástí i Smlouva o založení Evropského společenství uhlí a oceli, již ale v roce 2002 vypršela platnost.

Mezi smlouvy, jež revidovaly původní zřizovací smlouvy či jejich pozdější verze, řadíme:

- Smlouvu o ustavení jediné Rady a jediné Komise Evropských společenství
- Akt o jednotné Evropě
- Maastrichtskou smlouvu
- Amsterodamskou smlouvu
- Nicejskou smlouvu
- Lisabonskou smlouvu

Mimoto zde musíme připočítat i všechny smlouvy o přistoupení nových členských států či doprovodné protokoly.

Na úroveň primárního práva, ač jeho součástí není, což znamená, že má stejnou právní váhu, můžeme řadit *Listinu základních práv EU* (viz článek 6 SEU).

Další kategorií smluv jsou smlouvy mezi členskými státy navzájem či s nějakým třetím státem či mezinárodní organizací mimo EU:

Ekonomická integrace

- subsidiární smlouvy – daly by se označit jako podpůrné či dodatečné smlouvy jsou rovněž dohody sjednané mezi členskými státy, jejichž předmět nespadá do kompetencí Unie, avšak mající značnou důležitost pro zajištění její činnosti.
- akty zástupců členských států – členové Rady na některých jejích zasedáních přijímají usnesení jako zástupci svých států a nikoli jako členové Rady. Přijatý akt pak není aktem Rady, nýbrž aktem těchto zástupců a bývá podle toho označován. Právní povaha těchto zemí může být různá – od mezinárodních smluv až po právně nezávazná stanoviska.
- akty smíšené povahy – mezi akty smíšené povahy řadíme mezinárodní smlouvy, které uzavírá Evropská unie se třetími zeměmi, tedy nečlenskými zeměmi, nebo mezinárodními organizacemi. Mezi tento druh smluv patří zejména různé obchodní dohody, kooperační dohody či asociační dohody uzavírané s kandidátskými zeměmi.

Sekundární právo je skupina právních norem, které jsou podřízeny primárnímu právu (v komparaci s vnitrostátním právem by se dal vztah primárního práva a sekundárního práva přirovnat ke vztahu ústavy a ústavních zákonů ke standardním zákonům). Jinými slovy to znamená, že sekundární právo musí být v souladu s primárním právem. Jestliže primární právo je výsledkem činnosti členských států (tzv. akty členských států), potom sekundární právo je výsledkem činnosti institucí EU (tzv. akty orgánů EU). Právní akty v rámci sekundárního práva jsou vydávány na základě ustanovení zřizovacích smluv a v podstatě podrobněji upravují vztahy vymezené v primárním právu.

Sekundární právo EU se dělí na dvě základní kategorie:

- **závazné**, jež je tvořeno nařízeními, směrnicemi a rozhodnutími
- **nezávazné**, jež je tvořeno doporučeními a názory.

Nařízení je závazný akt normativní povahy (má tedy obdobné rysy jako zákon ve vnitrostátním právu), což znamená, že se jedná o obecně závazný akt jak na úrovni EU, tak na úrovni jednotlivých členských zemí. Zavazuje jak členské státy, tak všechny vnitrostátní subjekty práva, tj. fyzické i právnické osoby. Přenos do národního práva probíhá automaticky, tj. bez recepce na vnitrostátní úrovni, což bývá typické u mezinárodního práva veřejného, a je tak bezprostředně použitelné v každém členském státě EU. Používá se zejména v těch případech, kdy je zapotřebí **unifikace** (jednotné úpravy) určité oblasti. Z logiky věci je zřejmé, že orgány EU tohoto nástroje využívají zejména tam, kde mají největší pravomoci rozhodování.

Směrnice svým způsobem taktéž normativní právní akt, který se od nařízení odlišuje tím, že nezavazuje jednotlivce, nýbrž členské státy (buď všechny, nebo jen ty, kterým je určena). Těm předepisuje určitý cíl, kterého má být dosaženo, ovšem volbu nástrojů nechává na členských státech, což jim dává jistou volnost pro zohlednění národních specifik. Za tímto účelem je členským státům stanovena lhůta, v rámci které musejí naplnit podstatu směrnice. Zpravidla dochází k naplnění směrnice pomocí vnitrostátního legislativního aktu

(tzv. tranzpozice), kterým se do vnitrostátního práva zavede opatření vyplývající ze směrnice. Jakmile členský stát implementuje tuto směrnici, je závazná i pro jednotlivce. Směrnice se využívá převážně k **harmonizaci** (sblížení) vnitrostátních právních systémů, kdy je členským státům umožněna jistá diskrece (volnost uvážení).

Rozhodnutí je zpravidla legislativním aktem individuální povahy zavazující pouze ty subjekty, kterým je adresován. Tímto adresátem může být jak členský stát, tak i jednotlivci či jiné subjekty. Typickou oblastí, kde se tento nástroj využívá je hospodářská soutěž, kdy jsou vydávány rozhodnutí a povolení či zamítnutí sloučení obchodních společností, která jsou pak logicky závazná jenom pro tyto společnosti. Zcela výjimečně jsou ale vydávána rozhodnutí, která mají charakter spíše nařízení než rozhodnutí. Takovým případem by mohlo sloužit Rozhodnutí o zřízení Soudu prvního stupně.

Doporučení jsou rozhodovacími akty nezávazného charakteru, z jejichž vyhlášení nevyplývají pro adresáty žádné právní povinnosti. Jejich obsah, dosah i charakter je velmi různorodý. Slouží spíše jako nástroj pro vytyčení určitých pravidel, pro určitý postup či vyhlášení určitých záměrů apod.

Názory mají rovněž nezávazný charakter, slouží většinou pro vyjadřování názorů či stanovisek orgánů Unie na určitý problém či na jeho řešení. Přisuzuje se jim však důležitý psychologický či politický význam.

Judikatura Soudního dvora EU je dalším zdrojem práva EU. Jak již bylo uvedeno v dřívější kapitole, činnost Soudního dvora EU spočívá v tom, že provádí **výklad** právních předpisů EU a zajišťuje tedy jejich jednotné uplatňování ve všech státech EU (tato jeho činnost by se dala přirovnat k úloze, jako mají národní ústavní soudy). Při pohledu na právní předpisy ať už primární povahy, nebo sekundární povahy, je patrné, že řada z nich je formulována poměrně obecně a Soudu se tak otevírá ve výkladu těchto právních předpisů prostor k vlastní kreativitě. Soudní dvůr EU tak právo EU v podstatě **dotváří**, precizuje, aniž by se musely formálně měnit zřizovací smlouvy. Typickým příkladem, kdy Soud výrazně zasáhl do výkladu určité oblasti, může posloužit jeho interpretace volného pohybu, jenž je v základních smlouvách definován velmi obecně (viz. judikát Dassonville). Pokud Soud vydá určité rozhodnutí v dané oblasti, ve kterém vysvětluje, jak by se mělo dané ustanovení aplikovat, potom je pro všechny národní soudy závazné (zde můžeme vidět jistou odlišnost od systému kontinentálního práva, kde rozhodnutí soudu je závazné pouze pro strany daného sporu). Kromě standardních právních předpisů primární a sekundární povahy tak existuje ještě jeden důležitý pramen práva EU, a to judikatura Soudního dvora EU.

8.2.4 INSTITUCIONÁLNÍ RÁMEC EVROPSKÉ UNIE

Jelikož je projekt evropské integrace od počátku odlišný od standardní mezinárodní organizace, bylo od počátku integračního úsilí rozhodnuto o tom, že Unie bude řízena vlastními institucemi, přičemž některé z nich budou zcela nezávislé na členských státech.

Ekonomická integrace

Hlavními orgány EU jsou (dle článku 13 SEU):

- Evropský parlament,
- Evropská rada,
- Rada,
- Evropská komise (nebo také jen „Komise“),
- Soudní dvůr Evropské unie,
- Evropská centrální banka,
- Účetní dvůr.

V institucionální struktuře Evropské unie hraje hlavní roli z výše uvedených institucí trojúhelník Evropská komise – Rada – Evropský parlament, který doplňuje Soudní dvůr Evropské unie. Někdy se proto používá pojem institucionální čtyřúhelník. V rozdělení zodpovědností ve věci unijního práva platí, že instituce zpravidla kumulují více funkcí a klasická dělba, tak jak ji známe na úrovni členských států, je mnohem komplikovanější. Tím se odlišují i od národních institucí – jestliže zákonodárnou mocí disponuje na národní úrovni parlament, na úrovni Unie mají tuto pravomoc jednak Rada, jednak Evropský parlament, exekutivní (výkonná) moc je svěřena zpravidla vládám, k nimž by se dala na unijní úrovni přirovnat Komise. Ta má však i jiné pravomoci, např. dohlíží ve spolupráci se Soudním dvorem EU na uplatňování práva Unie a v určitých případech má dokonce legislativní pravomoci (na základě zmocnění Radou). Jedinou složkou moci, která je oddělena od ostatních, je soudní moc, jež náleží soudům na úrovni EU a členských států.

V průběhu času se rozsah pravomocí u jednotlivých institucí měnil, dokonce některé instituce vznikaly až v průběhu času. Asi největší nárůst pravomocí zaznamenal Evropský parlament, který původně disponoval pouze poradní a kontrolní pravomocí a postupem času získal plnohodnotnou zákonodárnou funkci.

Nejvyšším politickým orgánem v rámci institucí Evropské unie je ***Evropská rada (ER)*** - dává nezbytné podněty pro její rozvoj a vymezuje její obecné politické směry a priority (např. na zasedání ER v Kodani roku 1993 bylo rozhodnuto o kritériích, které musejí naplnit kandidátské státy, pokud chtějí vstoupit do EU či se na jejích zasedáních rozhoduje o provedení reformy např. společné zemědělské politiky či se na jejím zasedání rozhodlo o spuštění společné měny eura). Nevykonává ale legislativní činnost. Je tvořena nejvyššími ústavními představiteli jednotlivých členských zemí, jichž je celkem 27 (prezidenti nebo premiéři), kteří se scházejí několikrát ročně zpravidla jako tzv. evropský summit (dvakrát za půl roku). Tohoto zasedání se dále účastní předseda Evropské rady a předseda Komise. Jednání se může účastnit také vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku.

Evropská rada obvykle rozhoduje konsensem. V některých případech přijímá rozhodnutí jednomyslně nebo kvalifikovanou většinou, podle toho, co stanoví Smlouva.

Evropská rada volí svého ***předsedu*** kvalifikovanou většinou na dobu dva a půl roku s tím, že může být zvolen dvakrát po sobě. V případě překážky nebo závažného pochybení

jej může Evropská rada stejným postupem odvolat. Tuto funkci vykonával jako první od roku 2009 Herman Van Rompuy (bývalý belgický ministerský předseda), jenž byl do této funkce zvolen i pro druhé funkční období. Po další dvě funkční období zastával tento post bývalý polský premiér Donald Tusk (2014 až 2019), jehož ve funkci vystřídal bývalý ministerský předseda Belgie Charles Michel, který tuto funkci vykonává i v současnosti.

Předseda Evropské rady:

- předsedá Evropské radě a vede její jednání,
- ve spolupráci s předsedou Komise a na základě práce Rady pro obecné záležitosti zajišťuje přípravu a kontinuitu jednání Evropské rady,
- usiluje o usnadnění soudržnosti a konsensu uvnitř Evropské rady,
- po každém zasedání Evropské rady předkládá zprávu Evropskému parlamentu,
- zajišťuje na své úrovni a v této funkci vnější zastupování Unie v záležitostech týkajících se společné zahraniční a bezpečnostní politiky.

Předseda Evropské rady nemůže po dobu trvání svého funkčního období zastávat žádnou vnitrostátní funkci.

je společně s Evropským parlamentem orgánem Unie, jenž disponuje legislativní funkcí a v němž zasedají zástupci vlád členských států, tj. ministři jednotlivých členských států odpovědní za příslušné odvětví. Složení Rady a to, jak často zasedá, se liší v závislosti na projednávaných tématech. Jinými slovy řečeno, složení Rady není stále, nýbrž je variabilní, např. ministři zahraničních věcí se scházejí přibližně jednou měsíčně v rámci Rady pro zahraniční věci. Ministři hospodářství a financí se rovněž scházejí jednou měsíčně na zasedání takzvaného Ecofinu, což je složení Rady, které se zabývá hospodářskými a finančními věcmi. Celkem je tedy Rada tvořena 27 ministry z členských států (dle projednávané problematiky). Podobně jako Evropská rada se jedná o instituci, v jejímž rámci zástupci hájí zájmy svých zemí.

Rada zasedá celkem v deseti složeních, která pokrývají všechny politiky Unie:

- Všeobecné záležitosti
- Zahraniční věci
- Hospodářství a finance (ECOFIN)
- Spravedlnost a vnitřní věci
- Zaměstnanost, sociální politika, zdraví a ochrana spotřebitele
- Konkurenceschopnost
- Doprava, telekomunikace a energie
- Zemědělství a rybolov
- Životní prostředí
- Vzdělávání, mládež a kultura

Ekonomická integrace

Poslání Rady spočívá v:

- Schvalovat evropské právní předpisy – v mnohých politických oblastech spolu s Evropským parlamentem.
- Koordinovat hlavní směry hospodářské politiky členských států.
- Uzavírat mezinárodní smlouvy mezi EU a dalšími zeměmi nebo mezinárodními organizacemi.
- Spolu s Evropským parlamentem schvalovat rozpočet EU.
- Rozvíjet společnou zahraniční a bezpečnostní politiku (SZBP) založenou na směrech stanovených Evropskou radou.
- Koordinovat spolupráci vnitrostátních soudů a policejních složek v trestních věcech.

Jak již bylo uvedeno výše, nejdůležitější funkcí Rady je schvalování právních předpisů (zejména nařízení a směrnice). Ve většině případů může Rada vytvářet legislativní akty pouze na základě návrhů, které jí předkládá Evropská komise. O předložení vhodných návrhů může Komisi rovněž sama požádat. Od vstupu Lisabonské smlouvy v platnost mohou Komisi vyzvat k předložení návrhu i občané, jestliže shromáždí jeden milion podpisů. Jedná se o právo občanské iniciativy.

Rada může hlasovat hned několika způsoby:

- ***jednoduchá většina*** – používá se omezeně, méně závažné otázky (např. organizační)
- ***jednomyslnost*** – typické pro mezinárodní organizace, v I. pilíři se používá jen u citlivých otázek (např. daně, sociální zabezpečení), a vždy v otázkách II. pilíře čili SZBP (přičemž zdržení se hlasování není překážkou přijetí aktu)
- ***kvalifikovaná většina*** – má nadstátní povaha, členský stát může být přehlasován, dost často se zde mění počty z důvodu rozšiřování (viz dále)
- ***dvoutřetinová či čtyřpětinová většina*** – pouze ve zvláštních, ojedinělých případech.

Velmi dlouhou dobu se v Radě hlasovalo nejčastěji pomocí tzv. ***kvalifikované většiny***, která znamenala, že každému členskému státu byla přisouzena určitá váha hlasu, která byla dána počtem obyvatel v dané zemi. Platila však zásada ***degresivní proporcionality***, která svým způsobem zvýhodňovala menší země (např. Česko mělo v tomto systému hlasování 12 hlasů a Německo, ač má osmkrát více obyvatel, disponovalo pouze s 29 hlasy).

Návrh legislativního aktu byl v Radě přijat tehdy, pokud byla naplněna podstata kvalifikované většiny, tj.:

- je získán souhlas ***nadpoloviční většiny*** členských států (v některých případech dvoutřetinové většiny) – tu lze chápat jako „pojistku“ pro malé členské státy,
- ve prospěch návrhu je podáno alespoň **260 hlasů** z celkového počtu 352 hlasů.

Obě dvě výše uvedené podmínky byly mandatorní, tj. je nezbytné naplnění obou dvou zároveň. Navíc mohl každý členský stát požádat o potvrzení, že hlasy odevzdané ve prospěch návrhu zastupují nejméně 62 % celkového obyvatelstva Unie. Pokud tato podmínka nebyla splněna, nebylo rozhodnutí přijato. Tato podmínka byla fakultativního charakteru a v praxi ji využívaly zejména velké státy, které jsou v systému degresivní proporcionality znevýhodněny. Proto ji lze chápat jako „pojistku“ proti přehlasování pro velké státy.

Lisabonská smlouva z roku 2007 (v platnost vešla v roce 2009) však přináší zásadní změnu v chápání kvalifikované většiny, kdy došlo k podstatnému zjednodušení. Dosažení kvalifikované většiny je v současnosti naplněno tehdy, pokud:

- pro daný návrh legislativního aktu hlasuje minimálně 55 % členů Rady (v případě, že Rada nejedná o návrhu Komise je zapotřebí tzv. superkvalifikované většiny čítající 72 % členů Rady zastupující členské státy;
- tito členové musejí zároveň reprezentovat členské státy, jejichž počet obyvatel činí alespoň 65 % z celkové populace Unie.

Činnost Rady je koordinována prostřednictvím institutu *předsednictví*. Radě postupně předsedá všech 27 členských států Unie, které se střídají vždy po šesti měsících (např. Česko předsedalo Radě v první polovině roku 2009 a bude jí znovu předsedat v druhé polovině roku 2022). Během těchto šesti měsíců předsednictví (daný ministr z členské země, jež zrovna předsedá Radě) řídí zasedání na všech úrovních, navrhuje politické směry a vypracovává kompromisní návrhy nezbytné k přijetí rozhodnutí Rady. V zájmu kontinuity práce Rady šestiměsíční předsednictví úzce spolupracují v rámci tříčlenných skupin. „Trojka“ předsednictví připravuje společný program činností Rady na období 18 měsíců. Šestiměsíční předsednictví nepředsedá jedinému složení Rady, a to Radě pro zahraniční věci, které po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost předsedá vysoký představitel pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku. Tuto funkci zastává od 1. prosince 2009 vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku (v roce 2021 jím je Josep Borrell Fontelles).

Radu lze vnímat pouze v její úzké podobě ve složení ministrů z členských zemí nebo v širší podobě, kterou lze členit vertikálně, kdy zástupci členských států (resortní ministři) tvoří pouze špičku pomyslného ledovce rozhodovacího procesu v rámci Rady. Ministrům napomáhají ve skutečnosti ještě dva níže postavené rozhodovací stupně (COREPER a pracovní výbory) a generální sekretariát Rady poskytující administrativní podporu všem třem úrovním.

COREPER (Výbor stálých zástupců) Nejvýznamnějším spojovacím článkem mezi členskými státy a EU je Výbor stálých zástupců. Tvoří ho stálí zástupci členských států v Bruselu (velvyslanci a jejich zástupci), kteří jsou v úzkém kontaktu s Evropskou komisí i mezi sebou navzájem. Na půdě COREPERu se připravují a projednávají návrhy, o nichž pak, často již jen formálně, rozhoduje Rada. COREPERu podléhá přibližně 200 pracovních

Ekonomická integrace

skupin, které se zabývají technickými detaily jednotlivých legislativních návrhů. Dle projednávané agendy se výbor dělí na dvě formace – COREPER II, který se skládá z velvyslanců a zabývá se např. finanční agendou a COREPER I, složen z nižších diplomatických zástupců a zabývající se např. agendu zemědělství nebo výzkumu.

V případě členských států je stále zastoupení v Bruselu hlavním spojovacím článkem mezi národní administrativou a unijními orgány. Diplomaté Stálého zastoupení jednají na zasedáních 150 pracovních skupin, kterých v průběhu šesti měsíců bývá přes dva tisíce. Stálé zastoupení ve spolupráci s vládou, ministerstvem zahraničních věcí a ostatními resorty připravuje během jediného pololetí aktivity daného členského státu na více než třech desítkách formálních rad ministrů a několika Evropských radách nejvyšších představitelů členských států.

Generální sekretariát zajišťuje zasedání Rady po technické a administrativní stránce. Stará se o přípravu zasedání, vedení protokolu, o tlumočnické a překladatelské služby a zveřejňování dokumentů. Spravuje rozpočet Rady a archívy. Člení se na 7 generálních ředitelství, pět ředitelství a odbor právních služeb. V čele sekretariátu stojí generální tajemník, kterého jmenuje Rada na základě hlasování kvalifikovanou většinou.

Jestliže v Evropské radě a Radě jsou prosazovány zájmy členských zemí, **Evropská komise** zastupuje nadnárodní princip (prosazuje zájmy EU jako celku) a tvoří protiváhu zájmům jednotlivých členských států. Oproti Radě je složení Komise, resp. kolegia eurokomisařů stálé. Komise je tak institucí stálé povahy, kdy jsou eurokomisaři voleni na funkční období pěti let, které je obnovitelné. Evropská komise je zcela nezávislým orgánem, obzvláště ve vztahu k členským státům.

Mezi hlavní úkoly Komise patří:

- ***předkládat návrhy právních předpisů Parlamentu a Radě*** – Evropská komise má legislativní iniciativu, což znamená, že jako jediná může Evropskému parlamentu a Radě předkládat návrhy právních předpisů EU. Zástupci Evropské komise se účastní jednání Parlamentu, kde musí obhajovat svá stanoviska. Pokud je Komise vyzvána, musí písemně či ústně odpovědět na interpelace členů Parlamentu. Komise musí před přijetím nového legislativního návrhu povinně monitorovat sociální a ekonomické podmínky v Unii, aby zjistila, zda navrhovaný zákon přinese zlepšení. Proto je v kontaktu s různými zájmovými skupinami a poradními orgány, jakými jsou Hospodářský a sociální výbor a Výbor regionů. Evropská komise spolupracuje úzce s Radou EU a Účetním dvorem. Důležitou roli mají také stanoviska národních vlád a parlamentů.
- ***řídít a provádět politiky EU a plnit rozpočet EU*** – Komise se podílí na řízení, výkonu a implementaci politik Unie a spravuje rozpočet EU. Je spolu s Účetním dvorem odpovědná za kontrolu výdajů z rozpočtu EU, které většinou uskutečňují vnitrostátní a místní orgány. Komise hraje významnou roli v oblasti ochrany hospodářské soutěže, kde dohlíží na zabezpečení rovných podmínek pro podniky a rovněž může zakázat fúze společností, pokud se domnívá, že by ohrozily spravedlivou hospodářskou soutěž (např. zneužívání dominantního postavení či kartelové dohody).

Musí také kontrolovat, zda země EU nenarušují hospodářskou soutěž například nepovolenými státními dotacemi. Může také ve spolupráci se Soudním dvorem EU ukládat finanční sankce.

- **vymáhat právo EU** (společně se Soudním dvorem) – Komise je často definována také jako "strážkyně smluv", což znamená, že prosazuje evropské právo a dohlíží na jeho dodržování. Je tedy zodpovědná za zajištění řádného uplatňování aktů EU ve všech členských zemích. Pokud zjistí, že některá členská země neuplatňuje právní předpis EU, zahájí tzv. řízení pro porušení práva, kdy nejprve zašle oficiální dopis dané vládě s odůvodněním svého stanoviska a stanovením lhůty na vysvětlení. Jestliže stát včas nepodá uspokojivé vysvětlení ani nezjedná nápravu, zašle Komise další dopis, v němž stanoví lhůtu, do kdy je třeba situaci napravit. Pokud ani tentokrát členský stát požadavky nesplní, je věc postoupena Soudnímu dvoru, který může svým rozsudkem uložit finanční sankce.
- **zastupovat EU na mezinárodní scéně**, např. při sjednávání dohod mezi EU a jinými zeměmi – Komise reprezentuje Unii na mezinárodní úrovni a sjednává smlouvy s třetími zeměmi.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Jak již bylo uvedeno výše, jedním z hlavních úkolů je vypracovávat a předkládat návrhy legislativních aktů Radě a Evropskému parlamentu. Vzhledem k tomu, že mnohdy jsou směrnice či nařízení silně technicistické a administrativní povahy nebo je nezbytné jejich schválení v krátké době a zachovat tak flexibilitu, v mnoha případech deleguje Rada svoji legislativní pravomoc na Komisi a hovoříme tak o delegované pravomoci Komise (v národním kontextu by se dal tento princip přirovnat k delegování legislativní moci Parlamentem na vládu, jež může v některých případech vydávat např. vyhlášky). Pokud bychom spočítali množství legislativních aktů, které vydává Rada s Evropským parlamentem a těch, které na základě delegované pravomoci vydává Komise, zjistili bychom, že velká část těchto aktů náleží Komisi. Komise tak paradoxně vydává velké množství aktů, ač k tomu ve zřizovacích smlouvách nebyla zmocněna. Aby však nedocházelo k přílišné koncentraci těchto pravomocí čistě do rukou Komise, členské státy si ponechaly kontrolu v podobě nejrůznějších výborů. Tyto výbory se skládají ze zástupců členských států (zpravidla na úrovni ministerských úředníků) a zástupců Komise (ti však nemají hlasovací práva) a vykonávají kontrolu nad implementací daných právních předpisů. Odborně se nazývá tento konzultační systém jako komitologie a celkově působí okolo 250 výborů, které se dají rozdělit dle omezení, které mohou Komisi klást do tří skupin. Komitologie je poměrně nepřehledný systém a jejím největším kritikem je dlouhodobě Evropský parlament.

Komise se skládá z **kolegia komisařů** z 27 členských států a má svého předsedu a místopředsedy (jedním z místopředsedů je současně vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku) a z několika tisíců zaměstnanců (přibližně 25 tisíc). Komisaři,

Ekonomická integrace

po jednom z každé země EU, zajišťují během svého pětiletého funkčního období politické vedení Komise a každý z nich zodpovídá za určitou oblast, která je mu přidělena předsedou Komise.

Vůbec prvním českým komisařem byl od května do listopadu 2004 **Pavel Telička** (bývalý náměstek ministra zahraničí, jenž zastupoval Česko při vyjednávání o jeho vstupu do EU). Jeho nástupcem se stal bývalý český premiér **Vladimír Špidla**, který vykonával funkci eurokomisaře pro zaměstnanost, sociální záležitosti a rovné příležitosti v letech 2004 až 2009. Ve funkčním období let 2009 až 2014 tuto pozici zastával **Štefan Füle**, jenž měl na starosti rozšiřování Unie a Evropskou politiku sousedství. Od roku 2014 tuto pozici vykonává **Věra Jourová**, která ve svém prvním funkčním období měla na starosti spravedlnost, spotřebitele a genderovou rovnost. Ve druhém funkčním období (od roku 2019) se věnuje hodnotám a transparentnosti a zároveň je místopředsedkyní.

Nejdůležitější osobou v Komisi je nesporně její předseda, jenž odpovídá za činnost Komise a řídí její zasedání. Funkce eurokomisaře s sebou nese zvýšené nároky na celkovou způsobilost a záruku nezávislosti. Ačkoli je daný kandidát na eurokomisaře nominován svým členským státem a v případě jeho následného jmenování pak hovoříme např. o českém eurokomisaři, měl by svoji funkci vykonávat nezávisle a v zájmu Unie, což jinak řečeno znamená, že nesmí přijímat pokyny od žádné vlády ani jiného subjektu, a navíc platí zásada, že je členský stát nemůže odvolat. Mimoto nemohou komisaři vykonávat žádnou jinou výdělečnou činnost. V rámci svého mandátu řídí každý komisař jedno nebo více generálních ředitelství (s jistou nadsázkou by se dala činnost generálních ředitelství přirovnat k resortním ministerstvům a funkce eurokomisaře k funkci ministra ve vládě). Celkem existuje v současnosti 33 Generálních ředitelství.

Evropský parlament je další ze základních institucí Evropské unie, která prošla v průběhu času asi největšími proměnami. Jako jediný orgán EU je volen v přímých volbách přímo občany EU. Poslanci Evropského parlamentu s pětiletým mandátem **hájí zájmy občanů**. Parlament je vedle Rady jedním z hlavních orgánů EU, který přijímá právní předpisy. Mimoto má i další funkce, které si popíšeme v následujících částech. Parlament má tři oficiální sídla. Ve **Štrasburku** se europoslanci scházejí jeden týden v měsíci na plenárním zasedání. Stálé výbory Evropského parlamentu se scházejí mezi plenárními zasedáními v **Bruselu**, kde se konají také "miniplenární zasedání". Předsednictvo Evropského parlamentu a generální sekretariát sídlí v **Lucemburku**.

Počet poslanců Evropského parlamentu volených za každý stát se řídí počtem obyvatel tohoto státu. Podle Lisabonské smlouvy je minimální počet poslanců na zemi 6 a maximální 96 (za Německo jakožto nejlidnatější zemi Evropské unie zasedá v EP celkem 96 europoslanců), za Česko působí v EP 21 poslanců a nejméně europoslanců, tj. 6 pochází z Malty, Lucemburska či Kypru). Evropský parlament se skládá celkem ze **705 poslanců** zvolených ve 27 členských státech Evropské unie. Jak již bylo uvedeno v předchozí části, jsou od roku 1979 poslanci voleni **všeobecným přímým hlasováním** na dobu 5 let, přičemž každá země si může zvolit způsob, jakým volby proběhnou. Poslední volby proběhly v roce 2019, další volby pro funkční období 2024 až 2029 se budou konat na jaře v roce 2024. Na první pohled

by se mohlo zdát, že se poslanci v Parlamentu sdružují dle států, za které do něj byli zvoleni. Ve skutečnosti se však poslanci sdružují dle své politické příslušnosti v nadnárodních skupinách, tzv. *politických frakcích*. K vytvoření politické frakce v rámci Evropského parlamentu je zapotřebí nejméně 25 poslanců z nejméně 7 zemí. Politické skupiny zasedají pravidelně během týdne před dílčím zasedáním a během týdne, kdy se koná dílčí zasedání, a pořádají semináře, které mají za cíl stanovit hlavní zásady jejich činnosti v Unii.

Někteří poslanci Evropského parlamentu nejsou členy žádné politické frakce, potom v Parlamentu působí jako tzv. *nezařazení poslanci*. V současném období funguje celkem sedm politických frakcí:

- **Poslanecký klub Evropské lidové strany** (Křesťanských demokratů) sdružuje konzervativní a liberálně-konzervativní prointegrační politické subjekty v rámci EU, patří sociálně tržní hospodářství, zásada subsidiarity a ochrana tradičních hodnot a rodiny. Hlavními prioritami frakce jsou ochrana vnějších hranic EU, efektivní migrační politika, boj s terorismem, dostupná energie a boj proti klimatickým změnám, inovace, investice do vytvoření pracovních příležitostí, digitální ekonomika a podpora zemědělců, malých a středních podniků a mladých Evropanů. Tato politická frakce disponuje největším počtem členů (celkem 187), z českých politických stran v ní působí KDU-ČSL (Michaela Šojdrová a Tomáš Zdechovský), TOP 09 a Starostové (Jiří Pospíšil, Luděk Niedermayer a Stanislav Polčák).
- **Skupina progresivní aliance socialistů a demokratů v Evropském parlamentu** se hlásí k inkluzivní evropské společnosti založené na principech svobody, rovnosti, solidarity, diverzity a spravedlnosti. Zaměřuje se na budování sociálně a odpovědně a ekologicky udržitelné ekonomiky, obranu principů demokracie a vlády práva, reformu evropské azylové a migrační politiky, podporu lidských práv a demokracie ve třetích zemích nebo spravedlivý obchod. Tato frakce je druhou největší frakcí s celkem 147 poslanci a čeští europoslanci v ní zastoupeni nezávislou europoslankyní Radkou Maxovou;
- **Skupina Obnova Evropy** se profiluje jako liberální, centristická a výrazně prointegrační skupina. Tato frakce klade důraz na ekonomický růst, udržitelnost životního prostředí a spravedlivou hospodářskou soutěž. K jejím prioritám patří tvorba pracovních míst, zdravé a vyrovnané rozpočty a nastavení kontrolních mechanismů při neplnění rozpočtových pravidel a odstranění byrokracie v EU. Je třetí největší frakcí a celkem v ní působí 109 poslanců, z toho 5 poslanců pochází z Česka, přičemž byli zvoleni za ANO 2011 (např. Dita Charanzová či Martina Dlabajová);
- **Skupina Zelených/Evropské svobodné aliance** sdružuje poslance z evropských stran zelených a dále poslance stran zastupujících minority a regionální uskupení. Tato frakce usiluje o sociální spravedlnost, vládu práva, lidská práva, svobodný internet, transparentnost, ochranu životního prostředí a mírovou zahraniční politiku. Celkem se v ní sdružuje 67 poslanců, z toho 3 jsou z Česka a byli zvoleni za Piráty (Markéta Gregorová, Marcel Kolaja a Mikuláš Peksa);

Ekonomická integrace

- ***Skupina Identita a demokracie*** zastává silně kritické a odmítavé stanovisko vůči evropskému integračnímu projektu. Frakce čítá 76 poslanců a její jádro frakce tvoří poslanci francouzského Národního sdružení (dříve Národní fronta), italské Ligy (dříve Liga severu) a německé Alternativy pro Německo. V této frakci působí i dva europoslanci zvolení za SPD (Hynek Blaško a Ivan David);
- ***Skupina Evropských konzervativců a reformistů*** se zasazuje o individuální občanské svobody, minimální státní intervencionismus, svobodné podnikání, nízké daně, regulaci přistěhovalectví, či snižování byrokracie EU a její celková reforma. Dále je akcentováno jednoznačné odmítnutí aktivit směřujících k hlubší federalizaci EU a naopak podpora zásady subsidiarity a zachování suverenity národních států. Tato frakce sdružuje celkem 61 poslanců, Česko v ní reprezentují poslanci zvolení za ODS (Evžen Tošenovský, Alexandr Vondra, Veronika Vrecionová či Jan Zahradil);
- ***Skupina konfederace Evropské sjednocené levice a Severské zelené levice*** sdružuje strany nové evropské levice, komunistické strany a skandinávská levicová ekologická uskupení. Její deklarovaným cílem je poskytnout občanům EU lepší pracovní podmínky a vzdělání, dosažení sociální solidarity a spravedlnosti, udržitelný rozvoj, nediskriminace a odpor k militarizaci. Celkem v ní působí 39 europoslanců, z toho jeden zástupce pochází z Česka (Kateřina Konečná za KSČM).

Mezi hlavní úkoly Evropského parlamentu patří:

- společně s Radou vykonává legislativní činnost, tj. projednává a schvaluje legislativní normy EU v rámci tzv. řádného legislativního postupu, případně dle zvláštního legislativního postupu;
- vykonává tzv. demokratický dohled nad dalšími orgány EU – např. schvaluje členy Komise a v průběhu jejího funkčního období ji může vyslovit nedůvěru, EP se zabývá peticemi evropských občanů a sestavuje vyšetřovací komise, pod Evropský parlament spadá také úřad evropského ombudsmana;
- společně s Radou projednává a přijímá rozpočet EU.

Soudní systém Unie se skládá ze soudů na unijní úrovni, tj. ***Soudního dvora Evropské unie*** a ze soudů na národní úrovni. Vymezení jejich pravomocí je poměrně složité, nicméně platí zásada vzájemné úcty a spolupráce. V rámci tohoto učebního textu se budeme koncentrovat zejména na vymezení soudů na unijní úrovni a na základním vymezení jejich vztahu vůči národním soudům.

Soudní dvůr Evropské unie provádí výklad právních předpisů EU a zajišťuje tedy jejich jednotné uplatňování ve všech státech EU (tuto roli lze srovnat s rolí, jež mají národní ústavní soudy). Rovněž řeší spory mezi vládami jednotlivých členských států EU a orgány EU. Na Soudní dvůr se mohou obrátit i jednotlivci, podniky nebo organizace, pokud se domnívají, že některý z orgánů EU porušil jejich práva.

Soudní dvůr EU se skládá z dílčích soudů na dvou úrovních, přičemž obě dvě instituce mají své sídlo v Lucemburku:

- Soudní dvůr
- Tribunál

Soudní dvůr se skládá z 27 soudců a 11 generálních advokátů. Soudci a generální advokáti jsou určení společnou dohodou vlád členských států po konzultaci výboru pověřeného vydáním stanoviska k vhodnosti navržených kandidátů k výkonu dotčených funkcí. Jejich funkční období je šestileté s možností opakovaného jmenování, přičemž co tři roky se obmění polovina sboru za účelem zachování jisté kontinuity v rozhodování. Jsou vybíráni z osob, které poskytují veškeré záruky nezávislosti a které splňují požadavky nezbytné k výkonu nejvyšších soudních funkcí ve svých zemích nebo jsou obecně uznávanými znalci práva, např. z akademické obce. Soudní dvůr je jedním z orgánů Unie, který má supranacionální povahu, což znamená, že prosazuje zájmy evropského práva a soudci jsou absolutně nezávislí, což je ostatně obecná charakteristika soudního systému.

Jak již bylo uvedeno výše, soudcům je nápomocno při jejich rozhodování **11 generálních advokátů**, jež jsou pověřeni zcela nestranným a nezávislým přednesením právního názoru zvaného „stanovisko“ k věcem, které jsou jim předloženy.

Soudní dvůr může zasedat v několika formacích:

- v plénu, což se zpravidla týká otázky mimořádné důležitosti, např. má-li Soud rozhodnout o odvolání evropského veřejného ochránce práv či eurokomisaře;
- ve velkém senátu čítající 15 soudců zasedá Soud na návrh členského státu nebo orgánu, který se účastní řízení a taktéž se musí jednat o významnou záležitost;
- v senátech čítajících pět či tři soudce.

Soudní dvůr plní své funkce v rámci několika řízení:

- **Řízení o předběžné otázce** je velmi specifické řízení, které je založeno na spolupráci národních soudů a Soudního dvora jakožto nejvyšší unijní soudní autority. Toto řízení se uplatňuje zejména v případech, kdy je zapotřebí zajistit jednotný výklad smluvních smluv čili primárního práva, a v případech, kdy je potřeba posoudit platnost aktů sekundárního práva či jejich výklad. Pánem sporu je vždy národní soud, který rozhoduje meritum věci a nese plnou odpovědnost. Řízení o předběžné otázce znamená, že vnitrostátní soudci mohou, a někdy jsou povinni, obrátit se na Soudní dvůr, aby ho požádali o upřesnění výkladu práva Unie, aby jim například umožnil prozkoumat soulad jejich vnitrostátních právních předpisů s tímto právem. Rozhodnutí Soudního dvora je poté závazné v tom smyslu, že konkrétní národní soud musí uplatnit principy práva Unie tak, jak mu byly interpretovány v rozhodnutí Soudní dvůr. Při projednávání je používán jazyk vnitrostátního soudu, který o řízení požádal. Ačkoliv rozhodnutí Soudního dvora v řízení o předběžné otázce nejsou formálně-

právně obecně závazné a nemají charakter precedentů, prakticky se jich přidržují ve své rozhodovací praxi všechny evropské soudy. Řízení o předběžné otázce má obrovský význam při specifikaci evropského práva, které je v některých svých ustanoveních ať už primárního, tak i sekundárního práva nejednoznačné a Soudní dvůr tak pomocí tohoto nástroje dotváří, precizuje právo Unie a jeho rozhodnutí jsou jedním z důležitých právních pramenů evropského práva (tzv. judikatura Soudního dvora EU).

- **Žaloba na nesplnění povinnosti** umožňuje Soudnímu dvoru kontrolovat, zda členské státy dodržují povinnosti, které jsou jim uloženy na základě práva Unie. Jedná se o kombinaci mezinárodního prvku (diplomatické jednání mezi Komisí a příslušným členským státem, kdy mu Komise poskytne určitý prostor k nápravě) a supranacionálního prvku (v případě, že se nepodaří náprava stavu na základě dohody, může Komise podat žalobu k Soudnímu dvoru). Cílem této žaloby je deklaratorní prohlášení Soudního dvora, zda žalovaný členský stát porušil či neporušil evropské právo. Tuto žalobu může podat členský stát nebo Komise (v praxi je tomu nejčastěji). Pokud Soudní dvůr shledá, že došlo k porušení, členský stát je povinen v takovém porušení neprodleně ustát. Jestliže Soudní dvůr po novém předložení věci Komisí konstatuje, že dotýčný členský stát nevyhověl jeho rozsudku, může mu uložit zaplacení paušální částky nebo penále.
- **Žaloba na neplatnost** se týká aktů sekundárního práva a jejím smyslem je kontrola, zdali je daný právní předpis platný jak z obsahového, tak procesního hlediska. Dotčeným právním aktem může být pouze akt sekundární povahy, tj. převážně nařízení či směrnice (zpravidla se sleduje, jestli např. není v rozporu s ustanoveními primárního práva, což je lze přirovnat na národní úrovni k postupu, kdy se posuzuje, zdali není určitý zákon v rozporu s ústavou). Primární právo není nemožné napadnout v rámci této žaloby. Tzv. privilegovaným žalobcem (nemusejí udávat důvod) mohou být instituce EU (EP, Rada, Komise), členské státy. Účetní dvůr, Evropská centrální banka a Výbor regionů mohou podat žalobu tehdy, pokud je to nutné k ochraně jejich práv a fyzické či právnické osoby mohou napadnout daný právní předpis pouze tehdy, pokud prokážou, že je jim určen nebo že se jich dotýká bezprostředně a osobně (žalobu podávají k Tribunálu). Pakliže je daný právní předpis shledán Soudním dvorem jako neplatným, je neplatným od svého vydání (zpravidla jsou důvody neplatnosti např. nedostatek pravomoci dané instituce k jeho vydání či porušení formálních náležitostí).
- **Žaloba na nečinnost** si klade za cíl postihnout případy, kdy daná unijní instituce měla povinnost jednat a vydat tudíž určité rozhodnutí, byla ale nečinná a nevydala jej. Jinými slovy řečeno postihuje nedostatek konání na straně orgánů Unie. Může se týkat Evropského parlamentu, Rady, Komise, ECB nebo jiných orgánů. Může být však podána teprve poté, co byl dotýčný orgán vyzván, aby jednal. Jestliže je protiprávnost opomenutí shledána, je dotčený orgán povinen ustát v nečinnosti vhodnými opatřeními.

Každé řízení zahrnuje část písemnou i část ústní, která však není povinná. Konkrétní případ je posuzován vždy nejprve na uzavřeném jednání, zveřejněn je až výsledný rozsudek, a to včetně odůvodnění. Kopie rozsudku jsou poté přeloženy do všech úředních jazyků EU.

Tribunál začal fungovat v roce 1989 pod původním názvem Soud prvního stupně. Vznikl s cílem zmírnění přetížení Soudního dvora, které mělo ještě růst po přijetí Jednotného evropského aktu a v důsledku související snahy dokončit vnitřní trh, a zlepšení soudní ochrany práv občanů EU. Smlouvou z Nice se tehdejší Soud prvního stupně ve vztahu k Soudnímu dvoru emancipoval. Reformu završila Lisabonská smlouva, která ho přejmenovala na Tribunál.

Tribunál se skládá ze dvou soudců z každého členského státu (celkem tedy 54). Tribunál se skládá ze dvou soudců z každého členského státu. Soudci jsou jmenováni společnou dohodou vlád členských států po konzultaci výboru pověřeného vydáním stanoviska ke vhodnosti kandidátů na funkce soudce. Soudci jsou jmenováni na dobu šesti let s možností opakovaného jmenování. Ze svého středu si volí předsedu, a to na dobu tří let. Jmenují vedoucího soudní kanceláře na šestileté funkční období. Soudci vykonávají své funkce zcela nezávisle a nezávisle. Na rozdíl od Soudního dvora neexistují u Tribunálu stálí generální advokáti. Tato funkce však může být výjimečně svěřena některému soudci. Tribunál rozhoduje věci, jež jsou mu předloženy, v senátech, v nichž zasedají tři nebo pět soudců, nebo v určitých případech rozhoduje samosoudcem. Může rovněž zasedat ve velkém senátu (patnáct soudců), je-li to odůvodněno právní složitostí nebo důležitostí věci. Ze soudců jsou na období tří let voleni předsedové senátů, v nichž zasedá pět soudců. Tribunál má vlastní soudní kancelář, avšak pro své další potřeby využívá služeb administrativních a jazykových útvarů Soudního dvora.

Tribunál rozhoduje především v těchto případech:

- přímé žaloby **podané fyzickými nebo právníckými osobami**, které směřují proti aktům orgánů, institucí a jiných subjektů Evropské unie (které jsou jim určeny nebo které se jich bezprostředně a osobně dotýkají), jakož i proti právním předpisům (které se jich bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření) nebo rovněž proti nečinnosti těchto orgánů, institucí a jiných subjektů. Jedná se například o žalobu podanou podnikem proti rozhodnutí Komise, jímž je tomuto podniku uložena pokuta;
- žaloby podané členskými státy proti Komisi;
- žaloby podané členskými státy proti Radě ohledně aktů přijatých v oblasti státních podpor, ochranných obchodních opatření („dumpingu“) a aktů, jimiž Rada vykonává prováděcí pravomoci;
- žaloby směřující k náhradě škody způsobené orgány Evropské unie nebo jejich zaměstnanci – jejich cílem je zpravidla získání náhrady škody, jež vznikla jednotlivci

Ekonomická integrace

na základě jednání instituce EU nebo jejího zaměstnance při výkonu svých povinností. Podstatné však je prokázání přímé souvislosti mezi protiprávním jednáním a vzniklou škodou. Důkazní břemene nese žalobce;

- žaloby opírající se o smlouvy uzavřené Evropskou unií, které výslovně stanoví pravomoc Tribunálu;
- žaloby v oblasti ochranné známky Unie
- spory mezi orgány Evropské unie a jejich personálem ohledně pracovněprávních vztahů a systému sociálního zabezpečení (tuto pravomoc má od roku 2016, kdy byl zrušen Soud pro veřejnou službu).

Proti rozhodnutím Tribunálu lze ve lhůtě dvou měsíců podat k Soudnímu dvoru kasační opravný prostředek, omezený však na otázky práva, ne na samou podstatu sporu.

Soud pro veřejnou službu Evropské unie vznikl v roce 2004 na základě přetížení Soudu prvního stupně (Tribunálu) se skládá ze sedmi soudců jmenovaných Radou na dobu šesti let s možností opakovaného jmenování. Soud pro veřejnou službu je v rámci soudních orgánů Unie specializovaným soudem ve věcech sporů z oblasti veřejné služby Evropské unie. Konkrétně se jedná o spory mezi Evropskou unií a jejími zaměstnanci. Tyto spory se týkají nejen otázek služebního nebo pracovního poměru v pravém slova smyslu (odměňování, služební postup, přijímání, disciplinární opatření atd.), ale rovněž systému sociálního zabezpečení (nemoc, stáří, invalidita, pracovní úrazy, rodinné přídavky atd.). Proti rozhodnutím vydaným Soudem pro veřejnou službu lze podat k Tribunálu ve lhůtě dvou měsíců opravný prostředek omezený na právní otázky. Dne 1. září 2016 byl však Soud pro veřejnou službu **zrušen** a jeho pravomoci přešly na Tribunál.

Evropský účetní dvůr (EÚD) je nezávislým externím auditorem EU a v této funkci v podstatě chrání zájmy daňových poplatníků Unie. Ačkoli nemá zákonem dané pravomoci, snaží se zlepšit způsob, jakým Evropská komise spravuje unijní rozpočet. O využití finančních prostředků EU podává pravidelné zprávy.

Úkolem EÚD je:

- **provádět audit příjmů a výdajů EU** čili kontrolovat, zda jsou finanční prostředky EU správně vybírány a vynakládány, investovány způsobem, který přináší přidanou hodnotu, a správně zaúčtovány.
- **prověřovat osoby a organizace hospodařící s finančními prostředky EU**, což v praktické rovině znamená, že EÚD provádí namátkové kontroly v orgánech Unie (zejména v Komisi), členských zemích EU a státech, které čerpají pomoc z EU.
- vydávat zjištění a doporučení ve formě **auditních zpráv**. Tyto zprávy pak předkládá Evropské komisi a vládám jednotlivých států.

- nahlašovat podezření ze spáchání podvodu, korupce nebo jiné nezákonné činnosti Evropskému úřadu pro boj proti podvodům (OLAF).
- předkládat výroční zprávu Evropskému parlamentu a Radě. Parlament na jejím základě rozhoduje, zda udělí Komisi rozpočtové absolutorium či nikoliv.
- vydávat odborná stanoviska, která tvůrcům politik pomáhají při rozhodování o tom, jak lépe a transparentně hospodařit s finančními prostředky EU.

EÚD rovněž zveřejňuje stanoviska k přípravným legislativním dokumentům, které budou mít dopad na finanční řízení EU, dále pak poziční dokumenty, analýzy a další publikace týkající se problematiky veřejných financí Unie. Aby mohl EÚD řádně plnit své úkoly, je nezávislý na orgánech a institucích, jejichž kontrolu provádí. Může se tudíž svobodně rozhodnout:

- **co** bude kontrolovat,
- **jakým způsobem** kontrolu provede,
- **jak a kdy** předloží výsledky kontroly.

Audit EÚD se zaměřuje především na Evropskou komisi, která je hlavním orgánem odpovědným za plnění rozpočtu EU. Úzce spolupracuje i s orgány členských států, protože většinu prostředků EU (asi 80 %) Komise spravuje společně s nimi. Členy Účetního dvora jmenuje Rada po konzultaci s EP na funkční období šesti let s možností prodloužení. Členové si ze svého středu volí předsedu na funkční období 3 let (s možností opakovaného zvolení).

Evropský hospodářský a sociální výbor (EHSV) je poradní instituce EU složená ze zástupců organizací pracovníků a zaměstnavatelských organizací a dalších zájmových skupin. Poskytuje svá stanoviska Evropské komisi, Radě EU a Evropskému parlamentu a působí tedy jako spojovací článek mezi institucemi EU s rozhodovací pravomocí a evropskými občany.

Členové EHSV zastupují celou řadu organizací občanské společnosti z různých částí Evropy, včetně podniků, odborů a dalších subjektů. Jsou nominováni vládami členských států a jmenováni Radou na 5leté funkční období s možností opětovného zvolení. Počet členů za jednotlivé země závisí na počtu jejich obyvatel (celkově má EHSV v současnosti 329 členů ze všech zemí EU). Výbor volí na dvouapůlleté funkční období předsedu a 2 místopředsedy. Členové Výboru se dělí na 3 skupiny:

- zaměstnavatelé
- zaměstnanci
- různé zájmové skupiny (např. zemědělci, doprava, spotřebitelé atd.).

Jak již bylo uvedeno výše, jedná se poradní orgán, jež se zapojuje do legislativního procesu, nemá však rozhodovací pravomoc jako např. EP či Rada. EHSV je v celé řadě témat

Ekonomická integrace

konzultován Evropským parlamentem, Radou a Evropskou komisí. Také vydává stanoviska z vlastní iniciativy. Členové EHSV pracují pro EU a jsou nezávislí na vládách domovských států. K jednání se scházejí přibližně 9krát ročně. Stanoviska se přijímají prostou většinou hlasů. Jednání připravují specializované sekce EHSV a Poradní komise pro průmyslové změny. Vývoj strategií EU sledují expertní think-tanky Výboru (známé jako střediska pro sledování) a Řídící výbor pro strategii Evropa 2020. EHSV je v zájmu sdílení informací a diskuse v kontaktu s regionálními a vnitrostátními hospodářskými a sociálními radami z celé EU.

Pokud se podíváme na základní statistické údaje vypovídající o činnosti EHSV, zjistíme, že EHSV vydává mezi 160 a 190 stanovisky a informačními zprávami za rok. V 70 % případů jde o stanoviska vypracovaná na základě žádosti Rady, Evropské komise nebo Evropského parlamentu. 21 % tvoří stanoviska z vlastní iniciativy a informační zprávy a 9 % připadá na průzkumná stanoviska, o něž obvykle požádá země, jež předsedá EU. Mimoto pořádá několik každoročních iniciativ a akcí zaměřených na občanskou společnost a zapojení občanů. Jsou to např. Cena pro občanskou společnost, Dny občanské společnosti, plenární zasedání mládeže Vaše Evropa, váš názor a Den evropské občanské iniciativy.

Výbor regionů (VR) je institucí, která vznikla výrazně později, konkrétně v roce 1994, a patří tak mezi nejmladší instituce. Byl zřízen roku 1992 Smlouvou o Evropské unii jako reprezentant regionů EU. Jeho vytvoření bylo vedeno snahou respektovat regionální a místní identity v rámci EU a zapojit je do tvorby a realizace politiky EU v různých oblastech. Stejně jako v případě Evropského hospodářského a sociálního výboru se jedná o **poradní orgán Evropské unie**, který sestává ze zástupců evropských regionálních a místních orgánů. Výbor tak nemá rozhodovací pravomoc jako např. Evropský parlament či Rada a je to pouze konzultativní orgán pro tyto dvě instituce. Svým poradním stanoviskem má možnost ovlivňovat další instituce EU. Rada i Komise mohou kdykoli v případě potřeby s Výborem konzultovat konkrétní záležitosti.

V případech přímo vymezených Smlouvami jsou obě instituce dokonce povinny zvolit tento postup konzultace. Výbor de facto konzultuje většinu hospodářských politik EU (např. ekonomická a sociální soudržnost, školství, mládež, politika zaměstnanosti či životní prostředí). Výbor sám pak může na základě své iniciativy podávat vlastní stanoviska v záležitostech týkajících se měst a regionů, jako například zemědělství nebo ochrana životního prostředí.

Jak již bylo uvedeno výše, členy Evropského výboru regionů jsou volení zástupci, kteří působí v místních nebo regionálních orgánech. Každá země nominuje členy podle vlastního uvážení. Ti jsou pak Radou jmenováni na pětileté funkční období s možností opětovného zvolení. Počet členů za každou zemi závisí na tom, kolik má daná země obyvatel. Členové z jedné země tvoří národní delegaci, jejíž složení odráží politické, zeměpisné a regionální a místní rozložení v daném státě. Každý z členů se může také rozhodnout, že se připojí k některému z politických uskupení ve Výboru. V současné době je zde šest politických skupin zastupujících různé politické směry: Evropská lidová strana (PPE), Strana evrop-

ských socialistů (SES), skupina Renew Europe, Evropská aliance (EA), skupina Evropských konzervativců a reformistů (ECR) a Zelení. Členové Výboru však do žádného politického uskupení vstoupit nemusí a mohou zůstat nezařazení.

Evropský výbor regionů volí ze svého středu předsedu, který se ujímá své funkce na dva a půl roku (v současné době tuto funkci vykonává Apostolos Tzitzikostas).

Úkolem Výboru je hlídat princip subsidiarity a jeho využívání a bránit tak centralizovanému způsobu rozhodování v rámci Unie i jejích členských zemí. Na základě tohoto principu by měly být do tvorby i realizace politiky EU zapojeny nejen centrální, ale především místní a regionální samosprávy, kterých se daná opatření bezprostředně dotýkají. Uplatnění tohoto principu (zakotveného v čl. 5 Smlouvy o Evropské unii) spočívá v přenesení odpovědnosti za rozhodování na ty orgány veřejné správy, které stojí nejbližší k občanovi EU.

Evropský výbor regionů vybírá z řad svých členů zpravodaje, který konzultuje zúčastněné strany a připravuje stanovisko. Text stanoviska se projednává a schvaluje v komisi Výboru, která má danou oblast na starosti. Stanovisko je poté na plenárním zasedání předloženo všem členům, kteří hlasují o jeho změnách a o přijetí. Nakonec je stanovisko sděleno všem příslušným orgánům EU. Ročně se koná až 6 plenárních zasedání, na nichž se přijímají stanoviska k 50 až 80 legislativním návrhům EU.

8.3 Hospodářská politika Evropské unie

DEFINICE

Hospodářskou politiku Evropské unie můžeme definovat jako souhrn vybraných opatření států a Evropské unie, které jsou realizovány k podpoře hospodářského rozvoje a dosažení dlouhodobých hospodářských cílů Evropské unie.

Jak již bylo zmíněno v předchozím textu, k nejčastěji vyhlášeným cílům hospodářské politiky patří maximalizace společenského blahobytu. Přestože je tento cíl všeobecně uznáván, je velice těžké ho konkretizovat či dokonce kvantifikovat. Je sice pravdou, že základní společenské hodnoty se objevují ve většině programů hospodářské politiky, často v ústavách, a jednotlivé přijaté smlouvy v historii Evropské unie (Evropských společenství) nevyjímaje, avšak nelze z nich odvodit závazné cíle pro praktickou hospodářskou politiku. Tento úkol plní tzv. tradiční cíle hospodářské politiky, mezi nimiž můžeme nalézt:

- relativní cenovou stabilitu,
- vysoký stupeň zaměstnanosti,
- vnější hospodářskou rovnováhu,
- trvalý a přiměřený hospodářský růst.

Ekonomická integrace

Moderní ekonomický vývoj způsobuje, že vedle uvedených tradičních cílů se v posledních desetiletích objevují i další cíle, které můžeme zařadit do polygonu cílů a bez jejichž naplnění je možné o efektivní hospodářské politice hovořit jen stěží. Jedná se především o tyto cíle:

- ***kvalita hospodářského růstu*** – růst společenského blahobytu bývá zpravidla podmíněn dostatečnou ekonomickou dynamikou, jež je vyjádřena přírůstkem reálného hrubého domácího produktu. Tento růst však může být doprovázen negativními dopady na životní prostředí, negativními jevy sociálního života (kriminalita, drogy) či nízkou úrovní veřejných služeb. Cílem hospodářské politiky tedy přestává být pouze ekonomický růst sám o sobě, ale také jeho kvalita.
- ***sociální cíle*** – tržní ekonomika, pokud není doplněna vhodnou a přiměřenou politikou v sociální oblasti, může dostávat nejen jednotlivce, ale dokonce i celé sociální skupiny do těžkých a často neřešitelných životních situací. Vhodnou hospodářskou politikou lze těmto nepříznivým dopadům tržního mechanismu předcházet, případně alespoň zmírňovat. Okolo formulace cílů a zejména pak volby nástrojů sociální politiky se po dlouhou dobu vedou spory, které nejčastěji vedou k pragmatickému přístupu k řešení cílů sociální politiky. Zkušenosti ukazují, že nedostatečné respektování těchto cílů vede nejen k sociálnímu napětí, ale ohrožují i plynulý chod ekonomiky.
- ***hospodářská adaptabilita*** (přizpůsobivost) - pod tímto se rozumí schopnost ekonomiky pružně, bez závažnějších sociálních a hospodářských ztrát, přizpůsobit se tlakům zahraniční konkurence a požadavkům, které na ni klade vědeckotechnický vývoj. Včasná strukturální adaptace umožňuje vyvážený vývoj zemí, sektorů i odvětví a udržení odpovídajícího místa ve světové ekonomice bez velkých dodatečných nákladů.

Základním východiskem hospodářské politiky Evropské unie je svobodný trh bez omezení (tzv. vnitřní trh), avšak s řadou pravidel, která jsou nezbytná pro hladké fungování hospodářské výměny a pro ekonomickou a sociální soudržnost ve společném hospodářském prostoru. Z tohoto vyplývají čtyři charakteristické znaky hospodářské politiky Unie:

- jednotný vnitřní trh s volným pohybem zboží, služeb, osob a kapitálu,
- koordinace makroekonomické politiky včetně závazných pravidel pro fiskální politiku,
- společná politika ve prospěch strukturální adaptace a regionálního rozvoje,
- uplatňování politiky soutěže a dalších opatření k upevnování tržních mechanismů.

V oblasti hospodářské politiky je úkolem integračního procesu docílit, jak je uvedeno v čl. 3 Smlouvy o Evropské unii (SEU):

- podporovat mír, své hodnoty a blahobyt svých obyvatel;
- poskytovat svým občanům prostor svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic, ve kterém je zaručen volný pohyb osob ve spojení s vhodnými opatřeními týkajícími se ochrany vnějších hranic, azylu, přistěhovalectví a přecházení a potírání zločinnosti;

- udržitelný rozvoj Evropy, založený na vyváženém hospodářském růstu a na cenové stabilitě, vysoce konkurenceschopném sociálně tržním hospodářství směřujícím k plné zaměstnanosti a společenskému pokroku a na vysokém stupni ochrany a zlepšování kvality životního prostředí;
- podpora vědeckého a technického pokroku;
- bojovat proti sociálnímu vyloučení a diskriminaci, podporovat sociální spravedlnost a ochranu, rovnost žen a mužů, mezigenerační solidaritu a ochranu práv dítěte;
- podporovat hospodářskou, sociální a územní soudržnost a solidaritu mezi členskými státy;
- vytvoření hospodářské a měnové unie, jejíž měnou je euro.

Podobně jako u jednotlivých zemí EU můžeme rozdělit praktickou hospodářskou politiku vlády do několika oblastí. Oproti klasickému členění, které se používá u národních ekonomik, je však výrazně složitější, neboť Evropská unie je mezinárodní organizací, nikoliv státem. Základní odlišnosti spočívají v:

- Evropská unie je mezinárodní organizací *sui generis*, jež je založena na principu tzv. supranacionální integrace, tj. na přenesení výkonu určitých dílčích hospodářských politik na společné orgány;
- Spektrum dílčích hospodářských politik je užší ve srovnání se státy a je definováno v základních smlouvách (SFEU, SEU). Toto omezení vychází z toho, že přenesení pravomocí došlo jen u vybraných hospodářských politik, zejména těch, které jsou nezbytné k dosažení hlavních cílů, byť se seznam těchto dílčích politik v průběhu času výrazně rozšířil;
- Orgány Unie mají při výkonu dílčích hospodářských politik různé pravomoci (výlučné, sdílené či koordinované).

Pokud se podíváme na jednotlivé hospodářské politiky, k jejichž výkonu získala Unie od členských států pravomoci, zjistíme, že se také výrazně liší co do rozsahu těchto pravomocí. Vymezení jednotlivých pravomocí při výkonu dílčích hospodářských politik najdeme v čl. 3 až 6 SFEU. Největší rozsah pravomocí mají orgány Unie při výkonu tzv. výlučných pravomocí, kde mohou vytvářet a přijímat právně závazné akty pouze Unie a členské státy tak mohou činit pouze tehdy, jsou-li k tomu Unií zmocněny nebo provádějí-li akty Unie. Orgány EU se při výkonu těchto pravomocí nemusejí řídit principem subsidiarity, principem proporcionality však ano. Mezi tyto politiky patří dle čl. 3 SFEU:

- Celní unie;
- Stanovení pravidel hospodářské soutěže nezbytných pro fungování vnitřního trhu;
- Měnová politika pro členské státy, jejichž měnou je euro;
- Zachování biologických mořských zdrojů v rámci společné rybářské politiky;
- Společná obchodní politika.

Druhou oblastí svěřených pravomocí k výkonu hospodářských politik jsou tzv. sdílené pravomoci, při jejichž výkonu sdílejí tyto pravomoci orgány Unie s členskými státy (uplatňuje se tak princip komplementarity). Jinými slovy to znamená, že kromě orgánů Unie

Ekonomická integrace

mohou přijímat právně závazné akty Unie i členské státy. V tomto případě platí zásada, že členské státy vykonávají svou pravomoc v rozsahu, v jakém ji Unie nevykonala. Tento princip se uplatňuje zejména v těch oblastech, kde se činnost Unie a členských států vzájemně nevylučují, ale naopak spíše přispívá k dosažení stanovených cílů. Na rozdíl od výlučných pravomocí musejí orgány respektovat i princip subsidiarity. Sdílené pravomoci tvoří poměrně různorodou skupinu dílčích hospodářských politik, což je dáno zejména tím, do jaké míry se orgány Unie rozhodly této pravomoci využít (u některých politik mají blíže k výlučným, u jiných zase ke koordinovaným). Dle čl. 4 SFEU se sdílené pravomoci uplatňují v těchto oblastech:

- Vnitřní trh;
- Sociální politika;
- Hospodářská, sociální a územní soudržnost;
- Zemědělství a rybolov, vyjma zachování biologických mořských zdrojů;
- Životní prostředí;
- Ochrana spotřebitele;
- Doprava;
- Transevropské sítě;
- Energetika;
- Prostor svobody, bezpečnosti a práva;
- Společné otázky bezpečnosti v oblasti veřejného zdraví.

V některých oblastech naopak Unie pouze podporuje, koordinuje nebo doplňuje činnosti členských států, aniž by přitom v těchto oblastech nahrazovala jejich pravomoc. Rozhodující pravomoc si tak ponechávají členské státy. V tomto případě hovoříme o tzv. koordinovaných pravomocích, do kterých spadají dle čl. 6 SFEU tyto oblasti:

- Ochrana a zlepšování lidského zdraví;
- Průmysl;
- Kultura;
- Cestovní ruch;
- Všeobecné vzdělávání, odborné vzdělávání, mládež a sport;
- Civilní ochrana;
- Správní spolupráce.

8.3.1 SPOLEČNÁ OBCHODNÍ POLITIKA

V současné době najdeme základní právní úpravu společné obchodní politiky ve Smlouvě o fungování EU, konkrétně se jedná o články 206 a 207. Článek 207 podrobně specifikuje náplň společné obchodní politiky, jež je založena na jednotných zásadách, zejména pokud jde o úpravy celních sazeb, uzavírání celních a obchodních dohod týkajících se obchodu zbožím a službami, obchodní aspekty duševního vlastnictví, přímé zahraniční investice, sjednocování liberalizačních opatření, vývozní politiku a opatření na

ochranu obchodu, jako jsou opatření pro případ dumpingu a subvencování. Komise má v této oblasti iniciativní pravomoc a předkládá Radě a Evropskému parlamentu návrhy nařízení vymezující rámec pro provádění společné obchodní politiky. Součástí SOP je i uzavírání obchodních smluv se třetími zeměmi nebo s mezinárodními organizacemi. V tomto případě Komise podává doporučení Radě, která ji zmocňuje k zahájení potřebných jednání. Rada a Komise odpovídají za to, že sjednané dohody jsou slučitelné s vnitřními politikami a vnitřními předpisy Unie. Komise při vedení těchto jednání konzultuje zvláštní výbor, který určí Rada, aby jí v tomto úkolu napomáhal, a řídí se směrnicemi, které jí Rada může poskytnout. Komise podává zvláštnímu výboru a Evropskému parlamentu pravidelně zprávu o stavu jednání. Při sjednávání a uzavírání dohod rozhoduje Rada kvalifikovanou většinou, při dohodách týkajících se obchodu službami, obchodních aspektů duševního vlastnictví a přímých zahraničních investic rozhoduje Rada jednomyslně, pokud dané dohody obsahují ustanovení, pro která je při přijímání vnitřních předpisů vyžadována jednomyslnost. Jednomyslně Rada rozhoduje taktéž u (i) dohod v oblasti obchodu kulturními a audiovizuálními službami, pokud by tyto dohody mohly ohrozit kulturní a jazykovou rozmanitost Unie nebo (ii) v oblasti obchodu sociálními, vzdělávacími a zdravotnickými službami, pokud by tyto dohody mohly vážně narušit vnitrostátní organizaci takových služeb a ohrozit odpovědnost členských států za jejich poskytování.

Nástroje společné obchodní politiky jsou totožné s těmi, které jsme si definovali v rámci vnější ekonomické politiky:

- **smluvní nástroje** společné obchodní politiky zahrnují veškerá smluvní ujednání EU se třetími zeměmi o dovozu a vývozu zboží. Tato ujednání se mohou týkat jednotlivých zemí či jejich seskupení nebo regionů, mohou mít však také globální dimenzi, jako je tomu v případě Světové obchodní organizace (WTO). Smluvní obchodní politiku můžeme rozčlenit do dvou hlavních kategorií: mnohostranný obchodní systém v rámci WTO a dílčí bilaterální obchodní vztahy.
- **autonomní nástroje** zahrnují nástroje, které Evropská unie uplatňuje mimo rámec smluvních závazků se třetími státy, jedná se tedy o mimosmluvní nástroje nezávislé na vůli obchodního partner. Jedná se především o cla (v rámci jednotného celního sazebníku), kvóty a antidumpingová řízení.

8.3.2 SPOLEČNÁ MĚNOVÁ POLITIKA EVROPSKÉ UNIE

Vyvrcholením ekonomické integrace v rámci projektu Evropské unie je bezesporu vytvoření hospodářské a měnové unie. Hospodářská a měnová unie představuje nejvyšší stupeň ekonomické integrace založený na vnitřním trhu a koordinaci vybraných hospodářských politik. V jejím rámci státy koordinují své hospodářské politiky, a navíc země splňující podmínky pro přijetí jednotné měny mají jednotnou měnovou politiku. Tento proces je často označován jako evropská měnová unie, popřípadě měnová unie, jelikož hospodářská část unifikace nebyla na rozdíl od měnové dosud zcela naplněna (zatím např. neexistuje společná fiskální politika).

Ekonomická integrace

Měnovou unii v současném evropském modelu lze v právním smyslu vymezit existencí jednotné měny (euro) a jednotnou centrální bankou (Evropská centrální banka), která řídí Evropský systém centrálních bank, jenž je odpovědný za provádění jednotné měnové politiky.

Hlavním cílem ESCB, tak jak jej definuje článek 127 Smlouvy o fungování EU, je: „**udržovat cenovou stabilitu**“. V článku se dále uvádí „*aniž je dotčen cíl cenové stability, podporuje ESCB obecné hospodářské politiky v Unii se záměrem přispět k dosažení cílů Unie, jak jsou vymezeny v článku 3 Smlouvy o Evropské unii*“. Mezi tyto dílčí cíle patří např. hospodářský růst či snižování regionálních nerovnováh pomocí politiky soudržnosti, což odpovídá standardnímu pojetí monetární politiky, tak jak jsme si ji vymezili v jedné z předchozích částí.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že hlavním orgánem měnové politiky je **Evropský systém centrálních bank (ESCB)**, který je tvořen z Evropské centrální banky (ECB) a jednotlivých národních centrálních bank všech členských zemí EU (v roce 2022 tedy 27 národních centrálních bank). Je tedy zřejmé, že ESCB zahrnuje i národní centrální banky těch členských států EU, které dosud euro nezavedly, a to buď z důvodu jejich zvláštního postavení (např. Dánsko), jež mají trvalou výjimku, tzv. opt-out, nebo proto, že např. využívají podmínky dvouletého členství národní měny v ERM II jako podmínku členství v eurozóně – švédská koruna není v tomto systému, a proto Švédsko doposud nepřijalo euro, i když v podstatě bez problémů plní všechny čtyři zbylé podmínky pro vstup. Nové členské státy, jež přistoupily k EU v roce 2004 (10 států), 2007 (Bulharsko a Rumunsko) a 2013 (Chorvatsko), se v přístupových smlouvách zavázaly k přijetí eura, jakmile na to budou připravené a mají pouze dočasnou výjimku (tzv. derogace).

Všechny státy mimo eurozónu tak jsou sice členy hospodářské a měnové unie, ale ponechávají si prozatím své národní měny, provádějí vlastní měnovou politiku a jejich centrální banky si dočasně zachovávají měnovou suverenitu. Nepodílí se tedy na plnění základních činností ESCB, jako je provádění společné měnové politiky. Centrální banky mimo eurozónu se však podílejí na politice zaměřené na stabilitu cen (tj. účastní se platebního systému TARGET či podpory při sběru statistických údajů). Společnou měnu doposud zavedlo 19 z 27 členských států EU

Mezi hlavní funkce ESCB patří:

- vymezuje a provádí měnovou politiku Unie;
- provádí devizové operace;
- drží a spravuje oficiální devizové rezervy členských států;
- podporuje plynulé fungování platebních systémů.

Mezi další úkoly ESCB můžeme řadit:

- Bankovky a mince: výlučné právo povolovat vydávání bankovek v eurozóně přísluší ECB (z právního hlediska smí eurobankovky vydávat jak ECB, tak národní centrální

banky států eurozóny. V praxi ovšem eurobankovky fyzicky vydávají a z oběhu stahují pouze národní centrální banky. ECB nemá žádné hotovostní pokladny a neúčastní se žádných hotovostních operací. V případě euromincí jsou jediným zákonným vydavatelem členské státy eurozóny. Na úrovni eurozóny koordinuje všechny záležitosti související s mincemi Evropská komise).

- **Statistika:** ECB ve spolupráci s národními centrálními bankami shromažďuje od vnitrostátních orgánů nebo přímo od hospodářských subjektů statistické informace, které potřebuje k plnění úkolů ESCB.
- **Finanční stabilita a dohled:** Eurosystém přispívá k hladkému provádění politik uplatňovaných příslušnými orgány v souvislosti s obezřetnostním dohledem nad úvěrovými institucemi a stabilitou finančního systému.
- **Mezinárodní a evropská spolupráce:** v rámci plnění úkolů, které byly svěřeny Eurosystemu, udržuje ECB pracovní vztahy s příslušnými orgány, institucemi a fóry v rámci EU i na celosvětové úrovni.

Evropská centrální banka (ECB) vznikla k 1. červnu 1998 jako právní nástupce Evropského měnového institutu. Jejím sídlem je Frankfurt nad Mohanem. Je plně nezávislým právním subjektem, jenž zajišťuje plnění úkolů ESCB, a to vlastní činností nebo prostřednictvím národních centrálních bank.

Jak již bylo uvedeno v předchozích kapitolách, pokud má daná země vstoupit do eurozóny, je nezbytné splnění tzv. konvergenčních kritérií, mezi které patří:

- **kritérium veřejných financí** sleduje, zda poměr plánovaného nebo skutečného schodku veřejných financí k hrubému domácímu produktu (HDP) nepřekročil referenční hodnotu 3 %. Výjimku z překročení stanovené meze představují situace, kdy uvedený poměr se výrazně snížil a přiblížil se referenční hodnotě, nebo překročení referenční hodnoty bylo pouze výjimečné a dočasné a nacházelo se blízko referenční hodnoty.
- **kritérium veřejného dluhu** sleduje, zda poměr veřejného dluhu k hrubému domácímu produktu nepřekračuje referenční hodnotu 60 %. Výjimku z překročení stanovené meze představují situace, kdy uvedený poměr se snižuje a blíží se uspokojivým tempem k referenční hodnotě.
- **kritérium cenové stability** vyžaduje, aby průměrná míra inflace měřená v průběhu jednoho roku před provedeným šetřením nepřekračovala o více než 1,5 procentního bodu míru inflace nejvýše tří členských států, které v oblasti cenové stability dosáhly nejlepších výsledků. Inflace se měří pomocí harmonizovaného indexu spotřebitelských cen a spočtena je jako přírůstek posledního dostupného 12-ti měsíčního průměru jmenovaného indexu oproti předchozímu 12-ti měsíčnímu průměru. Referenční hodnota cenového kritéria vychází z prostého aritmetického průměru inflací ve vybraných zemích s nejlepšími výsledky cenové stability.
- **kritérium úrokových sazeb** vyžaduje, aby průměrná dlouhodobá nominální úroková sazba členského státu EU v průběhu jednoho roku před šetřením nepřekračovala o více než 2 procentní body průměrnou úrokovou sazbu nejvýše tří členských států,

které dosáhly nejlepších výsledků v oblasti cenové stability. Pro měření úrokových sazeb se používají výnosy desetiletých státních dluhopisů nebo srovnatelných cenových papírů.

- **kritérium měnového kurzu** požaduje, aby měna uchazečské země byla alespoň po dobu dvou let zapojena do kurzového mechanismu ERM II. Během tohoto období by se její směnný kurz vůči euru měl pohybovat bez nadměrného pnutí v blízkosti centrální parity, která by neměla devalvovat. Při posuzování přítomnosti výrazného napětí či silných tlaků na měnový kurz se vyhodnocuje řada dalších podpůrných informací, jakými jsou kurzová volatilita vůči euru a její trend, velikost a vývoj diferenciálů krátkodobých úrokových sazeb vůči euru, role devizových intervencí či zohlednění úlohy programů mezinárodní finanční pomoci při stabilizaci měny.

Před vstupem do eurozóny musí každý stát splnit tato kritéria. Zásadní otázkou pak je, zdali je vyžadováno, aby tyto podmínky naplňovala i po přijetí eura. Na to nám do jisté míry může odpovědět tzv. **Pakt stability a růstu**, jenž zavazuje členské státy udržovat rozpočty ve střednědobém období blízko vyrovnaným, nebo v přebytku. To členským státům umožňuje počítat s cyklickými fluktuacemi při udržování deficitu veřejných financí pod hranicí 3 % HDP. Deficit nad tímto limitem je považován za nadměrný kromě případů, je-li přechodný a vznikl-li za výjimečných okolností.

Tento systém má svoji preventivní a varovnou složku. Prevence je založena na pravidelném dohledu a na systému předběžného varování, což umožňuje provést v případě potřeby nezbytné korekce. Členské státy předkládají své programy stability (země eurozóny), nebo konvergenční programy (země mimo eurozónu), ve kterých si stanovují střednědobé cíle a cestu k jejich dosažení. Programy jsou vyhodnocovány Evropskou komisí (EK). Toto vyhodnocení je podkladem pro stanovisko Rady, která monitoruje realizaci programů. V případě výrazné odchylky od programu předkládá Rada danému členskému státu doporučení, jak takový schodek během určité doby odstranit.

Od podzimu 2004 do cca poloviny roku 2005 proběhla revize Paktu stability růstu (na základě předchozích problémů spojených s vymahatelností nápravy za porušování Paktu ze strany dvou velkých zemí Německa a Francie), jejímž výstupem byla novelizace příslušných nařízení Rady, resp. preventivní a represivní části Paktu. Výsledkem procesu, jehož cílem bylo především posílení a zlepšení implementace Paktu, je relativní posílení preventivní části (např. diferencování střednědobého rozpočtového cílem podle jednotlivých zemí, minimální každoroční úpravy cyklicky očištěné rozpočtové pozice) a oslabení části represivní (např. prodloužení některých lhůt či zohlednění nepředvídaných hospodářských okolností a dalších relevantních faktorů). Lisabonská smlouva posílila pravomoci Evropské komise při implementaci SGP. Přípravuje se novela prováděcích nařízení SGP (viz šest legislativních návrhů Evropské komise). Přípravu na zavedení jednotné měny provázely poměrně obsáhlé a finančně náročné přípravy sektoru finančních služeb, zejména bank, protože zejména pro ně znamenalo zavedení pouze bezhotovostního eura poměrně dlouhou paralelní existenci dvou měn na národní úrovni.

V praxi vypadá dohled nad stabilitou tak, že státy programy stability nebo konvergenční programy (v případě zemí, jež nepřijaly euro), ve kterých stanoví své vlastní rozpočtové pozice vzhledem k pravidlům Paktu o stabilitě a růstu a objasňují, jak se budou tyto pozice vyvíjet v následujících 3 letech. Předkládají se i ekonomické předpoklady, jež byly podkladem pro vypracování programu, aby bylo možné vyhodnotit, jak daný program dokáže čelit vnějším okolnostem. Programy stability a konvergenční programy jsou důležitou součástí kontrolní složky správy ekonomických záležitostí EU – dávají dalším státům EU možnost seznámit se se situací ostatních zemí a formují základ pro doporučení vedoucí ke zlepšení situace.

V případě, že schodek veřejných financí nebo výše veřejného dluhu určitého státu EU převyšuje hranici stanovenou v Paktu o stabilitě a růstu, je zahájen postup při nadměrném schodku (tzv. EDP). Pokud Komise při hodnocení programů stability a konvergenčních programů, které je součástí evropského semestru (jeho podstatou je snaha o koordinaci hospodářské politiky včetně sjednocení termínu předkládání programů stability/konvergenčních programů a národních programů reforem členskými státy, které jsou nově od roku 2011 předkládány v termínu do konce dubna běžného roku), zjistí, že hranice stanovené v Paktu o stabilitě a růstu byly překročeny, a že se nejedná o dočasný nebo výjimečný stav, podá Radě návrh na zahájení mechanismu EDP proti danému státu. Rada v tomto případě předloží podle přesného časového rozvrhu doporučení danému státu a stanoví lhůty pro provedení nápravných opatření, jež časem vrátí schodek a objem dluhu pod hranici stanovenou Paktem o stabilitě a růstu.

Uvedený postup při nadměrném schodku je výrazem toho, že přijímání rozhodnutí v hospodářských záležitostech, zejména ve státech eurozóny, je věcí společného zájmu. Utvrzuje všechny státy EU v tom, že obezřetná tvorba politik je pravidlem, že fungují mechanismy, které včas odhalí a napraví odchylky od společných pravidel, a že dobré ekonomické hospodaření v jedné zemi nebude ohroženo rozhazovačným chováním země jiné. Pokud některý ze států eurozóny doporučená opravná opatření neprovede, mohou na něj být uvaleny finanční sankce.

Pokud jsou navíc v některém státě EU odhaleny závažné makroekonomické nerovnováhy, může být zahájen postup při nadměrné nerovnováze. Daný členský stát musí předložit plán opravných opatření s uvedením jasného časového harmonogramu a lhůt pro realizaci těchto opatření. Pokud daný stát nehodlá opravná opatření provést, mohou na něj být v krajním případě uvaleny finanční sankce.

8.3.3 PŘIJETÍ EURA V ČESKÉ REPUBLICCE

Česká republika se vstupem do Evropské unie stala členem Hospodářské a měnové unie, nicméně se na ni vztahuje dočasná výjimka na zavedení eura. Společná měna (euro) by měla být v České republice (ale i ostatních nově přístupivších zemích EU) zavedena poté, co splní výše uvedená konvergenční kritéria. Evropská komise a Evropská centrální banka ve svých Konvergenčních zprávách, které jsou vydávány jednou za dva roky nebo na žádost

členského státu s výjimkou. Konečné rozhodnutí o splnění podmínek je učiněno na úrovni Rady ve složení ministrů hospodářství a financí, tzv. ECOFINu. Na rozdíl od původních zemí, které zakládaly eurozónu v roce 1999 a euro přijímaly koordinovaně a v jeden okamžik, každá členská země EU s dočasnou výjimkou na zavedení eura přistupuje k přijetí eura na základě vlastní strategie.

Přechodů od národní měny k měně společné je hned několik:

- **Madridský scénář** – označuje situaci, kdy euro je nejprve zavedeno v bezhotovostní podobě a po uplynutí přechodného období (v délce nejvýše tři let) je uvedeno též do hotovostního oběhu. Tento přístup má tu výhodu, že poskytuje dostatek času na technické přípravy, jakými jsou např. ražba mincí s národní stranou, předzásobení bank a podniků hotovostí, příprava právního prostředí. Na druhé straně je však nákladný, jelikož od mnoha dotčených subjektů vyžaduje udržování dvou paralelních měnových okruhů při vedení účtů, při správě systémů platebního styku a v dalších oblastech. Tuto metodu, která byla dohodnuta na madridském summitu Evropské rady v prosinci 1995, zvolili zakládající členové eurozóny. Na začátku r. 1999 bylo euro zavedeno pouze do bezhotovostního platebního styku. A teprve po uplynutí tříletého přechodného období obdrželo podobu reálně obíhajících bankovek a mincí.
- **Scénář „velkého třesku“** – jedná se o jednorázový přechod na euro. Podstatou je zavedení bezhotovostního a hotovostního eura ke stejnému datu. Od tohoto okamžiku veškeré nové peněžní částky mohou znít pouze na měnu euro, existující částky znějící na národní měnu se přepočtou na euro pomocí oficiálního přepočítacího koeficientu.
- **Scénář s postupným doběhem** – v tomto scénáři se podobně jako při velkém třesku euro začne ve stejném okamžiku používat v hotovostním i bezhotovostním platebním styku. Ve vybraných oblastech (placení daní, fakturace malých podniků aj.) lze však po určitou dobu, maximálně však jeden rok, používat původní národní měnu. Tento postup na jedné straně dává některým subjektům delší čas na přípravu. Jiným subjektům, zejména bankám a poště, způsobuje dodatečné náklady.

K ZAPAMATOVÁNÍ

Česká republika formulovala svou vizi o zavedení eura v r. 2003, kdy byla vládou ČR přijata Strategie přistoupení ČR k eurozóně. V této strategii byl termín indikativně stanoven na roky 2009/2010 s tím, že se použije metoda „velkého třesku“. Aktualizovaná a dosud platná Eurostrategie z r. 2007 již žádný indikativní termín neobsahuje. Nadále dochází k pravidelnému vyhodnocování stupně ekonomické sladění ekonomiky ČR s eurozónou a sledování plnění maastrichtských kritérií.

V souvislosti s globální hospodářskou krizí a stavem ekonomik některých slabších členů eurozóny (Řecko, Irsko, Portugalsko) na aktuálnosti nabyla diskuze o udržitelnosti projektu eura. K zintenzivnění diskuzí o výhodnosti či nevýhodnosti přijetí eura došlo proto logicky i v České republice. S ohledem na tento vývoj současná vláda ČR cílový termín zavedení

eura nestanovila. Konstatovala však, že vláda připraví podmínky pro zavedení eura za předpokladu, že se euro bude vyvíjet jako smysluplný projekt. Zavedení eura bude rovněž možné pouze tehdy, bude-li úspěšně realizována konsolidace veřejných financí České republiky.

8.4 Vybrané aspekty členství České republiky v Evropské unii

Vstupem do Evropské unie se Česku otevřel vysoce integrovaný vnitřní trh s více než 500 miliony spotřebitelů. Je přitažlivý nejen pro všechny výrobce, kteří se orientují na export, ale je také zdrojem růstu produkce a vývozu, a tedy i zvyšování zaměstnanosti a hrubého domácího produktu České republiky. Významným benefitem členství v Evropské unie je uplatňování hospodářské a sociální soudržnosti. Ty jsou spojeny s řadou solidárních akcí v podobě dotací financovaných z Evropských strukturálních a investičních fondů ve prospěch nerozvinutých nebo postižených regionů (v rámci regionální politiky), nebo méně rozvinutých zemí (přes Kohezní fond), s prostředky na rozvoj venkova atd. Volný pohyb pracovních sil (i když byl nastolen s jistým časovým posunem) zaručuje právo vyhledávat pracovní příležitosti v rozměru celé Unie, ve spojení s možností dlouhodobého nebo trvalého usazení v kterékoliv členské zemi i s rodinou. Otevření hranic pro českou mládež znamená i vytváření širokých možností studovat kdekoli v Unii za stejných podmínek jako domácí populace. Obdobně i podnikatelské aktivity se budou moci uskutečňovat po celém území států EU. Protože podstatou Evropské unie je celní unie s její společnou obchodní politikou, je i náš trh chráněn souhrnem unijních opatření vůči třetím zemím (antidumpingovou politikou aj.). Využívání všech možností, které integrace přináší, může mít bezprostřední, a to kladný odraz na zvyšování životní úrovně našeho obyvatelstva (odhlížíme-li od případných negativních vlivů plynoucích z cyklického vývoje tržních ekonomik, globalizace světové ekonomiky atd.).

Členství v Unii, spojené s trvalou koordinací naší hospodářské politiky s unijní, by mělo podporovat tendence k stabilizování míry inflace a našeho měnového kurzu (ještě před začleněním ČR do eurozóny), vyvolávat podněty pro růst produktivity práce a dynamizaci HDP tak, aby časem došlo k vyrovnání ekonomické rozvinutosti naší země s vyspělými členy Unie (zatím se Česká republika pohybuje na 90 % unijního průměru). Integrace vytváří půdu pro investice zahraničního kapitálu (a tedy pro jeho pozitivní efekty pro českou ekonomiku), může omezit jejich spekulativní charakter, a tedy i negativní důsledky. Evropské právní prostředí umožnilo i revitalizaci českého kapitálu (zkultivováním našeho podnikatelského prostředí, ne již orientovaného na tunelování, neproduktivní využívání výnosů či úniky do zahraničí), který by se daleko výrazněji exponoval do rozvoje české ekonomiky a mohl být také protiváhou zahraničního kapitálu i v rozhodujících odvětvích české ekonomiky. I když vše může probíhat ve složitých podmínkách liberalizace a privatizace v těch oborech, které mají charakter veřejných služeb (energetika, železniční doprava ap.)

Ekonomická integrace

Z hlediska politických souvislostí nutno uvážit, že neintegrované Česko by bylo prakticky bez vlivu na mezinárodně politické problémy a vývojové tendence, na formování a uskutečňování evropské politiky. Nyní se na nich může podílet aktivně, a to spolurozhodováním o všech politických akcích tak velkého, a tedy i vlivného celku jakým je a bude Evropská unie.

Z vnitropolitického hlediska již sám přístupový proces velmi urychlil (díky tlakům a požadavkům orgánů Unie) řešení jedné z našich největších slabin, kterou je mimo jiné dlouhodobě neřešený či brzděný problém reformy justice a veřejné správy. Ostatně již přejímání komunitárního práva a celého práva EU zcela určitě kultivuje náš právní řád, dosud poznamenaný jak jeho chaotickým vytvářením v první polovině 90. let (s nekonečným množstvím novel zákonů), tak i existencí zákonů, které jsou předmětem kritiky mezinárodních organizací (Rady Evropy i samotné EU).

Náš vstup do EU je spojen i s přímými náklady. Již náklady vstupu jsou vysoké (ale rozhodující jejich část bychom museli stejně vynaložit), nicméně efekty z nich plynoucí budou podstatně vyšší. Projeví se však spíše ve střednědobém a dlouhodobějším horizontu, stejně jako tomu bylo v minulosti jinde, například v Itálii, Španělsku, Irsku.

Otevření naší ekonomiky vůči hospodářským subjektům z Unie sice nutně vyvolalo silný konkurenční tlak na naše výrobce, prakticky ve všech odvětvích, který řadu z nich oslabilo či zlikvidovalo, ale jak již bylo psáno výše, pro spoustu dalších firem je umožnění přístupu na vnitřní trh EU obrovskou výhodou. Česká ekonomika se tak restrukturalizovala, a to pod dvojitým tlakem. Jednak v důsledku tlaku konkurenčních firem na postavení českých výrobců, obchodníků a exportérů, jednak tím, že se její výrobní profil bude optimalizovat stále více, a to ne vůči potřebám našeho (úzkého) národního trhu, ale vůči širokému, integrovanému trhu. Strukturální změny (provázené i sociálními dopady, především na zaměstnanost) postihnou jednotlivá odvětví velmi diferencovaně, pozitivně i negativně.

Navíc nutno počítat s tím, že nynější komparativní výhody Česka – nižší mzdové náklady, nízká cena nemovitostí, energie atd. - jsou jen dočasné a v průběhu desetiletí podstatně oslabí. Budou muset být nahrazeny jinými, především podstatným zvýšením konkurenceschopnosti našeho zboží založené na jeho kvalitě, technologické úrovni, inovačních procesech, využití naší vysoké vzdělanosti a kvalifikační úrovni, výhodných dodacích podmínkách, spolehlivosti, designu, pružnosti dodávek, zvýšením rozměrů výroby další koncentrací (a tím i zastavením drobení naší průmyslové základny, zejména v zemědělství) atd.

Musíme počítat i s tím, že otevření unijního trhu práce vyvolává „únik českých mozků“, tj. odliv kvalifikovaných a vysoce kvalifikovaných pracovníků a specialistů (zejména lékařů) do rozvinutějších zemí Unie s podstatně lepšími pracovními a především platovými podmínkami. Na druhé straně se český trh práce otevřel méně kvalifikovaným či nekvalifikovaným pracovním silám, především z nových členských států, které budou, a jsou již dnes, přitahovány relativně vysokou úrovní vyspělosti naší ekonomiky, vyššími mzdami, úrovní sociálního zabezpečení pracujících atd.

Jeden z problémů institucionálního charakteru, vyvolaný členstvím v EU, je spojen s předáním částí suverénních práv našeho státu orgánům Unie. Tím je omezena pravomoc zákonodárných, výkonných a soudních orgánů republiky, je jistým způsobem oslabena. (Ale to učinili i všichni stávající členové EU, a jejich suverenitu to nelikvidovalo). Současně však nutno uvážit, že se přímo podílíme na společném vytváření evropského práva a na rozhodování nadstátních orgánů, a to ve stejné míře jako kterýkoliv jiný stát obdobné velikosti, například Belgie, Řecko nebo Rakousko. Máme možnost přispívat i českými přístupy a iniciativami k řešení vnitrounijních mezinárodních problémů ekonomických i politických.

Budeme-li tedy brát v úvahu, že právo EU je nadřazeno národnímu právu, že rozhodnutí Soudního dvora EU jsou závazná pro státní orgány i jiné subjekty, že vláda je povinna respektovat nařízení Rady (jejímž je ovšem členem), které ne vždy jsou pro ČR prospěšná, nelze zapomínat, že jde o výsledek demokratického a dobrovolného rozhodnutí každého člena této integrační organizace. Nicméně pojistkou proti přehnanému přesunu rozhodovacích pravomocí na nadstátní úroveň může být uplatnění principu subsidiarity, zakotveného ve Smlouvě o EU, který – bude-li správně uplatňován – zabezpečí, aby to, co je možno rozhodnout v Česku (tedy na úrovni národního státu), bylo rozhodnuto našimi, tedy českými zákonodárci a vládními orgány.

SHRNUTÍ KAPITOLY

Mezinárodní ekonomická integrace představuje proces, který je výsledkem vzájemného a postupného prorůstání, propojování, následného přizpůsobování a sbližování národních ekonomik. Mezi stupně ekonomické integrace patří pásmo volného obchodu, celní unie, společný trh, primární hospodářská unie, rozvinutá hospodářská unie, formativní hospodářská a měnová unie a úplná hospodářská a měnová unie.

Evropská unie představuje mezinárodní organizaci sui generis a v mnohém se odlišuje od klasických mezinárodních organizací. Jedná se o výsledek integračních procesů započatých v 50. letech 20. století, kdy byly založeny na základě mezinárodních smluv Evropské společenství uhlí a oceli, Evropské hospodářské společenství a Evropské společenství pro atomovou energii. V průběhu času se zformovala Evropská unie do dnešní podoby, přičemž se měnily pravomoci institucí, rozsah spolupráce a také počet členských států.

Evropská unie se různorodou směsicí států – vyspělých a transformujících se, malých a velkých států. V současné době je v ní sdruženo 27 členských států.

Mezi hlavní instituce Evropské unie patří Evropský parlament, Evropská rada, Rada, Evropská komise, Soudní dvůr Evropské unie, Evropský účetní dvůr a Evropská centrální banka. Tyto instituce disponují specifickými pravomocemi.

Ekonomická integrace

Právo Evropské unie je v případě kolize s národním právem nadřazeno a člení se na primární (akty členských států) a sekundární (akty institucí EU), které se dále člení na závazné (nařízení, směrnice a rozhodnutí) a nezávazné (doporučení, názory). Specifickou částí práva EU je judikatura Soudního dvora EU, které je odvozena z anglosaského práva.

Hospodářská politika Evropské unie je koncipována na principu výlučných, sdílených a koordinovaných pravomocí, které sdílejí členské státy a instituce Evropské unie. V kontextu předchozího výkladu je důležitá společná obchodní politika Evropské unie, která využívá obdobných nástrojů jako obchodní politika národních států a je založena na zákazu diskriminace výrobků dle národní příslušnosti v rámci obchodu mezi členskými státy a na druhé straně ochranou unijních výrobců vůči výrobcům ze třetích zemí.

Společná měnová politika je v gesci Evropského systému centrálních bank v čele s Evropskou centrální bankou. Cílem společné měnové politiky je stabilita cenové hladiny. Kompetence v oblasti měnové politiky přešly u členských zemí plně do rukou Evropskému systému centrálních bank. U zemí, které ještě do eurozóny nevstoupily, si ponechává tuto pravomoc národní centrální banka (např. Česká národní banka).

Pro vstup do eurozóny je nezbytné splnit konvergenční kritéria sledující krátkodobou a dlouhodobou zadluženost zemí a vývoj měnového kurzu či cenové hladiny a s tím souvisejících úrokových sazeb.

Česká republika zatím euro nepřijala, na základě Přístupové smlouvy se však k přijetí eura zavázala, jakmile bude naplňovat konvergenční kritéria. Na rozdíl od Dánska tak nemá trvalou výjimku nýbrž dočasnou. Pokud dojde k přijetí eura, bude přijato scénářem „velkého třesku“, zatím však konkrétní termín stanoven nebyl.

OTÁZKY

- 1. Objektivně se prosazující proces postupného propojování a spojování existujících ekonomických celků ve větší, zmezinárodnělé celky ve světové ekonomice se nazývá:**
 - a) internacionalizace.
 - b) integrace.
 - c) intervence.
 - d) interdependence.
- 2. Liberalizaci vzájemného obchodu (odstranění cel a kvantitativních omezení) mezi dvěma a více zeměmi, přičemž si tyto země ponechávají svou autonomní obchodní politiku, nazýváme jako?**
 - a) pásmo volného obchodu.
 - b) celní unie.
 - c) společný trh.

d) hospodářská unie.

3. Součástí primárního práva EU jsou:

- a) zřizovací smlouvy.
- b) revize zřizovacích smluv.
- c) smlouvy o přistoupení nových členských zemí.
- d) všechny výše uvedené odpovědi jsou správné.

4. Kritéria, jež slouží k posouzení dané země o její připravenosti přijmout euro, se nazývají:

- a) Kodaňská kritéria.
- b) Maastrichtská kritéria.
- c) Bruselská kritéria.
- d) Lucemburská kritéria.

5. Mezi nadstátní instituce EU, které hájí zájmy EU jako celku, patří:

- a) Rada.
- b) Evropský parlament.
- c) Komise.
- d) Evropská rada.

ODPOVĚDI

1b, 2a, 3d, 4b, 5c

SAMOSTATNÝ ÚKOL

Zjistěte, v jakých oblastech hospodářské politiky došlo k přenosu pravomocí z českých orgánů na orgány Evropské unie.

Zamyslete se nad výhodami a nevýhodami našeho členství v Evropské unii.

LITERATURA

- DVOŘÁK, P., 2008. *Veřejné finance, fiskální nerovnováha a finanční krize*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck. ISBN 978-80-7400-075-1.
- FRANK, H., R. a S. B. BERNANKE, 2003. *Ekonomie*. Praha: Grada Publishing. ISBN 80-247-0471-4.
- HELÍSEK, M., 2002. *Makroekonomie. Základní kurz*. Praha: Melandrium. ISBN 80-86175-26-X.
- HOLMAN, R., 2004. *Makroekonomie: středně pokročilý kurz*. Praha: C.H. Beck. ISBN 80-7179-764-2.
- HOLMAN, R., 2010. *Makroekonomie*. Praha: C.H.Beck. ISBN 978-80-7179-861-3.
- IZÁK, V., 2010. *Fiskální politika*. Vyd. 2. Praha: Oeconomica. ISBN 978-80-245-1669-1.
- JUREČKA, V. A KOL., 2010 *Makroekonomie*. Praha: Grada publishing. ISBN 978-80-247-3258-9.
- MAJEROVÁ, I. a P. NEZVAL, 2014. *Světová ekonomika*. Karviná: SU OPF. ISBN 978-80-7248-960-2.
- MANKIWI, N. G., 2000. *Zásady ekonomie*. Praha: Grada Publishing. ISBN 80-7169-891-1.
- PAVELKA, T., 2007. *Makroekonomie - základní kurz*. Slaný: Melandrium. ISBN 978-80-86175-52-2.
- PAULÍK, T. a P. PELLEŠOVÁ, 2006. *Makroekonomie A. Opora pro distanční studium*. Karviná: SU OPF. ISBN 80-7248-234-3.
- SAMUELSON, P., A. a W. D. NORDHAUS, 2007. *Ekonomie*. Praha: Svoboda.
- SIRŮČEK, P., 2002. *Průvodce studiem ekonomie*. Praha: Oeconomica. Praha 2001. ISBN 80-245-0236-4.
- SCHILLER, B. R., 2004. *Makroekonomie*. Brno: Computer Press a.s. ISBN 80-251-0169-X.
- TVRDOŇ, M., 2014. *Evropská unie*. Karviná: SU OPF. ISBN 978-80-7510-080-1.

Název: **Vnější ekonomické prostředí**

Autor: **doc. Mgr. Ing. Michal Tvrdoň, Ph.D.**

Vydavatel: Slezská univerzita v Opavě
Obchodně podnikatelská fakulta v Karviné

Určeno: studentům SU OPF Karviná

Počet stran: 166

Tato publikace neprošla jazykovou úpravou.